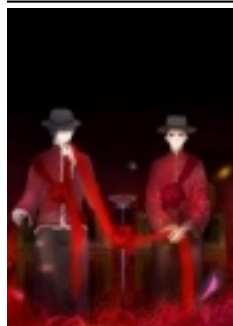

Hoàng Thượng Dụ Đỗ Thị Vệ

Contents

Hoàng Thượng Dụ Đỗ Thị Vệ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	30
6. Chương 6	37
7. Chương 7	42
8. Chương 8	48
9. Chương 9	54
10. Chương 10	63

Hoàng Thượng Dụ Đỗ Thị Vệ

Giới thiệu

Truyện Hoàng Thượng Dụ Đỗ Thị Vệ của tác giả Vạn Ngữ sẽ đưa các bạn vào thế giới của những ho

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-thuong-du-do-thi-ve>

1. Chương 1

Đêm khuya, ở chỗ sâu trong cấm cung đề phòng sâm nghiêm, một đạo bóng người lặng lẽ tmai phục ở trên cây xà nhà, đợi đến thị vệ tuần tra ban đêm đi qua, lúc này mới xoay người xuống dưới, rón ra rón rén lại vọt đến góc bên cây cột, dọc theo cây cột sơn đỏ, ba, hai cái liền nhảy lên mái hiên, cúi thấp người, cẩn thận quan sát nhất cử nhất động trong viện.

Người này đang mặc một bộ trang phục màu đen, tuy rằng cái khăn đen che mặt che đi hơn phân nửa dung mạo của hắn, nhưng đôi con ngươi đen linh động ở dưới bóng đêm phụ trợ lại có vẻ sáng ngời dị thường.

“Chắc, canh chừng nghiêm như vậy, thật không hổ là hoàng cung.” Sau khi Phong Văn Thu cẩn thận quan sát hoàn cảnh bốn phía, nhìn không được chắc một tiếng.

Trong cung cấm to lớn, cơ hồ là năm bước một tập, hai người một nhóm, thường thường còn có thị vệ tuần tra đi qua, quả thực là cẩn thận.

Xem ra lần này muốn ẩn vào hậu cung rất không dễ dàng.

Mặc dù Phong Văn Thu xuất thân nhà dòng dõi Nho học, nhưng tổ phụ, phụ thân luôn thi không đậu, dần dần, cảnh nhà cũng xuống thấp.

Phong phụ muốn đem hi vọng khảo thủ công danh gửi thác ở trên người nhi tử, nhưng Phong Văn Thu ở năm sáu tuổi được một vị cao nhân võ lâm chọn trúng, trải qua giấy dựa, Phong phụ cuối cùng đồng ý nhi tử bái vị cao nhân kia làm sư, theo hần lên núi tập nghệ, học thành xuống núi ở trên giang hồ rèn luyện vài năm, sau khi có tên tuổi, trước đó vài ngày hần về nhà thăm hỏi cha mẹ, mới biết được hai năm trước, muội muội Phong Uyển Nhi bởi vì tướng mạo đẹp, bị chọn tiến cung làm cung nữ.

Hai vị lão nhân gia biết rõ hoàng cung sâu tựa như biển, đạo lý gần vua như gần cọp, kỳ thật cũng không muốn nữ nhi vào cung, nhưng chiếu thư chọn tú nữ đã xuống dưới, không đi cũng không được, chỉ phải rưng rưng đem nữ nhi đưa vào trong cung.

Ngay từ đầu, nữ nhi còn có thể nhờ người chuyển thư báo bình an cùng một ít ngân lượng, hiếu kính cha mẹ. Nhưng nửa năm qua ngay cả cái lời nhắn đều không có, hai lão nhân gia mặc dù sốt ruột, lại khổ không cửa có thể hỏi thăm, suốt ngày hoảng loạn, sợ nữ nhi ở trong cung đã xảy ra chuyện gì.

Biết được việc này Phong Văn Thu quyết định lên vào hoàng cung, tra xét tin tức của muội muội, hoặc là đem người cứu ra, đừng ở lại trong hang hùm ổ sói nữa.

Nhưng xem trận này, muốn ẩn vào hậu cung cũng không dễ dàng, còn nói gì tìm người?

“Các người đều nghe kỹ, hôm nay là thọ yến (tiệc sinh nhật) của hoàng thượng, nếu xảy ra sự cố gì, ai cũng không đảm đương nổi.” Đột nhiên, một đạo thanh âm lạnh lạnh từ nơi không xa truyền đến.

“Thì ra là thế, khó trách phòng giữ sâm nghiêm (cẩn mật) như thế.” Nghe vậy, Phong Văn Thu liền hiểu ra. Xem ra hôm nay vận khí của hần thật sự không tốt.

Lại nhìn xung quanh, liền nhìn đến cách đó không xa có vài tên thái giám đi tới, trên tay người người đều cầm hộp gỗ mạ vàng, hướng về phía sau cung đi đến, Phong Văn Thu không khỏi vừa động trong lòng.

Đúng vậy, chỉ cần giả thành thái giám, không phải có thể đi lại tự do ở phía sau cung sao?

Đúng, cứ làm như thế!

Hần dè dặt thân mình, dọc theo phòng ở đuổi đến đằng trước bọn thái giám, một cái xoay người rơi xuống đất, tránh ở cây cột bên cạnh, đợi đám thái giám kia đi qua, Phong Văn Thu xem đúng thời cơ, một chưởng ầm ầm đánh vào tiểu thái giám đi ở phía sau cùng, đưa hần kéo vào trong bụi cây bên cạnh.

“Thực xin lỗi a, tiểu ca, mượn quần áo của người dùng một chút.” Phong Văn Thu lẩm bẩm nhỏ một câu, nhanh chóng cởi xiêm y của tiểu thái giám thay vào, sau đó nhanh chóng bước đuổi theo đội thái giám đi ở phía trước.

Cũng may Phong Văn Thu vận khí tốt, đội thái giám này là phụng chỉ, đưa đồ ăn ột vài nương nương không có tư cách dự thọ yến, vòng đưa này, cơ hồ vòng lần hơn phân nửa hậu cung.

Dọc theo đường đi Phong Văn Thu cúi đầu, yên lặng đi theo phía sau cùng đội ngũ, lén lút quan sát cung nữ bốn phía, nhưng đi quanh hậu cung một vòng, chính là không gặp muội muội.

“Hoàng cung lớn như vậy, đến tột cùng nên đi tìm Uyển Nhi thế nào?” Hần tìm một cơ hội thoát đội, tìm được một chỗ yên lặng ngồi xuống hành lang cân nhắc, nghe tiếng uống rượu mua vui xa xa không dứt, vừa vặn ngược lại với lòng tràn đầy nôn nóng của hần.

Lúc này, cách đó không xa có nhóm người cãi nhau đi tới.

“Hoàng thượng, hoàng thượng, ngài đây là muốn đi đâu?”

“Tránh ra, không cần lo cho trầm.”

“Hoàng thượng. . .”

Phong Văn Thu sững sốt, thấy nơi khúc quanh đi tới một đám người, nam tử ở giữa đang mặc long bào bị vài vị nữ tử y phục đẹp vây quanh ở bên trong, hướng về bên này đi tới. Trong lòng hắn thầm kêu không tốt, cứ nhiên tiến cung liền gặp được hoàng thượng, nhanh chóng lắc mình trốn trong điện.

Ngoài điện đèn đuốc sáng trưng, trong điện cũng là vắng ngắt, tuy rằng bài trí cổ xưa, vẫn có thể nhìn ra khí phái lúc trước.

“Di, trong này cứ nhiên một chút tro bụi đều không có.”

Hắn xuyên qua đại điện, lững thững đi đến trong phòng ngủ sau điện, vẻ mặt quái dị vuốt ve bài trí cổ xưa bên người. Trong này tuy rằng rách nát không chịu nổi, nhưng trong phòng lại không nhiễm một hạt bụi, tựa hồ thường xuyên có người đến quét tước. . .

“Phanh!”

Đột nhiên, cửa phòng bị người từ ngoài đùng phải mở ra, một chút ánh vàng chói mắt ánh vào trong mắt Phong Văn Thu, người tới lão đảo tiêu sái tiến vào, vừa vịn bồ nhào vào trên người hắn.

“Uống, trầm còn muốn uống. . .” Mùi rượu đặc hơn nghênh diện đánh tới, hun đến đầu óc Phong Văn Thu choáng váng.

“. . .” Thật sự là xui xẻo, trốn đều tránh không khỏi!

Không cần nhìn chỉ biết người đến là đương kim Thánh Thượng, nhưng chẳng biết tại sao lại say thành bộ dạng này.

“Nhanh chút, mang rượu tới cho trầm.” Hoàng thượng ghé vào trên người của hắn, vung tay chân, ở đâu còn có phong phạm đế vương, tựa như một đứa nhỏ còn chưa lớn.

Bị một con ma men ôm chặt lấy, hơn nữa người này lại là đương kim hoàng thượng, điều này làm cho Phong Văn Thu dở khóc dở cười, cố gắng tránh thoát muốn đẩy đối phương ra.

Nhưng hắn càng đẩy, hoàng thượng liền ôm càng chặt, trong miệng thì thảo la hét muốn rượu.

Cuối cùng, Phong Văn Thu đơn giản đem người nửa đỡ nửa ôm đi về phía giường, người nọ dính giường, rất nhanh liền buông hắn ra, hai tay mở ra nằm ở trên giường, bắt quá vấn đề uống rượu.

“. . . Đây là có chuyện gì?” Phong Văn Thu trầm mồi vẫn không có cách giải. Ngày sinh uống cái say không còn biết gì, làm sao lại không có người khuyên can hắn? Bên người hoàng đế không phải có rất nhiều người chăm sóc sao?

“Đợi chút. . .” Lúc này, đầu vừa Phong Văn Thu chuyển, nghĩ thông suốt cái gì

Người trước mắt là vua của một nước, nếu chiếu lời của hắn làm việc, khiến Long tâm cực kỳ vui mừng, hắn lại nhân cơ hội nhờ hắn giúp mình tìm muội muội, chẳng phải là nhanh hơn nhiều lắm?

“Rượu. . . Mau cho trầm rượu. . .” Đang tự hỏi, hoàng thượng lại lật người, lăm lăm hai câu, liền cũng không nhúc nhích.

“Xem ở phân thượng ngươi có thể giúp ta tìm được Uyển nhi, ta liền giúp ngươi một chút đi.” Nói xong, Phong Văn Thu liền xoay người rời đi.

Đương nhiên, hắn không phải đi tìm rượu, chiếu phương pháp uống này của hoàng thượng, lại để cho hắn uống vào, chỉ sợ ngày mai cũng không tỉnh được.

Trong nháy mắt, Phong Văn Thu liền mang theo một bình trà nóng trở lại trong phòng.

“Hoàng thượng, rượu đến đây.” Dem ấm trà đưa tới trên bàn nhỏ bên cạnh, hắn tiến lên đem hoàng thượng đỡ lên, rót ly trà nóng nhét vào trong tay hắn.

“Ngô. . . Rượu này thật đắng. . .” Người say văng đầu nhìn cũng không nhìn, liền trực tiếp hướng trong miệng đổ, nhưng trà nồng cay đắng rót vào làm hấn nhúu mày thét lớn một tiếng.

“Ha ha, thật đúng là muốn rượu a.” Thấy hấn một bộ bị ủy khuất, bộ dáng nhúu mày méu máo, Phong Văn Thu nhin không được bật cười lên. Trong thiên hạ, đại khái cũng chỉ có hấn xem qua bộ dáng hoàng đế say rượu luống cuống rồi.

Bất quá đương kim Thánh Thượng này thật sự trẻ tuổi, nhìn qua không cách hấn bao nhiêu tuổi, khuôn mặt tuấn dật lại không mất dương cương, hai đạo mày kiếm có vẻ ý chí kiên định, chẳng qua nay hấn say đến bất tỉnh nhân sự, điểm kiên cường kia lại thêm phần trẻ con.

“Ái phi, lại đây uống rượu với trẫm.” Đột nhiên, một tay bắt được tay của hấn, Phong Văn Thu kinh ngạc nhìn phía chủ nhân cái tay.

Hấn không nghe lầm chứ, hoàng thượng gọi hấn ái phi?

Mắt của tên này ở đâu vậy, hấn rõ ràng đường đường là thân nam nhi, giống như nữ tử?!

“Quên đi, xem ở người say thành dạng này, công tử ta liền không so đo với người.” Phong Văn Thu hừ một tiếng, tức giận đem cánh tay của mình rút ra từ trong kiềm chế của đối phương.

“Ái phi, người ở đâu. . .” Nhưng hoàng thượng đã say đến mông lung lại bổ nhào lên người hấn, Phong Văn Thu không kịp tránh đi, bị hấn chụp một cái vừa vặn.

“Ái phi, trong lòng trẫm thật là khó chịu.”

“Ta không phải ái phi của người.” Phong Văn Thu xanh mét mặt, muốn đem người say liên loạn ôm người này một cước đá văng ra, nhưng cố kỵ thân phận của người trước mắt này, hơn nữa chính mình còn phải dựa vào hấn hỗ trợ tìm muối muối, cũng không dám thực ra tay độc ác.

Ai ngờ hấn vừa do dự, hoàng thượng đột nhiên bưng lấy mặt của hấn, ngẩng đầu lên, “Ái phi, nhanh tới trẫm hôn một cái.”

Tiếp theo liền lần thân mà lên, bá ở môi của hấn.

“Ngô ngô. . .” Phong Văn Thu bất ngờ không phòng ngự, chỉ có thể mở to mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú phóng đại từ từ nhắm hai mắt khinh bạc mình. Hấn cho tới bây giờ không gặp qua loại sự tình này, không chỉ bị cường hôn, hơn nữa người hôn hấn còn là một nam tử, nhất thời ngậy ra như phồng, không biết nên làm phản ứng gì.

Cũng may hiếu niên hoàng đế này chính là muốn ở trên môi hấn cọ xát hai cái, liền buông hấn ra.

“Ái phi, lòng trẫm đau quá.” Nửa dựa hấn, hoàng thượng không rõ nỉ non nói.

“Người lại kêu một tiếng ái phi thử xem.” Dùng sức lau đi vết ướt ngoài miệng, mặt Phong Văn Thu nhin không được vận vận.

Bị người cũng là nam tử cưỡng hiếp, bảo hấn làm sao nuốt xuống cơn tức này!

“Mẫu hậu. . .” Nhưng hoàng thượng lại đột nhiên nghẹn ngào thấp giọng một tiếng, đầu tựa vào trong lòng ngực của hấn chà chà.

“Người. . .”

Không gọi hấn ái phi, lúc này lại sửa gọi hấn mẫu hậu, cho dù hấn là nữ tử, cũng không sinh ra con trai lớn như hấn!

Phong Văn Thu tức giận muốn liều lĩnh nâng quyền đem tên gia hỏa này đánh cho bất tỉnh bất tỉnh, nhưng mà hoàng thượng lại đột nhiên dặt ống tay áo của hấn, nhìn hấn, hai hàng nước mắt liền từ gương mặt của hấn chảy xuống.

“Mẫu hậu, Sâm nhi thật biết điều, ngài không nên chỉ nhìn đệ đệ, nhìn Sâm nhi một cái được không?”

Nhìn hoàng đế khóc không thành tiếng, tất cả tức giận trong lòng Phong Văn Thu đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi. . . .

Chương 1.2

Xem ra, hoàng tộc cũng không hạnh phúc hơn so với dân chúng bình dân bọn hần bao nhiêu, nhìn hần một bộ dáng thương tâm muốn chết, đích thị là có rất nhiều chuyện thương tâm không chịu nổi.

Khó trách hôm nay là ngày sinh của hần, lại còn uống say mềm. Đây làm hoàng thượng cũng thực không dễ dàng a.

Có chút đồng tình hoàng đế còn trẻ này, Phong Văn Thu cũng không giãy dụa nữa, vươn tay vỗ nhẹ nhẹ phía sau lưng hoàng thượng.

“Mẫu hậu, trăm biết người thích hoàng đệ, không thích trăm, trăm nguyện ý đem ngôi vị hoàng đế nhường lại, nhưng hoàng đệ còn nhỏ, chống đỡ không nổi toàn bộ triều đình, chờ hoàng đệ trưởng thành, trăm nhường ngôi vị cho hần.” Như cảm thấy trấn an của Phong Văn Thu, hoàng thượng vừa nức nở, vừa nói.

“Người muốn cho ra ngôi vị hoàng đế?” Không dự đoán được hần cư nhiên sẽ nói ra lời nói này, Phong Văn Thu ngây ngẩn cả người.

Xưa nay vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, chuyện huynh đệ cãi nhau, cốt nhục tương tàn thật nhiều, có lần nào không phải biến thành gió tanh mưa máu, nhưng hôm nay, người này lại nói muốn buông tha cho ngôi vị hoàng đế mỗi người tha thiết ước mơ?

“Ngôi vị hoàng đế tính cái gì, chỉ cần mẫu hậu ngẫu nhiên cười một cái với Sâm nhi, Sâm nhi đã thấy đủ.” Hoàng thượng cười, trong giọng nói tràn đầy chua xót.

“Người không sợ Thiên triều hủy ở trong tay Thái Hậu?” Nhú mày, Phong Văn Thu nhin không được hỏi một câu.

Tuy rằng, thiên hạ do ai chủ quản không liên quan chuyện của hần, nhưng nếu là ngoại thích (họ ngoại, nhà bên vợ vua) chuyên quyền, thế cục trong triều di chuyển, thiên hạ tất sẽ đại loạn, dân chúng cũng sẽ không thể an nhàn.

Loại đạo lý này, bình dân dân chúng như hần cũng biết, thiếu niên hoàng đế trước mắt này sao lại không biết?

Vào kinh mấy ngày, hần nghe được không ít nghị luận trên phố, đều nói tân hoàng vừa đăng cơ tuy rằng còn trẻ, nhưng là vị minh quân, ngăn ngừa một năm, nghiêm túc cai trị, thúc đẩy tân pháp cải cách, đã làm nhiều chuyện vì các dân chúng.

Một hoàng đế như vậy, hần lại nói muốn thoái vị cho đệ đệ?

“Mẫu hậu sẽ không, mẫu hậu chỉ là muốn muốn hoàng đệ làm hoàng thượng, chỉ cần Sâm nhi thỏa mãn nguyện vọng của mẫu hậu, mẫu hậu sẽ tốt với Sâm nhi.” Hần chỉ la hét theo ý mình, không biết là say hồ đồ rồi, hay là trong lòng vốn tính như thế.

“Người đây là ngu hiểu! Trị quốc là chuyện lớn cỡ nào, há có thể đem ngôi vị hoàng đế nói cho là cho!” Phong Văn Thu thở phì phì trừng mắt hần, gõ lên đầu hần một cái.

“Mẫu hậu, ngài đừng đánh Sâm nhi nữa, cái gì Sâm nhi đều nghe ngài, ngài đừng đánh Sâm nhi nữa.” Nhưng nắm tay lần này của hần không nhẹ không nặng, lại làm cho hoàng thượng co cổ lại, thân mình lạnh run.

Phong Văn Thu thấy bộ dáng này của hần, tâm không khỏi thu lên, “Thái Hậu thường xuyên đánh người?”

Hồ dũ không ăn thịt con, vì sao Thái Hậu đánh hoàng thượng? Hơn nữa nhìn bộ dáng lại là thường xuyên đánh chửi, trí nhớ đã khắc đến trong xương cốt, nếu không sẽ không giống như vậy, hơi có động tĩnh có thể làm cho hần kinh hoàng luống cuống.

Phong Văn Thu đột nhiên minh bạch cái gì, chỉ sợ vị thiếu niên hoàng đế này từ nhỏ đã không được Thái Hậu thích, thường xuyên nghiêm khắc giáo dục hần, thậm chí nói lời lạnh lùng đối đãi hần. Mà đau xót do thiếu tình thương của mẹ, sợ là đã ở trong tâm hần lưu lại bóng ma không thể diệt.

“Mẫu hậu, Sâm nhi không đau, Sâm nhi là thái tử, đau cũng sẽ không nói ra được.” Giống như về tới nỗi khổ, hần cũng không có ý thức được mình nói ra bí mật nội tâm với người xa lạ.

“Vô tình nhất là nhà đế vương. Cho dù người nhường ra ngôi vị hoàng đế thì như thế nào? Có thể được đến người muốn sao?” Nhìn bộ dạng này của hắn, Phong Văn Thu xúc động thở dài.

“Uh! Trẫm là vô tình, trẫm là hoàng thượng, Chân Long Thiên Tử, cho dù ngài thích hoàng đế, trẫm cũng không thể nhường ngôi!” Lời nói của Phong Văn Thu tựa hồ kích thích đến hắn, hoàng thượng đột nhiên phát điên rống to, rống xong rồi, lại cuộn mình quay về trên giường, nước mắt khóc ồ lên.

“Người. . .” Phong Văn Thu nhìn bộ dạng lật ngược này của hắn, chỉ biết hắn là say thắm. Những chua xót này, nói vậy hắn đã tại buồn ở trong lòng rất lâu, chỉ có lúc này mới có thể thừa dịp cảm giác say phát tiết ra.

“Mẫu hậu, không cần ép trẫm nữa được không. . .” Nghe hoàng thượng thống khổ lắm lắm, Phong Văn Thu lắc đầu đi lên trước, nhẹ nhàng vuốt tóc người này.

Đúng vậy a, vô tình nhất là nhà đế vương. Tiểu hoàng đế trước mắt này, nắm quyền, là một thiếu niên Thiên Tử hăng hái, nhưng đây chỉ là phong cảnh thoát nhìn ở mặt ngoài, ai biết hắn ngồi ở trên ngôi vị hoàng đế, nội tâm có bao nhiêu chua xót.

Cảm giác được có người ôn nhu vuốt ve mình, hoàng thượng thoải mái mà chà chà, rồi sau đó lại nói, “Đầu Trẫm đau quá. . .”

“Uống nhiều rượu như vậy, đầu đương nhiên sẽ đau, đến đây đi, trước uống ngụm trà, tỉnh rượu.” Phong Văn Thu cẩn thận nâng hắn dậy, đem nước trà ấm áp đến trước mặt hắn.

“Trẫm không có say, tại sao phải tỉnh rượu!”

“Không có say mới là lạ!” Hắn hừ một tiếng. Không có say lại liên tục nhận lắm người hai lần, còn ôm mình gào khóc ớn? “Người nhìn một chút, ta là nam hay là nữ?”

“Người là. . . Người là. . .” Theo dõi hắn nửa ngày, hoàng thượng đau đầu không thôi nhíu lông mày, lắc lắc đầu.

“Còn nói không có say, ngay cả nam nữ đều phân không rõ ràng.” Tiện tay lại gõ ót hắn một cái.

Lần này hoàng thượng không có kêu đau đớn, chỉ là nhìn chăm chăm hắn, như là rốt cục phát hiện người trước mắt là một thái giám xa lạ. . . “Người, người là người nào. . .”

“Ta à. . .” Phong Văn Thu có chút hết lời, nhất thời không biết trả lời như thế nào mới tốt.

Nhưng vào lúc này, ngoài điện truyền đến một trận xôn xao, hiển nhiên có đại đội nhân mã hướng phương hướng này đến đây.

Trong lòng Phong Văn Thu thầm kêu không tốt, xoay người muốn đi, bất đắc dĩ hoàng thượng lại một phát bắt được áo của hắn, nắm thật chặt, không buông tay.

“Người. . . Người đến tốt cùng là người nào?”

“Ta à, ta là người tới giúp cho người.” Phong Văn Thu bất đắc dĩ, chỉ phải nhanh chóng bỏ lại một câu này, rồi sau đó đánh một chưởng vào cổ hoàng thượng chết không buông tay này, đánh hắn choáng váng, thế này mới có thể thoát khỏi.

Vừa trị hoãn, tiếng vang ngoài cửa càng ngày càng gần, lại xen lẫn thanh âm la lên hoàng thượng.

Phong Văn Thu lập tức nhảy cửa sổ rời đi, rời xa thiên điện bị đại đội nhân mã tràn vào.

Đến địa phương an toàn, hắn mới bóp cổ tay nhớ tới hắn đã quên hỏi Hoàng thượng chuyện muối muối mình rồi!

Bên kia. Phong Văn Thu chân trước mới vừa đi, sau lưng bọn cung nữ thái giám đều tràn vào, thấy hoàng thượng nằm ở trên giường, bất tỉnh nhân sự, vội ba chân bốn cẳng đem người nâng lên kiệu rồng, vội vàng đuổi về tẩm cung, đưa tới ngự y.

Mọi người giăng co nửa đêm, thẳng đến sáng sớm tiếng vang của chuông báo giờ vang khắp hoàng cung, lúc này mới đánh thức hoàng thượng say rượu.

“Ách. . .” Chậm rãi mở mắt ra, Mộc Nghị Sâm nhìn tấm màn màu vàng, mặt nhăn mắt nhủ, nhìn không được rên rỉ một tiếng.

Chết tiệt, đầu đau quá!

Hôm qua là ngày sinh mười tám tuổi của hắn, cũng là sinh nhật thứ nhất từ khi hắn đăng cơ tới nay, nhất thời cao hứng, uống nhiều quá, nhưng men say vào, cảm thấy tất cả bên người đều là vị son phấn nồng đậm, chọc hắn phiền lòng, liền muốn tìm một chỗ hít thở không khí, sau đó thì không nhớ nổi.

“Hoàng thượng, xin dừng canh tỉnh rượu.” Thái giám bên cạnh thấy hắn tỉnh lại, cẩn thận đem canh tỉnh rượu đưa đến trước mặt của hắn.

“Đêm qua trẫm uống rượu say?” Mộc Nghị Sâm vươn tay tiếp nhận chén canh, uống một hơi cạn sạch, nhưng thống khổ say rượu cũng chưa biến mất toàn bộ.

“Vâng!” thái giám cúi đầu, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Người tìm được trẫm ở đâu?” Hắn đứng dậy xuống giường, thái giám vội vàng mang tới long bào phủ thêm cho hắn.

“Bẩm hoàng thượng, ở Phong Lâm điện ngài thường đi.”

Mộc Nghị Sâm cau mày, cố gắng nhớ lại chuyện đã xảy ra đêm qua.

Nhớ rõ hắn uống rất nhiều rượu, nhớ tới tình cảnh nói khổ. Từ nhỏ, mẫu hậu đối với hắn vốn không có sắc mặt tốt, ngược lại là Đậu quý phi quan tâm hắn đầy đủ, Phong Lâm điện là địa phương hắn thường thường đi.

Thẳng đến năm trước phụ hoàng băng hà, hắn đăng cơ vào chỗ, Đậu quý phi thụ phong thái phi không đến hai tháng, liền vì bệnh mà qua đời, sau đó hắn liền không còn có đi qua Phong Lâm điện.

Xem ra đêm qua say rượu luống cuống, hắn giống như thường ngày, bị ủy khuất cũng chỉ muốn đi Phong Lâm điện của Đậu quý phi tìm kiếm an ủi. . . Mà đêm qua tựa hồ cũng thực sự có người cho hắn an ủi, ôn nhu vuốt ve tóc của hắn. . .

Đột nhiên, hắn như nhớ tới cái gì, gọi thái giám bên cạnh lại đây, “Đêm qua người có cho trẫm uống trà hay không?”

Hắn nhớ mang máng trong miệng có một cổ gợn sóng cay đắng, cũng không phải hương vị canh tỉnh rượu. Nhưng hắn cũng không nhớ rõ hôm qua uống qua trà khi nào?

Hắn cảm thấy mình quên lãng cái gì, nhưng lại không thể khẳng định.

“Bẩm hoàng thượng, nô tài không có.”

“ . . . Tốt lắm, người đi xuống đi.” Mất đi trí nhớ làm cho Mộc Nghị Sâm không vui nhăn lại mày kiếm, vung tay.

Đến tận cùng là ai cho hắn uống trà? Hắn nhắm lại hai mắt cẩn thận hồi tưởng, trong đầu đột nhiên hiện lên một màn

Hôn, hắn hình như từng hôn ai!

Xúc cảm kia, không có một tia vị son phấn, nay hồi tưởng lại, cũng không phải Tần phi nào, chẳng lẽ hắn uống say, khinh bạc cung nữ? !

Nhưng nếu làm ra loại sự tình này, cung nữ sao lại giữ im lặng, nhất định sẽ nhân cơ hội này đòi hỏi phong vị. . .

Mộc Nghị Sâm càng nghĩ càng hồ đồ, đầu óc loạn thành một đoàn, vươn tay vỗ cái trán còn đau, ánh mắt nhăn thật sâu.

Trong đầu đột nhiên hiện ra một đạo bóng dáng, tựa hồ là một thân áo xanh, tựa như. . . Tựa như thái giám đi theo bên cạnh hắn. . .

“Đúng rồi! Là một thái giám!” Hấn nghĩ tới, người mặc áo lam kia, tựa hồ ghé vào lỗ tai hấn nói cái gì. . . .

Ta là người tới giúp cho người.

Đúng rồi! Chính là một câu này! Hấn nhớ rõ mình hôn người nọ, sau đó thái giám kia lại can đảm đánh hấn bất tỉnh, chạy án rồi!

Thái giám chết tiệt kia, biết rõ hấn ở ngôi cửu ngũ, lại còn dám đánh hấn bất tỉnh?

“Có ai không!” Dám can đảm khi quân phạm thượng! Hấn thế nào cũng phải bắt lại tên kia, hảo hảo giáo huấn một phen mới được!

2. Chương 2

Hoàng cung dù sao cũng là địa bàn của thiên tử, Mộc Nghị Sâm ra lệnh một tiếng, đại nội tổng quản lập tức đem thái giám ở trong cung triệu tập lại để kiểm tra.

Tuy rằng trong cung hoạn quan lớn nhỏ đông đảo, nhưng mọi người đều biết nhau, chỉ cần chuyên tâm nhận thức một chút, lập tức liền phát hiện Phong Văn Thu không thích hợp, căn bản là không ai nhận ra thái giám mới tới này. Cũng có cung nữ nói rằng đã từng thấy Phong Văn Thu ở Phong Lâm điện lén lút, làm cho hấn hết đường chối cãi.

Võ công Phong Văn Thu mặc dù cao, cho dù lấy một đánh hai, ba đại nội thị vệ cũng tài giỏi có dư, nhưng lúc chỗ này là cấm cung, đại nội thị vệ dữ dội hơn nhiều, hơn nữa mỗi người đều là cao thủ nhất đẳng, luân phiên ra trận, đánh nhau liên tiếp có thể đem hấn làm một chết.

Vì thế, hai tay khó có thể địch lại bốn tay, hấn vẫn là bị trói mà dẫn đến trước mặt Mộc Nghị Sâm.

Tuy rằng đã hạ lệnh tìm tên thái giám đã hầu hạ ở bên người khi hấn say rượu, nhưng Mộc Nghị Sâm vẫn ngày ngày lo lắng, sợ bản thân khi say rượu nói ra lời những không nên nói.

Hiện tại ở triều đình, nhìn như gió êm sóng lặng, kỳ thật ở dưới sóng ngầm mãnh liệt, liền ngay cả ngôi vị hoàng đế của hấn, nếu không phải tiên hoàng trước khi lâm chung truyền lệnh cho vài vị cự thần bảo vệ, cũng không có biện pháp giữ ngôi vua vững chắc an ổn như vậy.

Giờ này khắc này càng không chấp nhận được có nhược điểm của mình ở trên tay của người khác, nếu lúc hấn say thật có nói gì đó làm thái giám kia nghe qua, kia hấn chỉ sợ thế nào cũng phải hạ sát thủ.

Tâm lý nghĩ đến chuyện tình phiến muộn, Mộc Nghị Sâm đều không thể coi tấu chương được .

Ngay lúc hấn buồn phiền muốn ra ngoài một chút, đột nhiên đại nội tổng quản Kha công công vào báo lại.

“Hoàng Thượng, người ngài muốn tìm, nô tài đã bắt được cho ngài.”

“Vậy còn không mau dẫn hấn vào.” Mộc Nghị Sâm nghe vậy liền mừng rỡ, bỏ xuống tấu chương trong tay, truyền lệnh nói.

“Ngô ngô.....” miệng bị mảnh vải bịt lại chặt chẽ, tứ chi cũng bị trói lại, Phong Văn Thu cứ chặt vật như vậy mà tiến vào ngự thư phòng, mái tóc đen dài vì giãy dụa mà tán loạn, che cả hơn nửa khuôn mặt.

“Chính là người?” nhìn thấy Phong Văn Thu quỳ rạp trên mặt đất vẫn không ngừng giãy dụa, Mộc Nghị Sâm cẩn thận đánh giá một phen. Nhìn không ra người này có cái gì đặc biệt, bất quá chỉ là một tiểu thái giám nhếch nhác mà thôi.

“Ngô...” Phong Văn Thu muốn mở miệng nói chuyện, nhưng miệng lại bị bịt lại bằng vải, chỉ có thể phát những tiếng không rõ ràng.

“Người tới a~, lấy mảnh vải trong miệng hấn ra.” Hấn muốn nghe hấn rốt cuộc đang nói cái gì.

“Cầu hoàng đế, dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy đi bắt ta, sớm biết rằng đêm đó người uống say, ta để lại một mình người tự sinh tự diệt” Mảnh vải vừa được lấy ra, Phong Văn Thu liền chửi ầm lên.

Võ công của hắn cao cường, đứng hàng thứ 3 giữa các huynh đệ, xuất sư xuống núi hành hiệp trượng nghĩa, cũng thường xuyên chinh cái gian thương tà ác, chưa từng thất thủ, hiện giờ lại bị người dùng phương pháp này bắt giữ, cơn tức của hắn dù nói gì cũng không thể tiêu tan.

“Lớn mật, trước mặt bệ hạ cũng dám xuất khẩu cuồng ngôn!” Kha công công đứng một bên thấy tiểu thái giám vô lễ, lúc này nhắc tay muốn tát xuống một cái, lại bị Mộc Nghị Sâm ngăn cấm.

“Ý của người là gì?” Từ trên long y đứng dậy, Mộc Nghị Sâm đến gần, từ trên cao nhìn xuống y, “Như vậy ngày đó ai đem trẫm đánh bất tỉnh hử?”

Ngày ấy ngự y nói, hắn sở dĩ bị hôn mê bất tỉnh, đều không phải là tại rượu tạo thành, mà là có người đánh ở sau gáy hắn mới hôn mê bất tỉnh. Hiện giờ nghĩ đến, đầu sở gây nên chỉ biết có một người.

“Người..... Người đều nhớ rõ a.....” Phong Văn Thu tự biết mình đuối lý mà cuối đầu. Không nghĩ tới tiểu hoàng đế say rượu, trí nhớ thật vẫn là không tồi. Bất quá ai bảo hắn lúc ấy lôi kéo mình không buông.

Hoàng thượng này không phải quá keo kiệt a~, rõ ràng chính là hắn đối với mình vừa kéo vừa ôm, còn gọi nửa ngày ái phi cùng mẫu hậu, hắn đều không có so đo.

Mộc Nghị Sâm hừ lạnh một tiếng, vẫy lui cung nhân.

“Buổi tối ngày đó, người rốt cuộc nghe được cái gì?” Con người đen láy của hắn bắn hàn quang ra tứ phía, bẩm sinh uy nghiêm làm kẻ khác sợ, “Người tốt nhất đầu đuôi gốc ngọn nói ra, nói cho người biết. Trẫm cái gì đều nhớ rõ, người đừng nghĩ lừa trẫm.”

“Được, được, thực xin lỗi, ta không nên đánh người bất tỉnh, chính là ai cho người ôm ta, một chút kêu ái phi, một chút lại bảo mẫu hậu, còn không chịu để cho ta đi chết cũng nắm góc áo của ta!” Nghĩ đến hắn chỉ là để ý chuyện mình đánh hắn, Phong Văn Thu thành thành thật thật giải thích.

Nên cúi đầu liền cúi đầu, ai bảo trước mắt là vị hoàng thượng cao cao tại thượng này chứ? Bản thân hiện tại bị trói, nếu là mặt rồng giận dữ, hắn liền lệnh án tử thì thật phiền phức.

“Trẫm..... Trẫm ôm người kêu mẫu hậu” Mộc Nghị Sâm sững sốt một chút, không khỏi nhăn mày.

Xem ra bản thân đã muốn nói những lời không nên nói, nếu thật là như vậy, người này tuyệt đối không thể lưu.

“Ta nói, người cũng đừng để ý như vậy, uống rượu sẽ nói mê sảng là người ai cũng như vậy, không có gì đáng lo lắng, huống chi người miệng đầy lời say, loạn thất bát tao cũng không biết nói cái gì, ta nghe qua liền đã quên.” nói xong nói xong, Phong Văn Thu dứt khoát ngồi dậy.

Từ ngày ở chung ngắn ngủi ấy, hắn nhìn ra được hoàng đế này bản tính cũng không xấu, nói vậy có thể hiểu được. Xem thần sắc hắn hẳn là sợ mình đem những lời nghe được nói ra ngoài, nhưng Phong Văn Thu hẳn đường đường là một nam tử hán, cũng không phải phở phùng tam cô lục bà, mới không có hứng thú lấy chuyện của người khác mà nói chuyện.

Huống chi là chuyện nhà của đế vương, không cần thận một cái là bị chém đầu, hắn chỉ có một cái mệnh, một chút cũng không nghĩ đùa như vậy.

Mộc Nghị Sâm nhìn chằm chằm tiểu thái giám trước mắt. Tuy rằng tóc toán loạn ở trên mặt cùng với bùn đất làm cho y thoát nhìn phi thường chật vật, nhưng này đôi mắt to trong suốt chớp mắt chỉ có hào quang thuần khiết, trực giác bảo hắn người này thật không nói dối.

Nhưng mà, vẫn cần thử một chút.

“Uy, người hỏi cũng hỏi, ta cũng trả lời, có thể hay không gỡ trói cho ta? Để như vậy thật không thoải mái.”

Trùng trùng nhìn hắn liếc một cái, Mộc Nghị Sâm đi đến một bên ghế ngồi xuống, “Trẫm có chuyện hỏi người, người trả lời tốt, trẫm liền tháo dây trói cho người.”

“Còn hỏi a?” Phong Văn Thu đứng lên oán trách, lại bị ánh mắt của hoàng đế thiếu niên uy hiếp, đành phải ngượng ngùng thu hồi oán hận, “Đã biết, đã biết, có chuyện gì thì cứ hỏi đi.”

“Người vì sao phải tiến cung, là vì ám sát trẫm?”

“Ta vì cái gì phải ám sát người? Người cũng không giấu lại, nếu ta muốn ám sát như lời người nói, người còn có thể an ổn ngồi ở đây mà lý sự sao?” Phong Văn Thu hừ một tiếng, cao cao ngẩng đầu lên, như là đang nói thiếu hiệp ta không làm loại chuyện lén lút này.

“Nếu không phải thích khách, vì sao phải vào cung làm loạn?” Mộc Nghị Sâm cân nhắc một lát, tiếp tục hỏi.

Hắn tin tưởng người này không phải thích khách, nếu hắn là, khi mình say rượu đã sớm xuống tay .

“Tìm người.” Phong Văn Thu ăn ngay nói thật, việc này cũng không có cái gì để giấu diếm .

“Tìm người nào?”

“Tìm tiểu muội trong nhà, nàng năm kia vào cung làm cung nữ, ngay từ đầu còn có viết thư về nhà báo tình hình gần đây, chỉ là nửa năm lại hoàn toàn không có tin tức.”

“Uhm.....” Mộc Nghị Sâm trầm ngâm , không có hồi tiếp.

Xem hắn trả lời sáng khoái như thế, không giống là đang nói dối, chính là lòng người khó dò, khó bảo toàn là hắn không phải diễn trò.

Không thể trách hắn đa nghi, từ lúc làm thái tử cho tới bây giờ làm hoàng đế, hắn đã trải qua rất nhiều, chỉ cần lơ là một tít, hắn liền gặp từ trên long ý ngã dưới, rơi xuống trùng điệp , vĩnh viễn không quay lại được.

“Hỏi xong, có thể rời trời a~?” Bị trời hơn một canh giờ, Phong Văn Thu cảm thấy được tứ chi của mình đều có chút tê tê.

“Người tiến cung khi nào, như thế nào tiến cung ?” không để ý tới yêu cầu của y, Mộc Nghị Sâm lại hỏi.

“Ba ngày trước vào cung.....” về phần vấn đề này, Phong Văn Thu liền đáp ứng. Tự nhiên hắn ngượng khi nói là thừa dịp trời tối mà vào cung, chuyện này cũng không phải chuyện vinh quang gì.

Nào biết rằng vì hắn do dự, liền tạo nên hiểu lầm rất lớn, Mộc Nghị Sâm nghĩ y đến là vì tìm muội, lúc này mới tinh thần (cắt cái đó đó) để vào cung làm người hầu, không khỏi thông cảm cho y.

Người chính là tự nguyện tiến cung, không có người uy hiếp người? nam tử tuổi này giống y, nói không chừng là có người lấy muội muội của y uy hiếp y vào cung, rất dễ làm một người thám thính tin tức.

“Đương nhiên là tự nguyện , ai có thể uy hiếp ta!” Phong Văn Thu hoàn toàn không hiểu tâm tư của Mộc Nghị Sâm, hoàn toàn dựa theo ý nghĩ của mình mà trả lời.

“Người gặp được trẫm đêm hôm đó, trẫm cùng người nói cái gì?” Đột nhiên lời nói xoay chuyển, ánh mắt của Mộc Nghị Sâm lại trở nên sắc bén lên.

“Không phải ta đã nói, sau khi người say chỉ nói mê sảng, ta căn bản không có nghe cẩn thận, chỉ biết là người là đem ta trở thành cung phi.” Tuy Phong Văn Thu cá tính nóng nảy, nhưng hành tẩu giang hồ nhiều năm, chút tưởng tượng ấy vẫn phải có, phát giác được có cái gì

không đúng, hắn nhảy bén nói ba xạo cho qua.

Không nghĩ tới này tiểu hoàng đế tâm cơ sâu như vậy, không qua mặt được hắn, nếu là bị tiểu hoàng đế biết đêm đó hắn nói rất nhiều về chuyện của thái hậu, mạng nhỏ của mình sợ.....

“Bộ dáng người xứng với quý, trẫm còn có thể đem người trở thành cung phi, thật sự là chuyện cười.” Nhíu mày cười, Mộc Nghị Sâm vẽ mặt châm chọc. Hắn như thế nào đem nam tử trở thành nữ tử, hưởng chi trước mắt thái giám trước mắt thân hình cũng mình không sai biệt lắm, tuy hắn say có chút hồ đồ cũng không thể nhận thức lắm!

“Sẽ không mới là lạ, người không chỉ có ta đem làm cung phi, còn.....” Nói đến cái này, khuôn mặt tuấn tú của Phong Văn Thu đỏ bừng lên.

Nhớ tới ngày ấy vừa hôn, trừ bỏ khiếp sợ ngay từ đầu ra, thật không có cảm giác khác lạ gì, sau đó hẳn cũng không có nghĩ nhiều, chỉ là hiện giờ bị nhắc tới, lại cảm thấy được nổi giận đan xen.

“Còn như thế nào?” Mộc Nghị Sâm truy vấn, nhưng Phong Văn Thu lại ấp úng không chịu trả lời.

“Lại không có gì.....”

Dù sao hôn cũng đã hôn, coi như bị chó cắn một cái, việc này nhắc lại cũng không có nghĩa gì. (#thu: người ta nói vua như rồng....anh này so vua với chó =.=)

“Trẫm không phải đã hôn người đi?” vỗ về môi của mình, Mộc Nghị Sâm nhớ tới cái gì, nhăn lại mi, sắc mặt xem không tốt lắm.

Vừa nghe hẳn nói rõ, mặt của Phong Văn Thu nháy mắt đỏ bừng .

Chứng kiến phản ứng khác thường của y, Mộc Nghị Sâm quả thực sửng sốt, sắc mặt chợt xanh lại trắng.

Hắn thật sự hôn thái giám này!

Đây là chuyện gì? bản thân liên thật sự mất say lơ dờ mờ, đem nam tử nhằm thành nữ tử sao?

“Hừ! Trẫm thật muốn nhìn, người là hạng tuyệt sắc gì, làm cho người ta hiểu lầm người là nữ tử.”

Mộc Nghị Sâm nói xong đứng lên, đi đến trước mặt y, đưa tay đẩy ra hai bên tóc bị rối của Phong Văn Thu, nâng mặt y lên.

Chỉ là lúc bốn mắt nhìn nhau, Mộc Nghị Sâm lại ngẩn ngơ.

“Buông, cổ của ta sắp gãy rồi.” Phong Văn Thu khó chịu giãy dụa , Mộc Nghị Sâm lại bình tĩnh chỉ là không nghe thấy y nói, vẫn thất thần nhìn mặt y.

“ Làm sao có thể Bộ dạng của người giống như hẳn.....”

“Giống ai” Nghe được hẳn thì trào tự nói, Phong Văn Thu nhin không được hỏi lại.

Nhưng Mộc Nghị Sâm không nói gì, nhẹ nhàng buông hẳn ra, một lần nữa trở lại ngồi trên long y, vẻ mặt mang tâm sự nặng nề.

Hắn vẫn còn nhớ rõ năm hẳn 8 tuổi, hẳn gặp được người làm hẳn khó quên cả đời.....

Hắn thân là thái tử, cùng những hoàng đệ hoàng muội khác mẹ đều không thân, thậm chí ngay cả đệ đệ cùng mẹ của hẳn mới 4 tuổi cũng không thân, tuổi thơ của hẳn luôn luôn cô độc , cho đến khi hẳn gặp người kia.

Ngày đó, hẳn ở chỗ thiên điện trong hoa viên thưởng thức phong cảnh, hưởng thụ sự yên lặng ngẩn ngui.

“ Người là hoàng tử trong cung sao, tại sao lại ở đây một mình?”

Phía sau vang lên một giọng nói sang sảng của nam tử, hẳn vội vàng quay đầu lại, ánh sáng chói mắt từ người ở đằng sau hẳn luôn luôn bắn lại đây.

Người tới thân cẩm y màu lam thâm, bộ dáng ước chừng mười lăm, sáu tuổi, có một đôi mắt biết cười, ầm áp lại thân thiết.

“ Người là ai?” hẳn không nhớ rõ đã thấy qua người này ở trong cung .

“Tiểu đệ đệ, không ai dạy người trước khi hỏi người khác, hẳn là phải nói tên mình trước a.”

thiếu niên áo lam ngồi xổm xuống ở trước mặt hẳn, đưa tay nhéo mặt của hẳn một phen.

“Lớn mặt, mặt của bản thái tử không phải để cho người tùy tiện sờ như vậy.” chưa bao giờ bị người khác mạo phạm như thế, Mộc Nghị Sâm phân nộ đẩy ra hai tay đang càn rỡ của đối phương.

“Nguyên lai người là thái tử a, luận bối phận, người còn phải gọi ta một tiếng đường ca mà, ta nựng nựng người tại sao lại không được.” Không chút hiểu sự kháng nghị của hẳn, thiếu niên áo lam tiếp tục ở trên mặt của hẳn vừa nựng vừa sờ, giống như là đang đùa với viên bột không bằng.

“Đường..... Đường ca.....” Không thể thoát khỏi đại thủ, lông mày gắt gao nhú thành một chỗ.

Hắn tại sao chưa từng nghe nói qua có vị đường ca xa lạ như vậy chứ?

“Thực ngoan, cho người đường ăn.” thiếu niên áo lam cao hứng cười, từ trong lòng lấy ra một túi hạt thông đường, nhét vào trong tay hắn.

“Bản thái tử mới kiêng đường mà!” Dem túi đường trả về cho thiếu niên áo lam, hắn thở phì phì xoay người.

“Hảo, đường ca còn có việc, không thể cùng chơi người.” hảo ý bị cự tuyệt, thiếu niên áo lam cũng không để ý, đưa tay xoa xoa trên đầu hắn, tiêu sái xoay người rời đi.

Nghe tiếng bước chân của y rời đi, Mộc Nghị Sâm lặng lẽ quay đầu lại, nhìn thấy bóng dáng của thiếu niên áo lam rời đi.

Lần đầu có người dám cùng hắn nói chuyện như vậy, nhóm hoàng đệ và hoàng muội của hắn khi thấy hắn cũng phải cung kính , ngay cả bào đệ của hắn cũng như thế, cho nên hắn mới không thích cùng bọn họ thân cận, trong lòng hắn luôn khát khao có thể cùng họ nói ra những chuyện trong tâm của mình, cùng nhau chơi đùa như những người bạn.

Tuy rằng sinh khí người này đối với mình vô lễ, hắn lại phát hiện thiếu niên áo lam không giống với nhóm hoàng đệ hoàng muội kinh nhi viễn chi*, không khỏi cũng cảm thấy mới lạ. (*cung kính nhưng không gần gũi)

Sau đó, hắn hỏi phụ hoàng, mới biết thiếu niên áo lam đó không nói dối, y đúng là đường ca của hắn, chính là không thường vào cung. Lúc này đây vì hắn đã đủ tuổi, có thể nhâm quan*, bởi vậy hoàng thượng hạ chỉ điều hắn tiến quân làm một viên quan nhỏ, học hỏi kinh nghiệm. (*có thể nói là nhận chức quan)

Từ lúc đó, hắn thường xuyên ở trong cung gặp được vị đường ca này, mà đường ca mỗi lần vào cung đều mang một thứ nhỏ bé cho hắn, hoặc là bồi hắn nói chuyện giải buồn, cuộc sống cô độc của hắn dần dần có tiếng cười.

Đáng tiếc sau này tây bắc chiến tranh lại không ngừng, đường ca thỉnh cầu tự mình đến tiền tuyến tòng quân (đi lính), cùng đại đội binh lính chậm rãi rời đi kinh thành.

Vừa mới bắt đầu, đường ca thỉnh thoảng còn có thể nhờ người gửi thư cho hắn. Từ khi chiến tranh càng thêm ác liệt, thư tín cũng không còn gửi nữa. Không quá mấy tháng, tiền tuyến truyền đến chiến báo*, mới biết được đường ca đã tử trận nơi sa trường. (*tin tức trong quân)

Từ ngày ấy, hắn lại trở về cuộc sống cô độc một mình.....

Cả ngự thư phòng đều chìm vào im lặng , hai người một câu cũng không nói.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng?” mắt thấy Mộc Nghị Sâm đột nhiên im miệng không nói, Phong Văn Thu có chút sốt ruột, chủ động mở miệng.

Bị thanh âm của y kéo về hiện tại, Mộc Nghị Sâm nhìn y chằm chằm, diễn cảm phức tạp, “Người tên là gì?”

Thiên hạ như thế nào có người có bộ dạng giống này? Đối mặt với người có khuôn mặt giống hệt người kia, hắn làm sao có thể hạ thủ giết y?

“ Phong Văn Thu.”

“Hảo danh, những gì người nói khi này đều là sự thật?” Mộc Nghị Sâm chớp mắt hỏi lại lần nữa.

“Lừa người thì được cái gì, nếu không tin lời ta người vẫn có thể phải người đi điều tra rõ ràng a~, người chính là hoàng đế, phải điều tra một tiểu nhân như ta không phải rất đơn giản sao?” Phong Văn Thu ngắt đầu lên, trừng mắt nhìn, hợp tình hợp lý nói.

Nhìn thấy ánh mắt trong suốt của hắn, Mộc Nghị Sâm đột nhiên thấy cảm động. Người này cho dù biết mình là đương kim hoàng thượng, vẫn nhất quyết không sợ, dám nói chuyện với hắn như thế, tựa đường ca năm đó đi vào trái tim hắn.

Nhận ra điều này làm cho hắn không khỏi cảm thấy người trước mặt hơn phần thân thiết.

“ Hảo, tạm thời tin người một lần.” Mộc Nghị Sâm nói xong, liền tự mình tiến lên vì y mà cởi bỏ dây thừng .

“ Tạ ơn Hoàng Thượng.” Phong Văn Thu xoa xoa cổ tay bị dây thừng xiết đỏ, lại vận động tứ chi, rồi sau đó lại nhảy lên, hướng Mộc Nghị Sâm ôm quyền cảm ơn.

“Nhìn thân thủ người mạnh mẽ, người là người tập võ?” Nhìn hần từ đầu đến chân một lần, Mộc Nghị Sâm phỏng đoán nói.

Kỳ thật nhìn kỹ người trước mắt, so với đường ca vẫn có sự khác biệt. Đầu là đồng dạng hào sảng, chỉ là trên người đường ca có hơi thở chừng chạc, mà Phong Văn Thu thì như ấn tượng của hần dành cho người trong giang hồ, phóng khoáng ngang ngạnh, này giống nhau lại không giống nhau giữa hai người, lại giống nhau có thể khiến cho hần cảm thấy ấm áp.

“ Ta tập võ đã được 15 năm .” Khôi phục lại tự do, Phong Văn Thu tâm tình vui mừng, lộ ra khuôn mặt tươi cười, tựa như trời xuân ấm áp, làm người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

“Ừ, một khi đã như vậy, từ hôm nay trở đi liền điều đến làm người hầu của trẫm.” Mộc Nghị Sâm nói.

Những gì Phong Văn Thu nói hần nhất định sẽ sai người đi thăm dò, hần bây giờ còn không có hoàn toàn tin tưởng lời nói của người này, trước hết có lẽ nên để người này bên người là tốt nhất. Bất quá hần lại tin tưởng Phong Văn Thu thực không phải thích khách, nếu không từ lúc ở Phong Lâm điện đã đối hần hạ sát thủ.

“ Gì? Ta?” Phong Văn Thu nhất thời không phản ứng kịp, trợn mắt há hốc mồm chỉ chỉ bản thân. Không thể nào..... (#thu: Anh này ngổ không chịu đc =]])

“Phải, người không phải muốn tìm muội muội của người sao, chỉ cần ở bên người trẫm, xuất nhập hậu cung cơ hội rất nhiều, người tự nhiên cũng có nhiều cơ hội tìm được lệnh muội.”

“Cái này... có thể để ta suy nghĩ một ngày?” Tuy là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, nhưng dù sao hần không biết dụng ý hành động lần này của hoàng thượng là gì, cẩn thận là hơn

“Lo lắng sao?” Mộc Nghị Sâm nghe vậy, chân mày cau lại, lại lộ ra khí thế đế vương, “Lời nói của trẫm chính là ý chỉ, người không muốn chính là kháng chỉ, còn cái gì để cho người lo lắng chứ!”

Phong Văn Thu không dự đoán được, bất quá là câu nói đầu tiên lại nhắm trúng vào bão táp. Trong lòng không khỏi thầm than, quả nhiên quân tâm khó dò a..... Chỉ cần kháng chỉ không tuân theo Hoàng thượng này, ít nhất cũng là tịch thu tài sản cả nhà giết kẻ phạm tội .

Bất quá chỉ là giả mạo thái giám đi theo hần thôi, hơn nữa có thể thừa cơ ra vào hậu cung tìm Uyển nhi, tội gì không dùng cơ hội tốt do mạng nhỏ mình đổi lại chứ. Dù sao mặc kệ tiểu hoàng đế này có tâm cơ đùa giỡn gì, hần sẽ cái gặp chiêu hủy chiêu, phải gỡ thủ đoạn , Phong Văn Thu hần không phải là người dễ thua a~.

“Hảo, dù sao Hoàng Thượng cũng muốn trợ giúp tại hạ tìm kiếm muội muội.” Phong Văn Thu gật gật đầu, mở miệng nhận lời.

“Một lời đã định, bất quá người phải nhớ kỹ, mặc kệ ngày ấy trẫm đối với người nói cái gì, người đều phải quên mất, nếu không trẫm.....” lời nói của Mộc Nghị Sâm mang theo uy hiếp.

“Ta biết, nếu Hoàng Thượng tin ta, ta nhất định sẽ không phụ kỳ vọng cao của hoàng thượng.” Phong Văn Thu lại ôm quyền cúi người thi lễ.

“Như vậy rất tốt, đợi người phải đi tìm Kha tổng quản, bảo hần mang người đi làm quen một chút.....” Nói đến đây, Mộc Nghị Sâm vô tình cố ý hướng nửa mình dưới của hần liếc mắt 1 cái, nhin không được thở dài một hơi, “đáng tiếc người là cái thái giám, nếu không trẫm còn muốn hảo hảo trọng dụng người.” (#thu: hiểu lầm tai hại a~)

“Ta.....” Phong Văn Thu đang muốn phản bác, rồi lại nghĩ đến hậu cung trừ bỏ hoàng đế ra, dù là nam tử gì cũng không thể đi vào cấm địa, vẫn là đâm lao phải theo lao, cũng thuận tiện ở trong hoàng cung điều tra muội muội tin tức.

3. Chương 3

Từ trước đến nay đều nói bí mật của hoàng cung không ít, nhưng đây đều là cách nói của cung nhân ở ngoài. Kỳ thật giấu không được bí mật nhất, đúng là trong thâm cung.

Ở hoàng cung, nhất là bên người các chủ tử, gió thổi cỏ lay gì đều giấu giếm không được.

Công công trẻ tuổi mới tới bên người hoàng thượng, nghe nói ở khi hoàng thượng say rượu chiều cổ một đêm, liền từ tiểu thái giám làm việc lật vặt, điều đến ngự tiền phụng dưỡng, nay thân thuộc với vua, là người tâm phúc trước mặt hoàng thượng.

Tuy rằng đương sự cực lực an phận, không muốn để người chú ý, nhưng chuyện này không quá hai ngày, đã truyền khắp toàn bộ hoàng cung.

“Người chính là Phong công công sao?” Giọng nữ nũng nịu từ trên đầu vang lên, làm cho Phong Văn Thu đang ghé vào trên lan can chớp mắt hoảng sợ, thiếu chút nữa lảo đảo.

“Người là ai a?” Liên tục vỗ lồng ngực của mình, rất muốn vuốt xuống tim đập, hấn trừng mắt người tới.

Đó là một nữ tử thanh xuân ước chừng mười tám, mười chín tuổi, đang mặc cung trang, tuy rằng không phải chủng loại hoa phục đám nường nường kia mặc, nhưng xem ra hẳn là cũng không phải cung nữ.

Nghĩ vậy, dụng ý của đối phương, Phong Văn Thu liền đại khái đoán được.

“Xem ra người chính là.” Nữ tử cung trang nói xong, từ trên tay lấy cái túi thêu hoa tốt, nhét vào trong tay hấn, nặng trĩu, không cần nhìn cũng biết bên trong là cái gì.

“Ta là Tổng mỹ nhân, lễ mọn nhỏ nhỏ không thành kính ý, làm phiền Phong công công ở thời điểm hoàng thượng cao hứng, thoáng nói một chút về ta.” Tổng mỹ nhân nói xong, thẹn thùng cúi đầu.

Người nào cũng biết, thái giám trong cung mặc dù không có bao nhiêu quyền lực thực chất, nhưng bởi vì đi theo bên người hoàng thượng hầu hạ, có thể nó cơ hội nói cũng nhiều, nhất là vài cái đại thái giám ngự tiền (trước mặt vua), lại là đối tượng ngay cả quan lớn đương triều đều nể sợ.

Phong Văn Thu không thể so với một ít đại thái giám có chân rết, nhưng nghe nói gần đây hoàng thượng tin hấn, Tần phi hậu cung cũng thường thường tặng quà, đó là hi vọng hấn có thể ở trước mặt hoàng thượng thay họ nói tốt, mà được đến để vương lâm hạnh.

Ngay từ đầu gặp được loại sự tình này, hấn còn ngỡ ngàng không hiểu, nhưng một lần, hai lần tiếp, hấn cũng thông suốt.

“Xem ngài nói gì vậy, chúng ta đều là người coi sắc mặt bề trên ăn cơm, ngài yên tâm, ta nhất định thay ngài nói tốt vài câu ở trước mặt hoàng thượng, về phần quà này, ngài thu hồi đi.” Phong Văn Thu đem túi đẩy trả lại cho Tổng mỹ nhân.

Người ngoài đều nói hoàng cung tốt, nhưng hơn mười ngày sau, hấn lại thấy rõ hậu cung này có bao nhiêu đáng sợ.

Hôm nay được sủng ái, tất cả mọi người đến nịnh bợ lấy lòng, ngày mai thất sủng, tất cả mọi người đánh rần giập đầu. Huống hồ mỹ nữ hậu cung nhiều không đếm nổi, bao nhiêu người chỉ có một đêm lâm hạnh, sau liền ngay cả mặt hoàng đế đều không thấy được, có tiền liền nhét chút bạc cho thái giám bên người hoàng thượng oản tù tì, không có tiền cũng chỉ có thể khô thủ lãnh cung, đợi tuổi tác già đi.

Chớ nói chi là quý phi nường nường, có thể ngồi trên vị trí này làm chủ tử, đều có thể lực bối cảnh dựa vào, những thế lực này tại triều đình đấu, ở phía sau cung, những nường nường cũng đấu, chuyện hãm hại tranh thủ tình cảm ừn ừn, mà tao ương thường thường là cung nữ hầu hạ bên cạnh, hoặc là Tần phi không có chống đỡ.

Đã nhiều ngày nghe hần được sủng ái, nhiều người đến tặng lễ, có khi là tự mình đưa, có phái hạ nhân đưa, từ trong yêu cầu của những người này, hần cũng nghĩ ra không ít cách thức. Đồng thời cũng càng thêm kiên định ý tưởng muốn đem muội muội mang ra hậu cung ăn thịt người này.

“Này. . . Công công là ngài này lễ không đủ?” Thấy hần đem túi trả trở về, Tống mỹ nhân lộ ra biểu tình sốt ruột.

“Ngài đừng nóng vội, nói tốt cho ngài, cũng không phải chuyện gì không được, sao không biết xấu hổ thu lễ của ngài.” Ánh mắt của Phong Văn Thu chuyển động, lại nói: “Bất quá ta muốn xin ngài giúp ta hỏi thăm chút chuyện, ngài thường ở phía sau cung đi lại, không biết có nghe qua một người cung nữ tên là Uyển nhi hay không?”

Đây là chiêu số đã nhiều ngày hần dùng để ứng phó nương nương, mỹ nhân tặng lễ, hần không tham tài, cũng không thích nhận hối lộ, tự nhiên là sẽ không lấy mấy thứ này. Đám nương nương đưa lễ hần không tốt chối từ, sau khi nhận lấy liền toàn bộ lấy về cho hoàng thượng. Về phần phi tần khác, hần đều chối từ, nhưng trái lại xin các nàng hỗ trợ, hỏi thăm tin tức muội muội này có thể sánh bằng chính hần một mình mò kim đáy bể mà tìm, phải nhanh hơn.

“ . . . Uyển nhi? Tên này ta chưa từng nghe qua.” Tống mỹ nhân nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là lắc đầu.

Phong Văn Thu nghe vậy không khỏi suy sụp mặt .

“Bất quá công công nếu là muốn tìm người, biết năm nào tiến cung, lại biết tên..., thật ra có thể đi dịch đình điều tra thêm, xem năm đó là phân công đến cung của nương nương nào.”

“Nha, là thế này phải không? Vậy đa tạ ngài, ta lại điều tra thêm.” Nghe được có lẽ có manh mối, Phong Văn Thu mừng rỡ hướng Tống mỹ nhân vái chào, rồi sau đó xoay người nhanh chóng rời đi .

Sau khi hạ triều, Mộc Nghị Sâm mang theo một thân mỗi một hồi cung, cho lui cung nhân, nằm chết dí một bên giường êm nhắm mắt dưỡng thần.

Gần đây đã nhiều ngày, chúng thần thượng triều càng âm ỹ càng hung, ở mặt ngoài là vì chuyện Hoàng Hà lũ lụt, kì thực là một ít phái ngoại thích (bên ngoại) của Thái Hậu, cùng đại thần ủng hộ tân đế đang đấu sức.

Sớm mấy năm, khi hần vẫn còn quá trẻ, mẫu hậu thừa dịp phụ hoàng ốm bệnh cực lực khuếch trương thế lực ngoại thích, nay đã ở trong triều đình đâm rế, muốn nhổ không dễ dàng như vậy. Nếu không phải trước khi lâm chung phụ hoàng mệnh mệnh vài vị trọng thần phụ tá hần, lại lưu lại di chỉ cho vài tướng quân chưởng quân binh quyền, ngôi vị hoàng đế này của hần chỉ sợ sớm đã chấp tay cho người ta. . .

Chính là mỗi khi nghĩ đến chuyện này, Mộc Nghị Sâm liền đau lòng như cắt. Hần như thế nào cũng nghĩ không thông, rõ ràng là cốt nhục, vì sao mẫu hậu chính là không muốn thấy hần ngồi ngôi vị hoàng đế này?

Chẳng lẽ thật sự muốn hần thoái vị cho hoàng đệ, thuận mẫu hậu đắc ý, nàng mới bằng lòng bỏ qua sao?

Càng nghĩ đầu càng đau, Mộc Nghị Sâm lắc đầu, kêu một tiếng, “Có ai không, dâng trà.”

Đội trong chốc lát, không nghe thấy động tĩnh, hần lại bảo một câu, “Tiểu Phong tử, dâng trà.”

Vẫn không có phản ứng.

“Phong Văn Thu, lại đây cho trẫm!” Mộc Nghị Sâm lại hét lớn một tiếng.

“Đến đây, có chuyện gì không?” Phong Văn Thu từ nóc nhà vượt qua trên xà nhà xoay người rơi xuống đất, lại nhẹ buông thả tự tại tại vổ vổ tro bụi dính trên người.

Theo thường lệ, hoàng đế lâm triều, trừ bỏ tổng quản bên người, hoạn quan dư khác không thể đi theo, bởi vậy Phong Văn Thu luôn thừa dịp lúc này về phía sau cung đi dạo, hỏi thăm tin tức muội muội. Hần cũng là ở trước đó không lâu Mộc Nghị Sâm hạ triều mới trở về, đang muốn ở trên xà nhà chớp mắt, đã bị kêu rơi xuống.

“Trẫm vừa rồi gọi người, sao người không trả lời?”

“Trong này vừa rồi có người kêu Tiểu Phong tử, ta là cái gì phải trả lời.” Móc móc lỗ tai, nhún vai, Phong Văn Thu một bộ dáng đương nhiên.

Nói đến đây cái, hần còn tức, từ ngày ấy đạt thành giao dịch, hoàng thượng liền cho hần một cái tên khó nghe như thế. Tiểu Phong Tử, Tiểu Phong Tử, người không biết còn tưởng rằng hần gọi kẻ điên nhỏ, nếu hần trả lời chính là ngu ngốc!

Nghe nói như thế, Mộc Nghị Sâm nhin không được mở miệng cười, vẫn là cả giận nói: “Nhớ kỹ, người chính là Tiểu Phong Tử, đây là ý chỉ của trẫm, người dám kháng chỉ?”

Kỳ thật ngày ấy hần chính là tùy ý kêu, không nghĩ tới Phong Văn Thu phản ứng lớn như vậy, làm cho hần cảm thấy thú vị cực kỳ, liền không thay đổi miệng. Ba ngày hai hôm trêu chọc người này như vậy, hần cũng thấy rất thú vị.

“Wey wey Wey, đại trưởng phu đi không đổi tên ngồi không đổi họ, cho dù ngươi là hoàng đế, cũng không thể nói sửa liền sửa a!” Phong Văn Thu nghe hần nói như vậy, cũng không vui rồi, chu miệng kháng nghị.

“Ngươi. . . .” Mộc Nghị Sâm cảm thấy buồn cười. Lời nói hần nói ra chính là thánh chỉ, cho dù hay nói giỡn, những đại thần kia cũng đều kinh sợ làm thực, nào có cơ hội cùng người cãi nhau giông vậy.

Hần đang muốn nói thêm gì nữa, đột nhiên, một vị thiếu niên bộ dáng mười hai, mười ba tuổi không để ý cung nhân ngoài cửa ngăn trở, nhảy vào trong điện. Thiếu niên này đầu đội mũ vàng, môi hồng răng trắng, thảo được người thích, mắt sáng như sao, vừa thấy hần liền reo lên: “Hoàng huynh, hoàng huynh.”

“Tuyên hoàng đệ, chuyện gì.” Nhìn phía người tới, nụ cười trên mặt Mộc Nghị Sâm liền biến mất hầu như không còn, chuyển ra uy nghi đế vương.

“Hoàng huynh, mẫu hậu không cho ta tập võ.”

“Không cho thì không cho, trước đó vài ngày ngươi không phải mới làm thương chính mình, mẫu hậu lo lắng ngươi, ngươi nghe nàng.”

“Mặc kệ, hoàng huynh, ta muốn tập võ, ta sẽ không lại làm thương chính mình.” Mộc Nghị Tuyên thấy ngay cả hoàng huynh cũng không đứng ở cạnh mình, đùa giỡn lên tính tình tranh cãi âm ỉ không ngớt, một chút bộ dáng hoàng tử đều không có.

Phong Văn Thu ở bên nhìn nhứ mày. Đã nhiều ngày hần đi lại ở trong cung, cũng nghe nói một ít chuyện về vị hoàng tử này.

Theo lý mà nói, tân hoàng đăng cơ, những hoàng tử khác đều được xuất cung, đến chỗ của họ. Nhưng Thái Hậu từ trước đến nay đau sủng con thứ hai, hoàng thượng là hiếu tử, hơn nữa Tuyên vương chưa trưởng thành, mới phá lệ cho phép hần ở lại trong cung.

Thấy Mộc Nghị Tuyên lôi kéo ống tay áo Mộc Nghị Sâm la hét âm ỉ muốn tập võ, tựa như đứa nhỏ không đòi được đường để ăn. Nghĩ đến lời nói của Mộc Nghị Sâm khi say rượu, Phong Văn Thu không khỏi nhứ mày. Xem bộ dạng này của Tuyên vương, làm sao có thể gánh chịu nổi trọng trách đứng đầu một quốc gia này? Làm không tốt, ấu chủ (chủ trẻ) vào chỗ, cuối cùng vẫn là Thái Hậu buông rèm chấp chính, vậy thiên hạ chẳng phải là đại loạn?

Hi vọng ngày ấy hoàng thượng thật sự say rượu nói lỡ, không phải thật sự muốn nhường ngôi mới tốt.

“Đủ! Trong này là ngự thư phòng, không phải địa phương cho người đùa giỡn tính tình! Mẫu hậu muốn không cho ngươi học võ sẽ không cho học, còn không mau lui xuống đi!” Mộc Nghị Sâm cũng bị biến thành tâm phiền ý loạn, mặt rùng giận dữ, lớn tiếng hét lớn, sợ tới mức Mộc Nghị Tuyên không dám mở miệng nữa.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên có thái giám thông báo nói: “Thái Hậu giá lâm.”

“Tuyên nhi.” Theo sau, một phụ nữ mặc cung trang hoa lệ đồ vàng đan xen, đầu đội mũ bạc, tướng mạo đẹp chậm rãi đi vào ngự thư phòng.

Người cả phòng lập tức quỳ xuống. Phong Văn Thu từ dưới liếc trộm vị Thái Hậu này. Nghe nói nàng nguyên bản đều không phải là nguyên phối của tiên hoàng, là ở sau khi hoàng hậu tiền nhiệm qua đời, mới

từ phi tử lên chính. Lấy tuổi tác tính ra, nàng nay cũng có thể hơn 40 tuổi, nhưng bảo dưỡng tựa như ba mươi, tư sắc đẹp nhất hậu cung năm đó vẫn chưa giảm xuống.

Thấy là mẫu hậu giá lâm, Mộc Nghị Sâm cũng dẫn đệ đệ hướng Thái Hậu thỉnh an.

Nhưng Thái Hậu lại đối người quỳ cả phòng, bao gồm hoàng đế Mộc Nghị Sâm làm như không thấy, chỉ là tiến lên nói chuyện với Mộc Nghị Tuyên.

“Tuyên nhi, người đứa nhỏ này sao bướng bỉnh như thế, không phải mẫu hậu không cho người tập võ, người xem một chút, mới luyện vài ngày, trên người bị thương khắp nơi, mẫu hậu đây là đau lòng người a.” Nàng vuốt mặt con thứ hai, trong mắt tràn đầy thương yêu.

“Trong này là ngự thư phòng, là địa phương hoàng thượng nghị sự, về sau không thể đến hồ nháo rồi, biết không? Đến đây đi, cùng mẫu hậu hồi cung đi.”

“Đã biết, mẫu hậu.” Mộc Nghị Tuyên vụng trộm liếc mắt nhìn hoàng huynh vẫn cúi đầu hành lễ, tựa hồ muốn nói gì, cuối cùng vẫn là nuốt trở về, nhu thuận gặt đầu, cùng Thái Hậu rời đi.

Đợi Thái Hậu rời đi, lúc này Mộc Nghị Sâm mới ngẩng đầu lên, sắc mặt âm trầm, quét mắt nô tài quỳ cả phòng, không vui phát phát tay, “Điều cho trầm đi ra ngoài, không ý chỉ của trầm ai cũng không được tiến vào.”

Tất cả cung nữ thái giám biết chủ tử đang giận trên đầu, một câu cũng không dám nói, nhanh chóng lui ra ngoài.

Quay đầu ngồi trở lại trên giường êm mọc lên hờn dỗi, Mộc Nghị Sâm nhếch lên mắt, liền gặp được Phong Văn Thu vẫn đứng ở một bên, khẩu khí không tốt hỏi: “Sao người còn không đi ra ngoài, không nghe thấy trầm nói sao?”

“Dù sao người nói những người đó lý, khẳng định không bao gồm ta.” Phong Văn Thu cười hì hì trả lời một câu, rồi sau đó ự cầm lấy ấm trà, rót ly trà cho Mộc Nghị Sâm, “Nha, uống một ngụm trà, xin bớt giận.”

Vươn tay nắm ly trà ấm áp, nếm hớp trà, nhìn nhìn lại người trước mắt sang sảng tươi cười, Mộc Nghị Sâm chợt cảm thấy ủy khuất cùng phiền lòng vừa rồi tiêu tán một ít.

Người này rất có ý tứ, hoàn toàn không đem hấn hoàng thượng này để ở trong mắt, bất quá nhìn bộ dáng tự do tự tại này của hấn, trong tâm cũng là sang khoái, Mộc Nghị Sâm cũng không so đo Phong Văn Thu không lớn không nhỏ.

Hấn đang muốn mở miệng nói cái gì đó, Phong Văn Thu lại cứ thế ngồi xuống ở bên kia ngự tháp, cũng rót ly trà ỉnh. “Ta nói a, người hoàng đế này làm cũng thật đủ vất vả, mọi người đều nói vừa vào hầu môn sâu tựa như biển, ta xem đế vương gia này của người mới thật sự là rất không thấy đầy dưng.”

Rõ ràng đều là thân cốt nhục, thái độ Thái Hậu đối đãi Tuyên vương, cùng thái độ đối hoàng thượng dùng khác biệt để hình dung cũng không quá.

Mộc Nghị Sâm không biết nên nói cái gì đó, cuối cùng chỉ có thể nói ra một câu, “. . . Làm hoàng đế, chính là như vậy.”

Phong Văn Thu liếc mắt nhìn hấn, thấy biểu tình cô đơn của hấn, tựa như đứa nhỏ chiếm không được niềm vui của mẫu thân, không biết mình làm sai cái gì, vẻ mặt ủy khuất đến làm cho người thấy luyến tiếc. Bộ dáng này hấn cũng chỉ ở ngày hoàng thượng say rượu gặp qua, bình thường hấn tổng bưng uy nghiêm đế vương, ai biết trong tâm hấn có bao nhiêu cô đơn.

Mấy Tần phi hậu cung kia mỗi ngày tranh thủ tình cảm đoạt quyền, thế lực hậu cung phân bố, nghiêm nhiên cũng là triều đình nhỏ, hoàng thượng trên triều đình đấu đá với các đại thần, hạ triều trở lại hậu cung, còn phải ứng phó tâm cơ của những nương nương, nào có người cùng hấn nói lời trong tim. Cũng khó trách tuổi hoàng thượng so với chính mình còn nhỏ, đã một bộ dáng lão thành.

Nghĩ vậy, Phong Văn Thu liền không nhịn được vươn tay đi sờ sờ đầu thiếu niên hoàng đế.

Nhưng mới sờ hai cái, đã bị Mộc Nghị Sâm đẩy ra một cái, “Người làm gì!” Đầu hoàng đế há ai cũng có thể tùy tiện động vào?

Nhưng Phong Văn Thu lại cảm thấy không có gì không ổn, tay bị đẩy ra cũng không giận, vẻ mặt cột nhà nói : “An ủi người chứ sao.” Chương 3.2

Nghe hắn vừa nói như thế, nhìn tươi cười ấm áp như mặt trời của hắn, Mộc Nghị Sâm không khỏi ngây ngốc.

“Hoàng đế cũng là người, có thời điểm luôn luôn phiền lòng nha, nếu trong lòng người buồn, muốn tìm người ta nói lời trong lòng, cứ tìm ta, miệng ta chặt, trí nhớ lại không tốt, sự tình gì nghe qua liền quên, người cũng không cần sợ người nói cho ta nghe, ta sẽ lại đi nói với người khác.”

Nhìn Phong Văn Thu dùng nụ cười sáng lạn nói đến đây, Mộc Nghị Sâm cảm thấy trong tâm ấm áp, giống có dòng nước ấm chảy qua, lại cảm thấy ngọt.

Hắn có bao nhiêu lâu không được người an ủi qua? Từ sau khi đường ca rời khỏi, còn có ai quan tâm hắn buồn không buồn, chịu ủy khuất không? Càng không có người sẽ cùng hắn nói lời trong lòng. Mà thái giám mới vừa vào cung không bao lâu, lại nói hắn nguyện ý cùng hắn nói lời trong lòng giải buồn.

“Không nói những thứ này, người tìm được muội muội của người chưa?” Phát phát tay, Mộc Nghị Sâm cảm thấy tâm tình tốt hơn chút, cũng không muốn tiếp tục đề tài này nữa.

Lúc trước hắn phái người điều tra lời của Phong Văn Thu, biết thật sự hắn có một muội muội bị chọn vào cung làm cung nữ, người này không có lừa hắn.

“Không có.” Vừa nói đến muội muội của mình, mặt Phong Văn Thu lập tức sụp xuống, “Cung nữ trong hoàng cung nhiều như vậy, mỗi ngày thấy đều là những gương mặt khác nhau, đơn giản tìm được mới là lạ.”

Thấy vẻ mặt hắn thất vọng, Mộc Nghị Sâm vốn định an ủi hắn hai câu, nhưng hắn lập tức lại tròn tròn ánh mắt sáng ngời, hưng phấn hỏi: “Bất quá hôm nay, cái kia cái gì cái gì. . . A a! Kêu Tổng mỹ nhân, nàng nói chỉ cần biết rằng nằm vào cung và tên, cũng có thể đi dịch đình xem xét xem ban đầu là phân đến cung của nương nương nào.”

“Tổng mỹ nhân? Người đến hậu cung đi tìm nàng nói chuyện?” Mộc Nghị Sâm nhíu lông mày, ngay cả chính hắn cũng chưa nhận thấy được trong thanh âm của mình hơn vài phần không vui.

“Không có, là chính nàng tới tìm ta, ta chỉ là hỏi tiếp.” Phong Văn Thu tự nhiên cũng không phát hiện không đúng, cứ thế uống trà

“Nàng tìm người làm cái gì?”

“Còn không phải là việc đó.” Nói đến đây, Phong Văn Thu nheo mắt lại, cười đến dường như hồ ly, lấy cùi chỏ đẩy hắn, cười đến vẻ mặt mập mờ, “Nàng tới tìm ta biện hộ cho, muốn người có rảnh chú ý nàng. Nói thật, ta xem nàng rất không tồi, diện mạo xinh đẹp, hơn nữa mông tròn, thoát nhìn tựa như dễ sinh nhi tử.”

Nguyên bản từ trong miệng Phong Văn Thu nghe được chuyện nữ nhân khác mà mắt húng, lúc này nghe hắn ca tụng lên Tổng mỹ nhân, Mộc Nghị Sâm lại giận chạy lên não, mạnh đứng dậy, quát khẽ: “Chuyện nhà hậu cung trầm, sủng hạnh Tần phi nào có liên quan gì tới người, không được nói việc này nữa!”

Không hiểu sao đụng nhằm cây đinh, Phong Văn Thu chỉ có thể sờ sờ cái mũi tự nhận xui xẻo. Hoàng thượng đối những nữ nhân hậu cung kia phiền lòng nhất, mấy ngày nay hắn ở ngự tiền hầu hạ cũng được chứng kiến, cũng không thể trách hắn phát giận đối với chính mình.

“Không nói thì không nói, phát hỏa lớn như vậy làm chi. . .” Lắm bả hai câu, Phong Văn Thu lại quay lại đề chính, “Chúng ta nói chuyện đứng đắn, ta thừa dịp người còn chưa có hạ triều đi dịch đình một chuyến, nhưng bên trong người ta nói không có hành văn hoặc ý chỉ, nói cái gì đều không cho tra, người có thể cho ta ý chỉ gì, để cho ta đi thăm dò tra xét a.”

Vốn chuyện Tổng mỹ nhân chính là việc nhỏ, Mộc Nghị Sâm cũng không biết tại sao mình đột nhiên nóng giận, đang có chút ảo não mình không quen, lúc này nghe Phong Văn Thu có việc muốn nhờ, suy tư một lát, liền từ trên đai lưng cưỡi xuống một quả ngọc quýt, đưa tới trước mặt hắn.

“Này người cầm.”

“Cho ta này làm gì?” Phong Văn Thu vươn tay tiếp nhận, lẩn qua lộn lại nhìn. Ngọc này tính chất thượng thừa, lại là vật tùy thân của hoàng thượng, khẳng định giá trị xa xỉ.

“Người lấy ngọc quyết tùy thân của trẫm đi, gặp ngọc như gặp trẫm, dịch đình liền không dám ngăn cản người, người thích tra thế nào liền tra như thế.”

“VẬY ĐA TẠ RỒI, TA MƯỢN MỘT THỜI GIAN, CHỜ TÌM ĐƯỢC MUỘI MUỘI LIỀN TRẢ LẠI NGƯỜI.” Phong Văn Thu vui mừng nhường mảy, đem ngọc quyết bên người cất xong.

Nhìn trong mắt linh độn của hắc lóe ý cười, Mộc Nghị Sâm cũng không tự giác tâm tình khoái trá.

Có ngọc quyết nơi tay, dịch đình tự nhiên không dám ngăn hắc, vội vàng điều tra danh sách cung nhân vào cung bao năm qua, để Phong Văn Thu tra tìm.

Vừa tra được muội muội bị phân đến trong cung Đức Phi, hắc liền lại chuyển hướng trong cung Đức Phi hỏi thăm. Kỳ quái là, tất cả mọi người nói không biết có một người cung nữ tên là Uyển nhi.

Hắc điều tra nhiều mặt, mới từ trong miệng một cung nhân già nghe được, có một cung nữ phụng mệnh Đức Phi đưa điểm tâm qua cho Thái Hậu, sau liền không còn có gặp qua nàng, cung nữ kia tựa hồ đã kêu Uyển nhi.

Sự tình liên lụy đến Thái Hậu, Phong Văn Thu không dám vọng động, đành phải tìm mấy tiểu cung nữ không quan trọng hỏi thăm, nhưng nói cũng kỳ quái, cung nhân này vừa nghe đến hắc muốn tìm Uyển nhi, tất cả đều thần sắc đại biến, vội vàng trả lời không biết, liền vội vàng rời đi.

Thái độ những người này làm cho hắc sinh lòng dự cảm bất tường. Chẳng lẽ là Uyển nhi đắc tội Thái Hậu, bị Thái Hậu giết?

Càng nghĩ càng kinh hãi, lòng bàn tay của hắc không ngừng toát mồ hôi lạnh, ngay cả Mộc Nghị Sâm hạ triều, đi vào ngự thư phòng đều không có phát hiện.

“Phong Văn Thu, người làm sao vậy?” Thấy hắc một mình lẳng lẳng xuất thần, Mộc Nghị Sâm đi đến trước mặt của hắc, vỗ vỗ bờ vai của hắc.

“Không. . . Không có gì. . .” Phục hồi tinh thần lại, hắc vội vàng muốn che dấu, nhưng sắc mặt trắng bệch đã sớm để lộ ra dị thường của hắc.

“Còn nói không có việc gì, mặt của người đều trắng.” Buổi sáng không phải hoàn hảo, như thế nào lập tức biến thành bộ dạng này, chẳng lẽ chuyện gì xảy ra?

“ . . . Hoàng thượng, có chuyện ta không biết nên nói vẫn là không nên nói.” Phong Văn Thu chần chờ, thật không biết như thế nào cho phải.

Ở trong cấm cung, một cung nữ nhỏ nhoi tính là cái gì, dám quý phi mất hứng một cái đánh đánh chửi mắng là chuyện thường xảy ra, huống chi quý vì Thái Hậu, giết tiểu cung nữ, càng không người sẽ để ý. . .

Nhưng đó là bào muội duy nhất của hắc a! Nếu thật sự là như thế, chẳng lẽ hắc phải giết Thái Hậu báo thù sao?

Nếu hắc giết Thái Hậu, hắc có thể bỏ mạng chân trời, nhưng cha mẹ làm sao bây giờ?

Càng nghĩ càng nhiều, đầu óc của hắc đều sắp nổ tung, vẫn như cũ nghĩ không ra phương pháp giải quyết vấn đề. . . .

“Có chuyện nói thẳng.”

“Ta tìm được tin tức muội muội rồi, chính là. . . .”

“Đó là chuyện tốt a, sao người giống như không vui.” Mộc Nghị Sâm tươi cười rạng rỡ. Tìm được muội muội là chuyện tốt, sao bộ dáng hắc sầu mi khổ kiếm?

“Chính là manh mối đột nhiên gián đoạn, hơn nữa Uyển nhi trước khi mất tích từng đến thăm cung Thái Hậu. . . .” Do dự mãi, hắc vẫn quyết định nói ra tình hình thực tế.

Bây giờ còn không có chứng cứ chứng minh Thái Hậu giết Uyển nhi, vô luận như thế nào, đều phải điều tra rõ ràng mới đúng! Nói không chừng Uyển nhi chính là bị điều đến bên người Thái Hậu hầu hạ mà thôi!

“Thái Hậu?” Mộc Nghị Sâm vừa nghe việc này, lập tức nhú mày, “Ồ chỗ mẫu hậu chặt đứt manh mối. . . .”

Việc này khó giải quyết rồi, mẫu hậu cùng hần, hôm nay là nước lửa bất dung, huống hồ gần đây ám vệ bên cạnh hần điều tra đến động tác liên tiếp của vài người bên nhà mẹ đẻ Thái Hậu, lúc này nếu vì chuyện cung nữ dả thảo kinh xà. . .

Mộc Nghị Sâm đang trầm tư, nhưng Phong Văn Thu dưới tình thế cấp bách, nghĩ đến Mộc nghị sâm là vì Thái Hậu là mẫu thân hần, cố ý giữ gìn mới ngậm miệng không đáp, lúc này quỳ xuống.

“Hoàng thượng, cầu người đưa ta một cái công đạo, hỏi Thái Hậu một chút, nàng đến tột cùng đem muối muối của ta đi đâu vậy!”

Nghe tiếng nói hần vội vàng, Mộc Nghị Sâm cũng là có miệng khó trả lời. Tại đây hỏi mẫu hậu, chỉ hủy hần khổ tâm bỏ cục, hần sao có thể vì nhỏ mất lớn.

Nhưng chuyện có liên quan với cơ mật quốc gia, hần lại không thể nói với một thái giám.

“Việc này liên lụy Thái Hậu, sự tình so với người nghĩ phức tạp hơn, việc này người cũng đừng quản, trăm đều có chủ trương.” Cuối cùng, Mộc Nghị Sâm chỉ có thể trả lời như vậy.

Nhưng mà những lời này ở Phong Văn Thu nghe tới, cũng là lý do hần giải vây giúp Thái Hậu, lập tức nổi giận, bỗng nhiên đứng lên.

“Đừng động? Mất tích là muối muối của ta, người bảo ta đừng động?! Đúng, muối muối của ta là một cung nữ nhỏ, ở trong mắt chủ tử các người, mất tích một người hai người, chết một người hai người không coi vào đâu! Nhưng đó là muối muối duy nhất của ta!” Phong Văn Thu nộ khí trùng thiên gầm thét, muối muối sống cết chưa biết tình huống làm cho hần sốt ruột không thôi, ngay cả lý trí cũng bay đến lên chín tầng mây.

“Người không giúp ta phải không? Không sao, tự mình đi thăm dò! Lão Tử không cần người quý hoàng đế gì hỗ trợ! Thứ này người lấy về, ta không hiềm lạ!” Nói xong, hần từ trong lòng lấy ra một vật trả lại cho Mộc Nghị Sâm, cũng không quay đầu lại hướng cửa lớn đi đến.

“Đứng lại, người muốn đi đâu?” Mộc Nghị Sâm vừa thấy, hần lại đem ngọc quyết mình cho hần trả về, vội vàng mở miệng kêu hần.

“Chân sinh trưởng ở trên người của ta, ta thích đi đâu thì đi đâu, không dám làm phiền hoàng thượng nhặt lí vụn vặt ngại hỏi đến!” Lạnh lùng trả lời một câu, Phong Văn Thu vừa ra cửa ngự thư phòng liền thi triển khinh công nhảy lên mái hiên, một chút liền không có bóng dáng.

Thấy hần cũng không quay đầu lại tiêu sái rồi, Mộc Nghị Sâm tức giận đến đem tất cả đồ trên bàn quét xuống.

Cái thứ này, chính mình cho hần ba phần màu sắc, hần thật đúng là mở phường nhuộm! Nói đi là đi, còn dám lớn nhỏ thanh âm đối với hần, rốt cuộc có còn đem mình vị hoàng đế này đặt ở trong mắt hay không!

Xiết chặt ngọc quyết trong tay, nghĩ bộ dáng buồn bực của người nọ trước khi đi, Mộc Nghị Sâm lại cảm thấy trong lòng co rút nhanh một trận, một cổ đau lòng dâng lên.

Hần đương nhiên biết Phong Văn Thu sốt ruột, hần cũng không phải không thể lý giải. Phong Văn Thu chịu vì tìm muối tịnh thân vào cung, đủ thấy hần đối cô muối muối này có bao nhiêu coi trọng.

Nhưng. . . .

Tâm phiền ý loạn, Mộc Nghị Sâm hướng ra phía ngoài hồ câu, “Người tới!”

Kha công công đã sớm ở bên ngoài chờ vội vàng vào ngự thư phòng, “Nô tài ở, hoàng thượng có gì phân phó.”

“Dem Cao thượng thư tìm đến cho thăm, còn có, Binh bộ, Hộ bộ Thượng Thư cũng cùng nhau lại đây.”

“Vâng!”

Rời đi ngủ thư phòng, tìm một chỗ thiên diện yên lặng không người, Phong Văn Thu hướng trên giường rộng rãi nằm xuống, liền đạp chân hờn dỗi.

Kỳ thật hắn cũng biết vừa rồi chính mình rất không phân rõ phải trái. Chính là cá tính của hắn từ trước đến nay nói gió là gió, nói mưa là mưa, tính bướng bỉnh thứ nhất, từ trước đến nay là lục thân không nhận.

Ở trên nóc nhà ngồi, sau khi tỉnh táo lại, hắn cũng biết hoàng thượng khó xử. Cùng lúc, Thái Hậu là hắn mẹ ruột, về phương diện khác, triều đình đang tranh giành phức tạp, động cái liên lụy hơn mười mạng người, mấy ngày này ở bên người hoàng thượng nhìn xem, hắn cũng biết bên Thái Hậu không dễ động.

Kỳ thật, hoàng thượng tốt với hắn, hắn đều thấy rõ, nhớ ở trong lòng, hắn liên tiếp mạo phạm mặt rồng, hắn tuyệt không tức giận, còn đem ngọc quyết tùy thân đưa hắn, giúp hắn tìm muối muối.

Nhưng hắn vì chưa biết sống chết của Uyển Nhi, hắn nói cái gì cũng bình tĩnh không được. . . .

“Uyển nhi, người đến tốt cùng là còn sống hay chết. . .” Liên tục mấy ngày dò hỏi làm cho hắn hao tâm tổn sức, ủ rũ nẩy lên, hắn dần dần nhắm hai mắt lại, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Khi Mộc Nghị Sâm đi vào trong Phong Lâm điện, nhìn qua đó là bộ dáng này. . .

“Nguyên lai người ngủ đến trong này.” Thấy hắn ngủ giống đứa bé, một chút cũng không đề phòng, lại không muốn đánh thức hắn, Mộc Nghị Sâm nhẹ tay nhẹ chân tiêu sái đến bên cạnh hắn.

Chỉ thấy người ngủ trên giường mở lớn chân, ngủ thật ngon, vạt áo của hắn mở ra, lộ ra nửa tấm ngực màu mật ong, là màu da khỏe mạnh khi dưới ánh mặt trời tập võ phơi nắng ra, tướng ngủ tuy khó xem, nhưng ở trong mắt Mộc Nghị Sâm, lại có loại phong tình tiêu sái tự tại khác.

Mà khuôn mặt tuấn tú của hắn, khi ngủ thoát nhìn hoàn toàn bất đồng với hắn khi tỉnh, ngủ Phong Văn Thu trầm tĩnh thanh tú, nhưng thời điểm người này tỉnh, biểu hiện trên mặt phong phú sinh động, đều khiến người cảm thấy nhìn hắn sẽ không nhàm chán, thấy hắn cười đến tiêu sái, tâm tình giống như cũng bị cuốn hút.

Chẳng lẽ tất cả đều là trùng hợp sao?

Hắn thích đến Phong Lâm điện, Phong Văn Thu cũng lại nhiều lần xuất hiện ở trong này, chẳng lẽ bên trong tối tăm, lão thiên gia đều đang nhìn bọn họ sao?

Từ ngày Phong Văn Thu ở bên cạnh hắn, hắn không hề âm trầm giống ngày xưa như vậy, tươi cười cũng nhiều, cũng không bởi vì mẫu hậu vắng vẻ đối với hắn mà cảm thấy thương tâm khổ sở.

Mới đầu thật sự hắn là vì gương mặt này của Phong Văn Thu mà giữ hắn lại, sau hắn dần dần thích Phong Văn Thu, vô luận là tính tình sáng sủa hiền hoà của hắn, hay là bộ dáng không sợ trời không sợ đất.

Hắn không làm rõ được chính mình đối Phong Văn Thu rốt cuộc là cái dạng cảm tình gì, chỉ biết mình thích xem hắn cười, thích bộ dáng hắn nói sẽ nghe hắn tâm sự.

Người này tựa như ánh mặt trời, chiếu ấm trái tim lạnh băng giống như ngày đông giá rét của hắn.

“Người yên tâm, trăm nhất định sẽ giúp người tìm được muối muối của người.” Nhẹ vỗ về gương mặt của hắn, khóe miệng Mộc Nghị Sâm hơi hơi nhếch lên, ưng thuận hứa hẹn.

4. Chương 4

Ngủ được một giấc, Phong Văn Thu cảm thấy tâm tình tốt hơn nhiều, tính tình của hắn từ trước đến nay là tối mau, đi cũng nhanh, nhóm sự đệ của hắn hay thường xuyên đùa giỡn hắn, hắn cũng không thèm để ý.

Duỗi lưng một cái, hắn đang muốn đứng dậy xuống giường, khước mắt trong lúc vô tình lại liếc về cái gì đó, khi hắn hướng bên giường nhìn lại, thấy rõ cách đó không xa có người ngồi ở ghế trên, mặt một thoáng trắng phao.

“Hoàng. Hoàng thượng! Người tại sao lại ở nơi này?” Thiếu chút nữa từ trên giường nhảy dựng lên, hắn kinh hoàng luống cuống nhìn Mộc Nghị Sâm. Người này không phải là đến hưng sư vấn tội chứ a?

“Vì sao trẫm không thể ở trong này? Người cũng biết nơi này là nào mà?” Đang đọc tấu chương ngăn đầu, Mộc Nghị Sâm không đáp hỏi lại.

“Không biết.” Phong Văn Thu mờ mịt lắc đầu.

Hắn chính là tùy tiện chọn một chỗ trong cung không có người mà vào, sao biết đây là nơi nào chứ, trong này sẽ không phải là tẩm cung của Tần phi nào chứ?

“Trong này là Phong Lâm điện, lúc trước trẫm uống rượu say, ở tại nơi này mà gặp người.” Nhìn y bộ dáng mê mẩn mơ hồ, Mộc Nghị Sâm buồn cười, thoáng nở nụ cười.

Nhớ rõ khi say rượu hắn còn tưởng Phong Văn Thu trở thành cung phi, hôn một cái, tuy rằng trí nhớ không được rõ lắm, nhưng nhiều ít vẫn còn có chút ấn tượng ——

Không có nồng hậu vị son phấn, chỉ có một mùi thanh thảo (cỏ xanh) đặc biệt, liền giống như người của y.

Hắn biết người trong hoàng thất không ít người nuôi nam sủng, trong quý phủ của vài vị thúc thúc của hắn đều có nam sủng dung mạo xinh đẹp, hắn không thích nam sắc. Nhưng nay nhìn Phong Văn Thu, trong lòng không khỏi rung động, nghĩ nếu như có thể đem y vĩnh viễn giữ ở bên người hắn là rất tốt.

“Ách. Người, không giận ta?” Thấy hắn nở nụ cười, Phong Văn Thu không nghĩ nguyên nhân tại sao, chính là hắn tha thứ mình lúc này chống đối chuyện của hắn, liền tươi cười rạng rỡ “Ta liền nói người đại nhân có đại lượng, thân là hoàng đế, đương nhiên sẽ không cùng tiểu nhân vật như ta so đo. Mới vừa rồi là ta có chút lỗ mãng, đã quên lo lắng tình cảnh của người. Bất quá ta lúc đó cũng là lo lắng muội muội của ta.”

Phong Văn Thu cứ thế nói, lời còn chưa nói hết, Mộc Nghị Sâm liền cắt ngang y.

“Người đã dậy là tốt rồi, cùng trẫm đi xem đi tẩm cung của Thái Hậu.” Nói xong, hắn đứng dậy sửa sang lại y quan, nhìn Phong Văn Thu.

“Đi liền sao?” Trùng lớn hai tròng mắt, hắn có điểm không thể tin lỗ tai của mình được. Lúc trước không phải vẫn còn cố kỵ cái gì sao? Như thế nào nhanh như vậy liền thay đổi chủ ý.

“Người không phải hi vọng trẫm thay người hỏi một chút muội muội của người ở đâu sao? Trẫm liền theo ý nguyện của người, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ!”

“Hoàng thượng giá lâm.”

Theo thái giám một tiếng cao hơn một tiếng thông báo, dọc theo đường đi cung nhân tất cả đều quỳ xuống đất nghênh đón, về mặt Mộc Nghị Sâm nghiêm túc đi ở đằng trước, Phong Văn Thu vẫn đi theo ở phía sau nhay bèn bảo trì ba bước khoảng cách.

“Nhớ kỹ, chỗ này người cái gì cũng không nên nói.” Đi được tới cửa cung, Mộc Nghị Sâm dừng bước lại, quay đầu dặn dò y.

Không phải vạn bất đắc dĩ, hắn vẫn còn không muốn cùng mẫu hậu trở mặt.

“Hết thấy nghe hoàng thượng.” Phong Văn Thu gật gật đầu. Hoàng thượng đã vì y làm được tới lúc này, y làm sao có thể phụ lòng tốt của hắn, nếu Uyển nhi vẫn chưa chết, hắn lại mở miệng chống đối Thái Hậu, chỉ sợ về sau ở trong cung thời gian cũng không thể qua.

“Vậy là tốt rồi.”

Hai người một trước một sau đi vào trong điện, Thái Hậu người mặc tơ vàng phượng bào nghiêng người dựa vào trên giường, nhìn thấy Mộc Nghị Sâm đến đây, chính là giương mắt nhìn hắn rồi hạ xuống, cũng không có đứng dậy, hiển nhiên hoàn toàn không đem vị nhi tử hoàng đế này xem ở trong mắt.

“Mẫu hậu, thân mình dạo này tốt không?” Mộc Nghị Sâm cũng không tin htoán, ngồi lên ghế cung nữ đem lại, ân cần thăm hỏi một câu.

“Ai gia tốt lắm, không biết hoàng thượng tìm ai gia có chuyện gì?”

“Cũng không có chuyện gì, trầm nhớ mẫu hậu, cho nên sang đây xem xem.” Tuy rằng đã quen mẫu hậu nói lời lạnh nhạt, nhưng trong lòng vẫn là để ý, hẳn cười cũng có chút miễn cưỡng.

“Hoàng thượng là vô sự không lên điện tam bảo, có lời gì cứ nói thẳng, ai gia đây.” Thái Hậu cũng là nhân vật khôn khéo, liếc thấy ra Mộc Nghị Sâm tới có mục đích khác.

“Một khi đã như vậy, nhi tử hỏi, không biết mẫu hậu có từng nghe nói qua một người cung nữ tên là Uyển nhi?”

“Một cái nho nhỏ cung nữ, cũng để cho người tự mình hỏi đến, hoàng thượng ngày gần đây là rất rảnh sao?” mắt Thái Hậu nheo lại, không đáp hỏi lại, trong lời nói mười phần là nòng đậm vị châm chọc.

“Mẫu hậu có hay không nghe qua?” Không để ý tới lời của nàng..., Mộc nghị sâm hỏi lại.

“Chưa từng nghe qua.”

“Mẫu hậu thật sự chưa từng nghe qua?”

“Như thế nào, hoàng thượng chẳng lẽ không tinh? Vẫn là muốn tìm kiếm trong Trường Nhạc cung của ai gia?” Thái hậu đứng mạnh dậy, trong mắt phượng hàm chứa lửa giận, thanh âm cũng bén nhọn lên.

Không dự đoán được Thái Hậu lại sẽ phát hỏa lớn như vậy, Mộc Nghị Sâm cùng Phong Văn Thu ở bên người trao đổi một ánh mắt, đều cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng Mộc Nghị Sâm cũng không nguyện vào lúc này cùng Thái Hậu trở mặt.

“Mẫu hậu bớt giận, trầm cũng chỉ là hỏi một chút mà thôi.”

“Hoàng thượng trên triều đình chuyện loay hoay không đủ, từ khi nào thì muốn trông nom đến hậu cung đây? Hậu cung này từ trước đến nay là ai gia tác chủ, hoàng thượng muốn tới hỏi, còn chê là quá sớm sao?”

Nếu nói là lời nói trước kia là không khách khí, câu này chính là khiêu khích quyền uy của Thiên Tử. Sắc mặt Mộc Nghị Sâm lập tức sa sầm, cũng không muốn phát tác.

“Ai gia mệt mỏi, hoàng thượng quốc sự bận rộn, vẫn là hồi cung sớm đi thôi.” Thái Hậu không chút khách khí hạ lệnh trực khách.

Trở về ngư thư phòng, Mộc Nghị Sâm liền đem tấu chương ở trên bàn đẩy xuống đất, rồi sau đó ngồi trở lại trên ghế, một đôi mắt đều nhanh phun ra lửa. Phong Văn Thu cúi đầu đứng ở một bên, cũng không nói lời nào.

Một màn vừa rồi, hẳn thấy rất rõ ràng, Thái Hậu quá mức giáo hoạt, một chút ý tứ cũng chưa lưu lại, nhưng lại nhảy bén cảnh cáo Mộc Nghị Sâm —— hẳn vị hoàng đế này còn quá non, muốn từ trong tay nàng đoạt quyền, không dễ dàng như vậy.

“Hoàng thượng, uống một ngụm trà xin bớt giận.” Thấy hẳn nản lòng như thế, Phong Văn Thu có chút không đành lòng, liền bưng lên trà nóng trên bàn đưa đến trước mặt Mộc Nghị Sâm.

Nhưng Mộc Nghị Sâm lại đột nhiên kéo y lại, ly trà rót xuống đất, nát một mảnh, thiếu niên Thiên Tử cả người đều đứng đi lên, đem y chặt chẽ ôm lấy.

“A!” Phong Văn Thu thét một tiếng kinh hãi, đang muốn đẩy người đang ôm mình ra, nhưng mà tay mới đụng tới vai run nhè nhẹ của Mộc Nghị Sâm, liền thả xuống.

Mấy ngày nay ở bên cạnh hẳn hầu hạ, hoàng thượng thống khổ hẳn đều xem ở trong mắt. Tuổi còn trẻ phải gánh vác quốc gia trọng trách, thường xuyên một đêm không ngủ phê duyệt tấu chương, nhưng ở đằng sau dẫn dắt hẳn, lại làm chứng ngại vật, hết lần này tới lần khác đều là mẫu hậu của hẳn.

Mặc cho ai bị mẹ ruột đối đãi như vậy, đều sẽ chịu không nổi.

Tâm ý đồng tình cùng thương tiếc nảy lên, vì thế vốn là muốn muốn đẩy tay ở trên người mình ra, lại sửa thành vuốt ve mái tóc của hắn. (hắn ở đây là Mộc Nghị Sâm)

Thật lâu sau, Mộc Nghị Sâm cúi đầu mở miệng hỏi “Vãn Thu, trầm. Có phải hay không thực làm người ta ghét?”

Nghe vị hoàng đế đường đường này hỏi ra câu hỏi như một lời nói của tiểu hài tử..., Phong Vãn Thu nhin không được bật cười, nhưng vẫn cố gắng nhin lại, “Làm sao có thể a~? Ta cảm thấy ngươi là người rất tốt.”

Thân là hoàng thượng, Mộc Nghị Sâm cần chính là yêu dân, dân chúng khen. Theo từ góc độ của một người bạn mà nói, hắn không nhận thức mình làm nhiều chuyện tốt như vậy, mặc dù có thời điểm vẫn sẽ tự cao tự đại, bất quá hắn là hoàng đế, đây cũng chuyện khó tránh khỏi a~.

“Vậy tại sao. Vì sao mẫu hậu lại đối với trầm như vậy. Vì sao mẫu hậu không thích trầm?”

Phong Vãn Thu đáp không được . Từ xưa chuyện nhà đế vương, có ai có thể nói rõ ràng đây?

Nhưng nghe được âm thanh ghen ngào của Mộc Nghị Sâm làm y đau, làm cho y cũng hiểu được khổ sở. Hoàng đế cao cao tại thượng cũng là người, giống người khác cũng có đau, có yêu, không ai có thể nghe hắn nói chuyện, giải buồn. Thế nhân đều nói làm hoàng đế là tốt, không biết trên vị trí này có bao nhiêu chua xót, không thể đối với người khác nói, chỉ có thể chính mình yên lặng nuốt vào bụng.

Ma xui quỷ khiến , Phong Vãn Thu nhẹ nhàng vuốt về tóc của vị hoàng đế thiếu niên này, trấn an nói “Không quan hệ, nàng không thích người, còn có người khác thích người a! Nàng không đối với người tốt, còn có ta đây rồi, ta sẽ đối tốt với người”

Lời nói vừa nói ra khỏi miệng, Mộc Nghị Sâm nguyên bản chôn ở trước ngực y đầu chậm rãi ngước lên, cặp tròng mắt đen nhánh kia thẳng tắp nhìn chằm chằm Phong Vãn Thu, nhìn làm y có chút không tự nhiên.

“ Thật vậy chăng?”

“A?” Sợ run một giây, Phong Vãn Thu mới hiểu được Mộc Nghị Sâm hỏi là cái gì, “Đương nhiên là thật sự! Đại trượng phu một lời đã nói ta, tứ. Ân!”

Một câu còn chưa nói hết, người trước mặt lại đột nhiên nắm chặt hàm dưới của hắn , hôn lên .

“Ngô.” Hắn chỉ có thể từ yết hầu phát ra một chút âm thanh, hai con mắt kinh ngạc mở to, ngay cả mình có võ nghệ trong người đều quên hết.

Mộc Nghị Sâm bá đạo khóa lại môi của hắn, giống như là muốn phát tiết cái gì. Phong Vãn Thu có thể từ cái hôn này cảm nhận được Mộc Nghị Sâm đang đau thương cùng kích động, dần dần, hắn cũng không giãy dụa nữa.

Nguyên tưởng rằng Mộc Nghị Sâm chính là hôn hôn hắn liền thôi, không nghĩ tới trên lưng lại nhiều hơn một hai bàn tay to, từ bên eo của hắn sờ soạng đi xuống.

“Ba !” Theo một đạo âm thanh thanh thúy, trên mặt Mộc Nghị Sâm liền hiện ra một dấu tay đỏ tươi.

“Ngươi. Làm sao ngươi lại bày bạ như vậy!” Phong Vãn Thu ôm cánh môi sưng đỏ lui về sau ,thần sắc trên mặt kinh hoàng, không thể tin được chính mình lại bị người đàn ông này khinh bạc lần nữa, hơn nữa lúc này đối phương cũng không có uống rượu!

Kia. Hắn rốt cuộc là uống nhầm thuốc gì rồi!

“Vãn Thu. Trầm.” Mộc Sâm cũng ngây ngẩn cả người, không thể tưởng được chính mình nhất thời động tình, nhưng lại thật sự hôn người này, hắn muốn giải thích, lại không biết nên nói cái gì.

Chính là do dự, Phong Vãn Thu đã muốn xoay người chạy ra khỏi ngự thư phòng, đảo mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Từ phát sinh chuyện cưỡng hôn tới nay, liên tục mấy ngày Phong Vãn Thu đều trốn tránh Mộc Nghị Sâm, tuy rằng trên danh nghĩa y vẫn là thái giám bên người của hắn cần phải đi theo, nhưng mỗi lần đều cố ý tránh đi tầm mắt của hắn, ngay cả nói cũng không nói với hắn hơn mấy câu, Mộc Nghị Sâm biết y còn vì chuyện kia mà tức giận, nhưng lại không ngại mất mặt mà hồng y.

“Phong Văn Thu, xuống đây cho trẫm.” Ngẩng đầu nhìn đến một đạo hắc ảnh nằm ở trên xà nhà, Mộc Nghị Sâm vươn hai ngón tay gõ cái bàn.

Nhưng Phong Văn Thu chính là ở trên xà nhà trở mình, không để ý đến hắc ảnh.

Mộc Nghị Sâm suy nghĩ một chút, môi mỏng nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Uyển nhi.”

“Muội muội của ta ở đâu?” Vừa dứt lời, Phong Văn Thu liền nhảy xuống, bổ nhào tới trước mặt hắc ảnh.

“Cái gì muội muội, trẫm khi nào nói qua muội muội của ngươi rồi?” Mộc Nghị Sâm tươi cười mang theo bộ dáng đã thực hiện được mưu kế.

“Ngươi không phải mới vừa.”

“Thiên hạ kêu người Uyển nhi rất nhiều, làm sao ngươi biết trẫm là đang gọi tới muội muội của ngươi?”

“Ngươi. Hừ!” Phát hiện mình mắc mưu, Phong Văn Thu hừ lạnh một tiếng, đi đến một bên giường ngồi xuống, nâng ly trà lên liền uống, không thể để ý trà kia là cống trà dành cho hoàng đế, cái chén là ngự chén hoàng đế hay dùng.

Thấy bộ dáng này của y, Mộc nghị sâm bật cười lắc đầu.

Mấy ngày liên tiếp tự hỏi, làm cho hắc ảnh hiểu được tâm ý của mình đối với Văn Thu, chính là thích.

Người hoạt bát như gió này, từ trong tâm hắc ảnh thổi vào một dòng nước ấm, nhìn y khiến cho hắc ảnh bình tĩnh, thấy y cười, hắc ảnh đã cảm thấy vui vẻ, mà y nói mỗi một câu muốn nghe hắc ảnh nói tâm sự, sẽ đối với hắc ảnh tốt, càng làm cho hắc ảnh từ nhỏ đã bị giáo dưỡng để trở thành vua của một nước, cảm thấy thật ấm áp.

Hắc ảnh mới mặc kệ Văn Thu là nam hay là nữ, thích, chính là thích. (câu nói hay nhất trong ngày)

Hắc ảnh là hoàng thượng, muốn một người thì có gì khó, chỉ cần mới mở miệng, sẽ có người đem Văn Thu tẩy đến sạch sẽ đưa đến trước mặt của hắc ảnh, nhưng hắc ảnh muốn Phong Văn Thu phải tự nguyện a. Hắc ảnh thích, là Phong Văn Thu tự tại tại tại như gió như thế này.

“Tốt lắm, đừng giận, trẫm tối nay muốn Đức Phi thị tẩm, ngươi đợi tí nữa đi cùng trẫm.”

“Ta đi làm chi?” Phong Văn Thu tức giận trả lời một câu. Hắc ảnh tìm nữ nhân ngủ, kêu mình đi theo làm gì? Xem đông cung tú à!

Từ lúc hắc ảnh vào cung, chưa từng gặp qua Mộc Nghị Sâm triệu vị Tần phi nào thị tẩm, hiện tại hắc ảnh vừa nói như thế, Phong Văn Thu mới nhớ tới vị hoàng đế này tuy rằng còn trẻ, nhưng hậu cung vẫn có ba nghìn mỹ nữ.

Nếu đều có nhiều mỹ nhân như vậy, tại sao không có việc gì liền tìm hắc ảnh gây phiền toái? Hừ!

Càng nghĩ lại càng thấy tức giận, nhưng ngay cả chính Phong Văn Thu mình cũng không biết mình đang tức cái gì. (ghen đầy)

“Ngươi không đi, ai tới giúp trẫm, ngươi nhưng đừng hiểu lầm, trẫm này còn không cũng là vì ngươi.” Biết hắc ảnh hiểu sai rồi, Mộc Nghị Sâm cười nói giải thích.

Hắc ảnh từ trước đến nay đối với hậu cung tranh thủ tình cảm giữa các phi tần ko hề hứng thú, lần này triệu Đức Phi thị tẩm, là có mục đích khác.

“Giúp ta? Lời này của Hoàng thượng thật đúng là buồn cười.” lời hắc ảnh nói lần này, Phong Văn Thu hoàn toàn không tin.

“Mặt sau của Đức Phi là cháu gái, từ trước đến nay luôn là niềm vui của Thái Hậu. Hơn nữa người đừng quên, lúc trước muội muội của ngươi bắt đầu từ trong cung của Đức Phi, rồi chuyển tới Thái Hậu kia.”

“. Nói như vậy, ngươi là muốn từ chỗ Đức Phi đó thám thính tin tức?” Nghe ra ý tứ của hắc ảnh, Phong Văn Thu biết là tự mình nghĩ sai rồi, “Bất quá ta vẫn là không biết, ngươi muốn ta đi làm chi?”

“Trẫm vì ngươi, hy sinh nhan sắc diễn trò đã muốn đủ cực khổ, cũng không muốn diễn giả làm thật.” Mộc Nghị Sâm cố ý làm cái mặt quỷ trêu chọc hắc ảnh.

“Ta, nói cái gì hy sinh nhan sắc.” Nghe Mộc Nghị Sâm đối với Đức Phi kia một chút ý tứ cũng không có, không biết vì sao, vừa rồi buồn trong lòng một hơi nhất thời giãn ra, “Yên tâm đi, túi này ở trên người của ta, thời khắc mấu chốt ta liền giúp ngươi mê đi năng.”

“Đúng rồi, trầm vì giúp ngươi hy sinh nhan sắc, ngươi có phải hay không hẳn là thưởng cho trầm cái gì?”

“Là ngươi tự nguyện, ta lại không bắt buộc ngươi.” Loại sự tình này còn lại để trên đầu của hắn? Đây tiểu hoàng đế thật đúng là hồ ly, hẳn như thế nào lúc trước nhìn không ra!

“Như vậy đi, trầm liền chịu ủy khuất một chút, ngươi hôn trầm một chút coi như xong?” Hoàn toàn không để ý tới kháng nghị của hắn, Mộc Nghị Sâm đem mặt đưa tới, bộ dạng dường như bản thân thật chịu thiệt.

Thấy hắn càng xích lại càng gần, Phong Văn Thu một chưởng hướng Mộc Nghị Sâm trước mặt của đẩy đi, liền muốn đem hắn đẩy ra. Ai ngờ Mộc Nghị Sâm lại bắt lấy cổ tay của hắn, rẽ ngang một cái, liền đem cổ tay của hắn bẻ ra. Phong Văn Thu thuở nhỏ tập võ, chỗ bị tập kích là ở cổ tay, liền sử dụng đòn cầm tay lại cùng Mộc Nghị Sâm đánh tới.

Hai người qua lại tới hơn mười chiêu, lúc này mới cùng nhau dừng lại.

“Ngươi biết võ!” Phong Văn Thu cả kinh nói. Hẳn như thế nào lại không biết Mộc Nghị Sâm biết võ công a!

“Trầm có nói là không biết võ sao?” Mộc Nghị Sâm ngược lại cảm thấy buồn cười. Từ xưa đến nay, đế vương đều được học văn học võ, chỉ là không tinh thông mà thôi, hẳn cũng là từ nhỏ đã có vài vị sư phụ chỉ đạo võ nghệ, “Bất quá trầm cùng ngươi không giống nhau, luyện võ chính là cường thân, có thể tự bảo vệ mình, chỉ biết chút ít ngoại gia công phu.”

“Ồ.” Phong Văn Thu ngẫm nghĩ lại. Như vậy cũng tốt, có cơ hội y còn có thể tìm Mộc Nghị Sâm cùng luận võ a.

Ai ngờ y chỉ vừa xuất thần một chút, Mộc Nghị Sâm không ngờ lại bắt lấy tay y. Phong Văn Thu dùng sức muốn rút về, nhưng đối phương có chết cũng không buông, còn nhân cơ hội hôn trên tay hắn một cái.

Lại bị khinh bạc, làm cho Phong Văn Thu tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Hoàng thượng, ta không thích nam sắc.”

“Trầm cũng không thích nam sắc.” Mộc Nghị Sâm vẽ mặt chân thành, “Nhưng trầm là thật thích ngươi.”

Những lời này làm cho Phong Văn Thu sửng sốt.

Lời nói này của Mộc Nghị Sâm, trong mắt lóe sự thật đơn giản, nhìn y nóng bỏng như vậy, làm người ta một trận thất thần, mặt cũng dần dần đỏ lên.

Thẳng đến khi thái giám bên ngoài thông báo Đức Phi mời người tới hỏi, hoàng thượng khi nào thì đến. Vì vậy mới đem thần trí của y kéo lại.

Đi theo Mộc Nghị Sâm đi vào tẩm cung của Đức Phi trước, Phong Văn Thu dò xét xung quanh, vụng trộm thoát ly đội ngũ tùy giá, thi triển khinh công, từ nóc nhà nhảy vào tẩm cung ẩn ở trên xà ngang, quan sát động tĩnh phía dưới.

Chỉ thấy Mộc Nghị Sâm đang để cho Đức Phi dìu dắt vào nội thất, cung nữ đem trà dâng lên, lại không cẩn thận làm đổ ra, nhắm khiến cho Mộc Nghị Sâm tức giận, trách cứ tiểu cung nữ này một chút.

Kỳ thật Phong Văn Thu ở phía trên nhìn thấy rõ ràng, không phải tiểu cung nữ kia không cẩn thận, rõ ràng là Mộc Nghị Sâm len lén giơ tay lên, cố ý đánh nghiêng ly trà kia.

Quả nhiên, Mộc Nghị Sâm liền từ việc này mà bắt đầu nói với Đức Phi.

“Nhìn xem, những hạ nhân này làm việc sơ ý như thế, có thể nào hầu hạ ái phi chứ, nhìn ngươi xem, gần đây lại gây đi không ít, để ngày mai, trầm kêu cho bọn họ lại điều vài người lanh lợi đến, ái phi ở trong này mà không có vài người lanh lợi làm tri kỷ là không được.”

Đức Phi này tuy nói là dựa vào quan hệ của Thái hậu để được phong phi, nhưng ngày thường cũng không được sủng ái, nay nghe hoàng thượng nói như vậy, tựa hồ là có chút thương tiếc nàng, không khỏi vui mừng nhướng mày, nũng nịu cảm ơn.

“Nhưng mà, trầm nghe nói trước đây ái phi có đưa cho thái hậu một cung nữ, nghe nói hầu hạ cũng không tệ lắm, là một nha đầu lanh lợi, còn có có việc này?”

Đức Phi nghĩ nghĩ, mới cười nói “Là có việc này, nha đầu kia gọi là gì thần thiếp nay cũng đã quên, chỉ nhớ rõ là một đứa nhỏ, là một cung nữ làm việc cần mẫn, lúc trước nghe nói đại a đầu bên người thái hậu cho phép xuất cung gả đi theo Dương Bình công chúa, bên người không có ai làm tri kỷ, nô tì liền đem nàng đưa đến hầu hạ thái hậu. Hoàng thượng sao lại đột nhiên hỏi về việc này?”

“Ồ, không có gì. Trầm lần trước đi vấn an Thái Hậu, trùng hợp nghe được việc này. Ái phi lần này làm vậy không sai, trầm nhật lí vạn ky*, lại chưa có lập hậu, phần lớn chuyện là hậu cung được mẫu hậu quan tâm, ái phi có thể vì nàng san sẻ, hiếu thuận đáng khen, từ nay về sau còn phải đi đi lại lại vấn an thái hậu, gánh vác một ít a~.” (* có thể hiểu là bận rộn mỗi ngày)

“Nghe hoàng thượng nói, này không phải là bốn phận của thần thiếp sao?”

Phong Vân Thu suy nghĩ Nha đầu mà Đức Phi nói, khẳng định là muội muội của y Phong Uyển Nhi, xem ra Uyển Nhi thật là từ nơi của Đức Phi mà bị chuyển Trường Nhạc cung của thái hậu, nhưng mà về sau lại mất tích, lại không biết là có chuyện gì xảy ra.

Nghĩ vậy lý, hần lại đứng thẳng tai lắng nghe động tĩnh.phía dưới

Chỉ nghe Đức Phi còn nói “Bất quá, lần trước nô tì đi Trường Nhạc cung thỉnh an, lại không nhìn thấy nha đầu đó hầu hạ bên người thái hậu, mấy lần trước còn có thấy qua, không biết có phải hay không làm chuyện gì khiến thái hậu không vui, bị điều đến nơi khác.”

“Vậy à? Ái phi còn nhớ rõ là lúc nào không thấy cung nữ kia không?”

“Đại khái là ba, bốn tháng trước đi.” Nói xong, Đức Phi lại cảm giận nói “Thần thiếp là nói mấy cung nhân, làm việc càng ngày càng không cẩn thận, nghe nói trong cung Thái Hậu đã nhiều ngày còn thường hay rơi đồ, phải thiết nhiều thị vệ ngày đêm trông coi.”

“Phải không? Có việc này sao?” Nghe vậy, Mộc Nghị Sâm hơi hơi nhăn lại lông mày.

Nhưng Đức Phi hoàn toàn không có phát hiện việc gì không thích hợp, cứ thế tiếp tục nói “Cũng không phải là việc gì? Lần trước nô tì đi thỉnh an, gặp trong cung thái hậu nhiều hơn không ít thị vệ nhìn xa lạ, liền hỏi một chút, mới biết được chuyện này.”

“Như vậy là vì trầm sao nhãng, trong cung thái hậu bị rơi đồ là đại sự, mẫu hậu tại sao cũng không còn cùng trầm nói.” Mộc Nghị Sâm nghe thế, trong lòng đã có so đo, nhưng ở mặt ngoài vẫn là làm bộ như không có chuyện gì.

“Thái Hậu có lẽ là thấy hoàng thượng bận rộn triều chính, không hy vọng ngài bị những việc vặt này mà phiền lòng.” Đức Phi nói xong, mềm yếu dựa vào trong lòng Mộc Nghị Sâm, ẩn tình trong ánh mắt ngụ ý không nói cũng hiểu.

“Như vậy việc hậu cung gì đó, ái phi cần phải vì trầm mà lo lắng a~.” Mộc nghị sâm cố nén xúc động muốn đẩy mỹ nhân trong lòng ra, thân thủ đem mặt Đức Phi kéo qua, mặt quay về phía mình, đồng thời hướng mắt nhìn lên xà nhà nháy mắt.

Đức Phi còn tưởng rằng tối nay rốt cục có thể được quân vương lâm hạnh, ánh mắt nhu tình như nước, nào biết phía sau trên nóc nhà lặng lẽ nhảy xuống một người, như sét đánh không kịp bưng tai mà điểm huyết ngủ của nàng, nàng liền mềm yếu tê liệt nằm xuống.

Mộc Nghị Sâm vội vàng đứng dậy, vịn cũng không vịn Đức Phi một phen, mặc kệ mỹ nhân cứ như vậy choáng váng nằm trên giường.

Thấy bộ dáng hần như tránh rắn rết, Phong Vân Thu cảm thấy buồn cười, liền trêu chọc một câu, “Nói như thế nào cũng là hoạt sắc sinh hương * đại mỹ nhân, tại sao lại trốn tránh thành bộ dạng này?”

Mộc Nghị Sâm tức giận trừng mắt liếc y một cái, “Nếu không người tới thử xem.”

“Vẫn là quên đi, này mỹ nhân ta nhưng vô phúc hưởng thụ.”

“Lời của Đức Phi..., người cũng nghe được rồi?”

“Nghe được, như thế xem ra, muội muội của ta nhất định là ở trong cung của thái hậu mà mất tích.” Phong Văn Thu vẻ mặt tức giận muốn đánh người. Lão thái bà kia, rõ ràng Uyển nhi là từ chỗ nàng mà mất tích, lại nói chưa từng nghe qua!

Nghĩ vậy, hắn lại nhớ lại một việc trọng yếu hơn, “Vậy còn người? Thái Hậu chỗ đó hơn chút thị vệ, nhưng ta không tin thật là bởi vì ném này nọ muốn bắt tặc.”

“ Xem ra mẫu hậu thật không niệm tình cảm mẫu tử, sẽ đối với trăm hạ thủ.” Nhẹ nhàng thở dài một hơi, trong giọng điệu Mộc Nghị Sâm thật có bi thương.

“Kia hoàng thượng định làm như thế nào?”

“Địch không động, trăm bất động, nàng dù sao cũng là mẫu hậu của trăm .”

Thấy Mộc Nghị Sâm nhũu chặt lông mày, trên mặt tràn đầy vẻ thống khổ , tâm Phong Văn Thu liền mềm nhũn, liền lôi kéo tay hắn an ủi “Đừng lo lắng, cho dù là chuyện lớn thế nào, cũng sẽ là quá khứ.”

“Văn Thu.” Bàn tay ấm áp của y làm cho trái tim hàn thấu của Mộc Nghị Sâm cũng ấm áp lên. Kim lòng không được mà đem người này một phen ôm vào lòng.

Nhớ tới lời nói của Mộc Nghị Sâm nói với mình, Phong Văn Thu biết vậy nên không được tự nhiên, đã nghĩ muốn giấy dựa.

Nhưng lúc này, đầu tựa vào trên bả vai y, Mộc Nghị Sâm lại cúi đầu nói “Văn Thu, người sẽ không rời đi trăm a~.”

“Việc này.” Phong Văn Thu do dự.

Trực giác nói cho y biết, nếu y trả lời, có lẽ cả đời này đều sẽ bị người này khóa lại, rốt cuộc thoát thân không ra. Nhưng nếu y không trả lời.

Nhớ tới Mộc Nghị Sâm ở trước mặt mình vài lần yếu thế, ý thương tiếc trong lòng lại nảy lên, Phong Văn Thu cuối cùng vẫn là vỗ vỗ người đang ôm đầu mình, thấp giọng nói “Sẽ không , ta sẽ không rời đi người.”

Vì thế y mới biết, bản thân không thể bỏ xuống con người kiên cường, lại yếu ớt thiếu niên Thiên Tử này .

Nửa đêm từ tấm cung của Đức Phi trở lại, Mộc Nghị Sâm không có nghỉ ngơi, mà là lại xem tấu chương, thẳng đến lúc Phong Văn Thu nhìn không được, cứng rắn bắt hắn lên giường, Mộc Nghị Sâm mới đồng ý ở trên giường êm mà nghỉ ngơi.

Nhưng mới vừa vặn ngủ không đến nửa canh giờ, một gã thái giám cầm đèn liền té xông vào.

“Hoàng thượng, hoàng thượng! Việc lớn không tốt rồi!”

“Có chuyện gì không tốt! Hốt ha hốt hoảng , không thấy được hoàng thượng đang nghỉ ngơi sao?” Thấy Mộc Nghị Sâm bị đánh thức, sắc mặt xanh mét, không đợi hắn mở miệng, Phong Văn Thu liền giành trước lên tiếng.

Y biết Mộc Nghị Sâm từ trước đến nay hay tức giận mà rời giường, này tiểu thái giám không để ý lễ pháp tự tiện xông vào tấm cung, dựa vào luật là có thể muốn nửa cái mạng nhỏ của hắn!

Nhưng này tiểu thái giám chính là không ngừng dập đầu khấu đầu, trong miệng kêu khóc , “Hoàng thượng, ngoài điện xuất hiện thiết nhiều binh lính, đem nơi này bao vây xung quanh rồi!”

“Binh lính? Ai dám làm càn như thế! Cấm vệ quân đâu? Cấm vệ quân ở đâu?” Mộc Nghị Sâm nghe vậy, biết tình huống nghiêm trọng, cũng bất chấp so đo tội của tiểu thái giám tự tiện xông vào này, liền vội vàng hỏi.

“Chính là. Chính là cấm vệ quân thống lĩnh mang binh lính.”

“Cái gì, mẫu hậu nhanh như vậy liền động thủ!” Hắn thật không nghĩ tới, tay chân của Thái Hậu lại nhanh như vậy, xem ra là muốn hắn trở tay không kịp mà giết.

“Hoàng thượng, bây giờ không phải là thời điểm tức giận, đại cục làm trọng.” Phong Văn Thu rất nhanh tỉnh táo lại, cầm cánh tay của Mộc Nghị Sâm, trấn an cảm xúc kích động của hắn.

Nếu là Thái Hậu thật sự bức vua thoái vị được thành công, thiên hạ tất sẽ đại loạn, dưới loại tình huống nguy cấp này, Mộc Nghị Sâm càng bình tĩnh, mới có thể ổn định thế cục.

“Trẫm biết, trẫm chính là không nghĩ tới mẫu hậu tuyệt tình như vậy.” Mộc Nghị Sâm oán hận nhìn cửa điện. Trong mắt trừ bỏ hận ý, còn có bi ai.

Mẫu hậu cứ khẩn cấp như vậy sao? Tuyên hoàng đế chưa trưởng thành, cho dù ngôi vị hoàng đế tặng cho hắn, hắn cũng chường quản không được thiên hạ!

Vẫn là nói, mẫu hậu vốn là có toan tính cướp lấy giang sơn, muốn tự buông rèm chấp chính, làm theo Lữ Hậu Đậu thị(*) sao kia?

Vô luận như thế nào, đây là giang sơn Mộc gia của hắn, tuyệt không có thể rơi vào trong tay người khác! Hắn cho dù làm không được minh quân, cũng không thể làm soán vị vong quốc chi quân ! (vua bị cướp ngôi mất nước)

Cho dù đối phương là mẫu hậu của mình cũng giống nhau!

“Đi! Theo trẫm ra điện!”

Phong Văn Thu vội vàng cầm lấy một bên long bào vì Mộc Nghị Sâm mà thay. Mặc vào Long bào toàn thân hắn lộ ra khí thế uy nghiêm, đi nhanh bước ra cửa điện, mà Phong Văn Thu thì theo sát phía sau hắn, trong tay áo đã muốn giữ chặt ám khí tùy thân, để ngừa có người đánh lén.

Đi ra cửa điện, chỉ thấy trước mắt rất nhiều binh lính mặc võ trang, mà ở giữa những người này, một thân hồng y, thái hậu đội mão đứng đầu rành rành ngay đó.

Chỉ thấy trong đôi mắt đẹp của nàng tràn đầy hận ý cùng đắc ý, nhìn chằm chằm vào Mộc Nghị Sâm, ánh mắt kia nào giống đang nhìn con mình, rõ ràng là đang nhìn kẻ thù!

“Mẫu hậu, đây là ý gì?” Quét mắt nhìn binh lính tứ phía, Mộc Nghị Sâm tự nhiên bình tĩnh hỏi.

“Nhiều lời vô dụng, Mộc Nghị Sâm, thoái vị đi.” Thái Hậu từ trong tay áo lấy ra một quyển sách lụa vàng, vút xuống dưới chân hắn.

“Trẫm mới đăng cơ một năm, mẫu hậu liền dẫn người bức vua thoái vị, không sợ bị thế nhân phỉ nhổ sao?” Mộc Nghị Sâm nhìn cũng không có nhìn sách lụa liếc mắt một cái, hắn biết trong đó ngoại trừ muốn hắn nhường ngôi thoái vị, không có khả năng được bọn họ khoan dung.

“Ai gia dám làm sẽ không sợ, hoàng thượng chỉ cần ẩn ngọc tỷ vào thì tốt rồi.”

“Chờ trẫm thoái vị rồi, mẫu hậu tính xử trí trẫm như thế nào?”

“Hoàng thượng yên tâm, chuyện người sau này, ai gia sẽ không bạc đãi người.” Ngụ ý cực kỳ rõ ràng.

“Mẫu hậu, người cứ như vậy nhấn tâm muốn đẩy nhi tử vào chỗ chết?”

Phong Văn Thu ở bên nghe, cũng hiểu được oán giận. Thiên hạ nào có người mẹ nào nhấn tâm như vậy, thân là Thái Hậu, mẫu nghi thiên hạ lại vẫn chưa đủ, còn muốn hành thích vua đoạt vị, người muốn giết lại là con của mình, chẳng lẽ quyền thế liền trọng yếu như vậy sao?

“Đừng kêu ai gia mẫu hậu, ta mới không phải mẫu hậu của người!” Thái Hậu đột nhiên gào thét, đôi mắt oán hận trừng Mộc Nghị Sâm.

Mà lời nàng nói ra, lại làm cho toàn bộ tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, hoài nghi mình nghe được cái gì! Trong đó đả kích lớn nhất, chẳng phải Mộc Nghị Sâm hay sao.

“Người. Người nói cái gì.” Hắn thân hình cao lớn dao động, may mắn Phong Văn Thu nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy hắn.

“Người là con của yêu nghiệt họ Đậu kia sinh ra, ai gia chỉ có một đứa con trai là Tuyên nhi!”

“” Mộc Nghị Sâm lẳng lẳng nhìn Thái Hậu, môi giật giật, lời gì cũng nói không được.

Khó trách trước đây thật lâu, trong lúc vô tình từng nghe thấy bọn thái giám cung nữ lên nói hấn lớn lên giống Đậu thái phi, lúc ấy hấn còn nhỏ, vẫn chưa để ở trong lòng, chờ thêm vài năm liền đầu không nghe người ta nói nữa.

Nay nghĩ đến, cung nữ bọn thái giám nói cũng không sai, mà những người nói qua lời này sớm đã bị thái hậu giết người diệt khẩu.

“Ngôi vị hoàng đế của ngươi vốn là của Tuyên nhi của ta ! Ta mới là chính cung nương nương, con ta mới là thái tử! Hiện tại là thời điểm ngươi nên ngôi vị hoàng đế này trả lại rồi!” Thái Hậu chỉ vào hấn mắng to, tiếp theo lại hét lớn một tiếng, “Người đâu!”

Bốn phía binh lính tất cả đều đồng loạt rút vũ khí ra, đằng đằng sát khí.

Phong Văn Thu thấy tình thế không ổn, vội vàng tiến lên từng bước, đem Mộc Nghị Sâm che ở sau người.

Đột nhiên, một tiếng âm thanh non nớt vang lên, “Mẫu hậu, tại sao lại có nhiều người ở trong đây vậy? !”

Mọi người quay đầu vừa nhìn, chỉ thấy Tuyên vương đang mặc một thân cẩm y màu xanh đột nhiên xuất hiện, trừng lớn hai mắt, vẻ mặt tò mò nhìn bọn họ.

5. Chương 5

Một trận lặng im, mọi người kinh ngạc nhìn Tuyên vương đột nhiên xuất hiện.

Mộc Nghị Tuyên vốn là nửa đêm không ngủ được, đứng lên đi lại đi lại, lại phát hiện thị vệ tuần tra trong đêm ngày thường cũng không trông thấy rồi, chỗ tẩm cung hoàng huynh ngược lại đèn đuốc sáng trưng, không biết chuyện gì xảy ra, cố ý đến xem, không nghĩ tới lại nhìn thấy hình ảnh giường kiêu trương nở này.

Nhìn mẫu hậu cùng một đám cẩm vệ quân đằng đằng sát khí, lại nhìn hoàng huynh thế đơn lực bạc, dù là tuổi còn nhỏ, không khí hiểm ác này cũng làm cho hấn ý thức được đại sự không ổn.

“Tuyên nhi, đến trong này với mẫu hậu.” Thái Hậu thấy hấn, lập tức thay một bộ gương mặt từ ái, so với mới vừa rồi tưởng như hai người.

“ . . . Mẫu hậu, đây là có chuyện gì?” Mộc Nghị Tuyên vẻ mặt kinh ngạc, nhìn tình cảnh quỷ dị trước mặt, chính là không chuyển bước.

“Tuyên nhi, mau tới đây!” Thái Hậu hét lên một tiếng.

“Ta muốn xuất thủ.” Phong Văn Thu thấp giọng ở bên tai Mộc Nghị Sâm nói một câu.

Mộc Nghị Tuyên tới đúng lúc, hôm nay nếu muốn bình an vượt qua trận nguy cơ bức vua thoái vị này, chỉ sợ thế nào cũng phải dựa vào vị tiểu vương gia trước mắt này.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, hấn như tia chớp hướng Mộc Nghị Tuyên phóng đi, kiềm lấy đối phương, tiếp theo mở khinh công ra, đem người buộc trở về bên người Mộc Nghị Sâm.

“Tuyên nhi!” Thái Hậu thất thanh sợ hãi rống, lại chậm một bước.

“Đứng lại, nếu không đừng trách ta thủ hạ vô tình.” Phong Văn Thu mặt lạnh, mười ngón như câu, giữ ở cổ Mộc Nghị Tuyên, nhưng hấn cũng không có dùng sức, dù sao hấn cũng không muốn thật sự đả thương người.

“Mẫu hậu, hoàng huynh. . . . Đây tốt cùng là sao lại thế này?” Mộc Nghị Tuyên thần sắc kinh hoàng hỏi, thân mình nhỏ run run không ngừng.

“Ngươi đến bây giờ còn không rõ ràng sao? Mẫu hậu của ngươi muốn giết hoàng huynh ngươi, muốn bức vua thoái vị soạn vị!” Phong Văn Thu ghé vào lỗ tai hấn nói ra tất cả.

Đoán trở thành sự thật, sắc mặt Mộc Nghị Tuyên trắng bệch một mảnh, “. . . Mẫu hậu, người tại sao muốn làm như vậy. . . Người không biết đây là mưu phản sao?!”

“Người đừng hỏi nhiều, mẫu hậu làm như vậy cũng là vì người.” Thái Hậu cắn chặt môi đỏ mọng, lớn tiếng bác bỏ.

“Mẫu hậu, đây là lần cuối cùng trẫm kêu người một tiếng mẫu hậu, cho dù người không phải mẹ ruột của trẫm, nhưng công ơn nuôi dưỡng trẫm sẽ không quên, nếu hiện tại người lui binh, trẫm sẽ khoan dung xử trí, ít nhất sẽ không làm hại Tuyên hoàng đế. . . Nhưng nếu người khẳng khái một mực, cũng đừng trách trẫm!” Mộc Nghị Sâm nói từng chữ từng câu, tuy rằng mỗi một lời giống khoét một đao trong lòng hắn, thanh âm của hắn lại không có một tia dao động, duy trì uy nghiêm vua của một nước nên có.

Khó trách khi hắn vẫn còn nhỏ, Đậu quý phi đã mọi cách yêu thương đối với hắn, nguyên lai nàng mới là mẹ ruột của mình. . .

Hắn không biết lúc ấy đến tột cùng chuyện gì xảy ra, bất quá ít nhiều có thể đoán được một ít, nếu không Đậu quý phi sẽ không ở sau khi phụ hoàng băng hà không lâu, lại đột nhiên bệnh cấp tính mà chết!

“Đồng dạng, người nay đã là cá trong chậu, người không thoái vị cũng không sao, hôm nay ai gia sẽ giết người, lập tân đế khác!”

“Người lão yêu phụ này! Bực lời nói đại nghịch bất đạo này cũng dám nói ra khỏi miệng! Người dám hành động thiếu suy nghĩ, con ruột người cũng sẽ mất mạng!” Phong Văn Thu nói xong, tay ở cổ Mộc Nghị Tuyên lại buộc chặt một ít.

“Khụ, khụ, mẫu hậu cứu ta.” Mộc Nghị Tuyên phòng lên hai gò má đỏ bừng, khụ không ngừng, lộ ra bộ dáng thống khổ không thôi.

Phong Văn Thu thật ra có chút buồn bực. Hắn nhìn như ngoan độc, kì thực trên tay cũng không có dùng lực gì, vì sao Mộc Nghị Tuyên sẽ thống khổ thành bộ dạng này?

Cúi đầu nhìn về phía hắn, chỉ thấy trong một đôi mắt to của Mộc Nghị Tuyên tràn đầy lo lắng, nói vậy hắn cũng không muốn song phương thật sự động can qua, cho nên mới phối hợp hắn vừa kêu vừa khụ, trong lòng không khỏi có một tia hảo cảm với tiểu vương gia này.

“Mộc Nghị Sâm! Nếu hôm nay người tổn thương một cọng lông tơ của Tuyên nhi, ai gia muốn. . .”

“Phải như thế nào? Tru cứu tộc trẫm sao?” Mộc Nghị Sâm hừ lạnh một tiếng, “Chớ quên, cứu tộc của trẫm không chỉ bao gồm Thái Hậu người, còn có Tuyên hoàng đế. Theo như lời của người, người không phải mẫu thân trẫm, Tuyên hoàng đế cũng không phải đệ ruột cùng mẹ với trẫm! Người đều có thể đem người bức vua thoái vị, sao trẫm không thể giết tay chân khác mẹ!”

“Mẫu hậu, đau quá. . .” Mộc Nghị Tuyên thức thời suy yếu rên rỉ hoàn toàn nhiều loạn tâm Thái Hậu, chỉ thấy nàng lui về sau vào bước, mới đứng vững.

Đúng lúc này, ngoài cung truyền đến tiếng bước chân vang lộn xộn. Sắc mặt Phong Văn Thu trầm xuống. Không phải lão yêu phụ này lại có viện quân chứ? Nếu thật như thế, hôm nay bọn họ có chấp cánh cũng không thể bay .

Thấy thần sắc hắn khẩn trương, Mộc Nghị Sâm đưa tay đặt tại trên vai hắn, nói, “Đừng hoảng hốt.”

Thanh âm của hắn như là có ma lực, dễ dàng liền trấn định bất an trong tâm Phong Văn Thu.

“Thái Hậu, người nghe một chút, thanh âm này như là cái gì?” Mộc Nghị Sâm hướng nàng cười lạnh hỏi.

“Này.” Trong lòng Thái Hậu cũng là không yên. Nhân mã nàng có thể điều động đều ở đây rồi, động tĩnh đại trận ngoài cung lại là ở đâu ra?

“Tả hữu vệ ở đâu!” Theo một tiếng hét to của hoàng đế, ngoài cung vang lên âm thanh thật mạnh của binh khí, “Oanh” tiếng vang rung động cả tòa cung điện, không chỉ có Thái Hậu sắc mặt trắng bệch, ngay cả binh lính bên người nàng, bao gồm thống lĩnh cấm vệ quân ở bên trong đều toàn thân phát run.

Tiếp theo, ba gã tướng quân uy vũ mặc giáp mang nón, ở cận vệ vây quanh tách ra đám người, đi nhanh vào trước người Mộc Nghị Sâm.

Cấm vệ quân mới vừa rồi còn như lang như hổ bị thanh thế mới vừa rồi sợ tới mức căn bản không dám ngăn trở.

“Thần Binh Bộ Thượng Thư Đỗ Thắng, lĩnh kỵ binh dũng mãnh quân tả hữu Vệ đại tướng quân bá kiển bệ hạ, bọn thần cứu giá chậm trễ, xin hoàng thượng thứ tội!”

“Không muộn, tới vừa vặn.” Mộc Nghị Sâm vẫy tay làm cho ba vị tướng quân bình thân, lại hỏi Binh Bộ Thượng Thư thủ lĩnh, “Lần này NGƯỜI tới, dẫn theo bao nhiêu nhân mã?”

Đỗ thắng biết hoàng thượng là cố ý muốn đe dọa phản quân, liền đổi mặt cấm vệ quân, lớn tiếng nói: “Kỵ binh dũng mãnh đã vây quanh tứ phía, có bốn vị đại tướng quân khác lĩnh báo kỵ quân, Vũ lâm quân ở ngoài cung chờ chỉ!”

Nghe đóng ở Hoàng Thành tứ phương và tám đội quân doanh đã điều đến ba đội, Thái Hậu biết đại thế đã mất, sắc mặt trắng bệch ngã ngồi.

“Thái Hậu, hôm nay là quân cờ kém nhất của người, trách không được trầm nhẩn tâm, nếu không phải người động thủ trước, trầm sẽ không động người.”

Mấy tháng này, tất cả nhất cử nhất động của Thái Hậu hẩn nắm trong lòng bàn tay. Hẩn biết thống lĩnh cấm vệ quân là quan hệ môn sinh thông gia của Thái Hậu, không thể tin, từ lúc trước liền lệnh Binh Bộ Thượng Thư Đỗ Thắng, lặng lẽ đem quân đội bí mật đóng tại ngoài hoàng thành triệu hồi.

Nhưng lần này Thái Hậu bức vua thoái vị, chuyện xảy ra đột nhiên, quân đội hẩn điều động không kịp đuổi tới, may mà Tuyên hoàng đệ xuất hiện đúng lúc, kéo chút thời gian.

“Thua, ai gia vẫn là thua. . . . Bại bởi tiện nhân họ Đậu, người cướp đi tâm hoàng thượng, nhi tử người sinh còn muốn cướp đi ngôi vị hoàng đế của con ta, ai gia không phục!”

Nhìn khắp bốn phía, toàn bộ người nàng mang đến đã bị trói, tức thì dưới nóng giận công tâm, nàng một ngụm máu tươi phun tới, nhuộm đỏ hơn phân nửa vạt áo.

“Mẫu hậu. . . .” Mộc Nghị Tuyên bị buông ra khóc xông đến, nhưng Thái Hậu tựa hồ đã kích quá lớn, hoàn toàn không nghe được con ruột la lên, nhưng không ngừng nhắc “Đậu tiện nhân”, “Người đoạt chồng của ta, ta cũng muốn đoạt nhi tử người”, “Ngôi vị hoàng đế là của ta, là của ta”.

Nhìn Thái Hậu thành bộ dạng thất tâm điên này, Mộc Nghị Sâm đau xót trong lòng, nhin không được quay đầu đi chỗ khác.

“Hoàng thượng, đừng rất thương tâm, đại cục còn cần người tới chủ trì.” Phong Văn Thu tiến lên vỗ vỗ bờ vai của hẩn, nhẹ giọng an ủi.

“Văn Thu, đa tạ.” Nhìn người bên cạnh một cái, hẩn gật gật đầu.

Phong ba bức vua thoái vị rốt cục thử bình thường lại, niệm ở công ơn nuôi dưỡng cùng trong đó liên lụy đến bí tân cung đình, Mộc Nghị Sâm cũng không có khoa trương việc này, nhưng đối ngoại tuyên bố Thái Hậu muốn dốc lòng hướng Phật, không hỏi thể sự, liền đem nàng nhốt lãnh cung, vĩnh viễn nhốt.

Mà đại thần có cấu kết cùng Thái Hậu trong triều, hoặc là cách chức hồi hương, hoặc là rõ trắng ngần hàng, cả đám đều bị Mộc Nghị Sâm bài trừ ngoài triều chính. Ngay cả Đức Phi cũng bị tội thất lễ với Vua, cách chức thành tài nhân, không còn là quý phi.

Hẩn còn hạ chỉ trùng tu Phong Lâm điện. Còn nhớ rõ lúc trước phụ hoàng băng hà, từng nắm thật chắc tay hẩn, muốn hẩn chờ Đậu thái phi sau trăm tuổi đem hai người hợp táng, nay xem ra cử động lần đó của phụ hoàng tương đối có thâm ý, chẳng qua là khi đó chính mình cũng không có lĩnh ngộ đến tầng này.

Chuyện cũ đã qua, mẫu phi của hẩn đã cùng phụ hoàng hôn mê địa hạ (chết chôn sống đất), Thái Hậu cũng điên rồi, lại truy cứu tiếp cũng không có ý nghĩa, hẩn lựa chọn làm cho năm tháng phủ bụi đoạn quá khứ này.

Đợi sau khi tất cả đều giải quyết, còn có một người chưa có quyết định xử trí.

Ngày hôm đó, Mộc Nghị Tuyên quỳ gối trong ngự thư phòng, khuôn mặt không hề sáng rọi mặt mày, cả người gầy một vòng lớn.

“Hoàng huynh, người muốn xử trí ta như thế nào?” Trải qua việc này, trong một đêm Mộc Nghị Tuyên thành thực không ít, cũng tang thương rất nhiều.

“Người, việc bức vua thoái vị không quan hệ với người, trẫm sẽ không phạt người.”

Mặc dù hắn cũng không thật thích đệ đệ cùng cha khác mẹ này, nhưng Mộc Nghị Tuyên bản tính thuần lương, cũng không có lòng mưu phản, huống hồ dù nói thế nào cũng là huynh đệ của hắn, hắn không muốn cốt nhục tương tàn.

“Hoàng huynh, người hạ chỉ để cho ta rời kinh đi.” Nhưng Mộc Nghị Tuyên vẫn như cũ quỳ không chịu, thậm chí nói ra yêu cầu làm cho Mộc Nghị Sâm kinh ngạc không thôi này.

“Đây là vì sao?”

“Hoàng huynh, người coi như thành toàn ta đi, ta không phải người làm đại sự, hiện tại chỉ muốn rời đi kinh thành, làm một Vương gia nhàn nhã, không muốn ở chỗ thương tâm này.”

Chuyện của mẫu hậu cho hắn đã kích quá lớn, chưa từng có nghĩ tới mẫu hậu từ ái sẽ làm ra chuyện đại nghịch bất đạo, ngày hôm qua được đến đáp ứng của hoàng huynh, hắn đi gặp mẫu hậu, mẫu hậu cũng không nhận được hắn, thậm chí chỉ vào hắn gọi tên hoàng huynh, nhào lên vừa đánh vừa mắng, đã thương thấu tim của hắn.

“Được rồi, trẫm theo người là được, nếu người muốn trở về, mặc dù không trở về, đừng quên, trẫm vĩnh viễn đều là hoàng huynh của người.” Mộc Nghị Sâm gật gật đầu, rốt cục lộ ra tươi cười đầu tiên nhiều ngày tới nay.

Thiếu đẳng Thái Hậu kiểm chế, Mộc Nghị Sâm cũng rốt cục có thể buông tay buông chân cải cách triều chính. Trong triều từ trên xuống dưới đều là một mảnh khí mới, không ít thần tử đều nói, xem ra thái bình thịnh thế sắp tới.

Bất quá, còn một người không có bị không khí này cuốn hút, đêm ngày than thở.

“Vân Thu, tâm tình người không tốt?” Ngày hôm đó hạ triều, Mộc Nghị Sâm liền phát hiện Phong Vân Thu không giống trước kia tránh ở vượt qua trên xà nhà, ngược lại vẻ mặt sầu khổ nằm ở trên ngự tháp của hắn.

“Đúng vậy a, bên Thái Hậu cái gì đều hỏi không ra, tin tức của Uyển nhi lại thành mê .”

Chương 5.2

Tin tức của muội muội nay chỉ có Thái Hậu biết, nhưng lão yêu phụ diên kia ngay cả mọi người cũng nhận không ra, hắn đi nhiều lần, cũng không có cách nào từ trong miệng nàng hỏi ra cái gì.

Nói hắn đã vào cung nhiều tháng rồi, một chút tin tức của muội muội cũng không có, thật không biết nàng đến tột cùng làm sao vậy.

“Cát nhân đều có thiên tướng, trẫm tin tưởng muội muội người không có việc gì.” Mộc Nghị Sâm an ủi hắn như thế.

“Hi vọng như thế, chỉ cần một ngày không có nhìn thấy Uyển nhi, ta sẽ không buông tay.” Nói xong, hắn lại động thân ngồi dậy, kiên định nói.

“Trẫm cũng sẽ phái người đi điều tra, người cũng đừng có lo lắng.” Hắn chính là thích bộ dáng thần thái sáng láng của hắn, chỉ cần Vân Thu vừa lộ khuôn mặt tươi cười, toàn thân hắn đều cảm thấy thoải mái.

Đột nhiên, Mộc Nghị Sâm nhớ ra cái gì đó, cười ngồi vào bên cạnh hắn, “Đúng rồi, người giúp trẫm giải quyết việc bức vua thoái vị, trẫm còn chưa có ban cho thưởng người.”

“Không cần, ở trong cung có ăn có uống, không cần phải ban thưởng cho ta.” Thấy hần ngồi càng ngày càng gần, cơ hồ muốn áp vào trên người mình, Phong Văn Thu nhả lại lông mày, hướng bên cạnh xê dịch.

Hai đại nam nhân, sát gần như vậy làm gì a. . .

Mặc dù biết Mộc Nghị Sâm đối với mình có ý tứ, mà hần. . . Tựa hồ cũng không phải chán ghét vị hoàng đế này như vậy. . . Nhưng hai nam nhân. . .

Không được, hần vẫn là tạm thời cách đây xa một chút mới tốt.

“Không được, nếu trẫm không thưởng phạt phân minh, như thế nào phục chúng, người vì trẫm làm nhiều như vậy, là lập công lớn, muốn được thưởng cái gì cứ mở miệng, trẫm đều tùy người.” Phong Văn Thu càng dịch chuyển, hần lại càng gần hơn, lúc này còn một phát bắt được tay của đối phương.

“Ban thưởng gì ta đều không cần! Ngài thật muốn thưởng ta, không bằng là giúp đỡ, đừng dựa vào ta gần như vậy! Trời rất nóng nóng chết người!” Thấy hần thật sự bám người, tâm lý Phong Văn Thu hoảng hốt, lập tức đứng lên đi qua bên cạnh.

“Phải không? Thật nóng sao? Nhưng hiện tại đã vào thu a.” Thấy khuôn mặt tuần tú của hần đỏ một nửa, Mộc Nghị Sâm âm thầm cảm thấy buồn cười, đang muốn đứng dậy đi tới, lúc này Kha công công lại đi vào, trên tay còn bưng một cái bát sứ thanh hoa.

“Hoàng thượng, đây là hoa quế hạt sen ngự thiện phòng vừa làm, đồ ăn sáng hoàng thượng còn chưa có dùng, uống này có thể ấm áp thân mình.”

“Để xuống đi.” Chuyện tốt bị cắt đứt, Mộc Nghị Sâm nhìn cũng không nhìn một cái, vẫy tay để hần đi xuống.

“Thơm quá a.” Phong Văn Thu vừa thấy canh ngọt tản ra mùi hoa quế kia, bụng liền kêu ừng ực. Sáng nay hần luôn luôn ở lãnh cung để ra nghỉ vấn với Thái Hậu, nửa ngày cũng không ăn qua gì.

“Người muốn ăn liền ăn đi.” Thấy bộ dáng ham ăn này của hần, Mộc Nghị Sâm buồn cười, cười đem bát đẩy lên trước mặt hần.

Vừa nghe có thể ăn, Phong Văn Thu liền cười híp mắt, cầm canh qua, múc một muỗng để vào trong miệng.

“Ăn ngon không?” Nhìn hần ăn được ngon, Mộc Nghị Sâm vẻ mặt hứng thú nhìn hần.

Một chén canh hoa quế hạt sen, hần liền thỏa mãn. Phong Văn Thu không muốn cầu cạnh như vậy, tựa như một trận gió nhẹ, ấm tâm của hần.

“Ăn ngon.”

“Vậy trẫm cũng muốn thử.” Lời còn chưa dứt, Mộc Nghị Sâm liền đi qua, lập tức che lại môi của hần.

“Ngô. . .” Bị dễ dàng đánh lén, Phong Văn Thu vừa thẹn vừa giận.

Đều do mình chỉ lo ăn, hoàn toàn đã quên bên người còn cất giấu một con sói tham ăn, thật là đại ý mất Kinh châu [1].

Mộc Nghị Sâm hôn hồi lâu mới buông người trong lòng ra, giữa lúc gần bó đều từ trong miệng Phong Văn Thu mút đến mùi thơm hoa quế, làm cho hần thỏa mãn vô cùng.

“Mộc Nghị Sâm! Người tìm đánh a! Đừng tưởng rằng người là hoàng thượng, ta liền không dám động tới người!” Phong Văn Thu oán hận mắng, hận không thể hảo hảo giáo huấn kẻ dám dâng này, lại bị Mộc Nghị Sâm ôm vào trong ngực không thể động dậy.

“Văn Thu, trẫm muốn người.” Mộc Nghị Sâm ở bên tai của hần thấp lẩm bẩm, thở ra nhiệt khí phun hết trên cổ của hần. Chỉ là đơn thuần ôm người này, trong lòng liền kinh hoàng không thôi, hần chưa từng như hiện tại, khát vọng một người như thế.

“Người người người. . . Người muốn làm gì. . .” Bị thanh âm bao hàm dục vọng của đối phương làm sợ tới mức tròng to mắt, hần giờ chân lên muốn đá Mộc Nghị Sâm, ai ngờ dưới bụng đột nhiên xông lên một cỗ khí nóng, làm cho cả người hần xụi lơ, một chút khí lực đều không dùng được.

“Trẫm sẽ rất ôn nhu, sẽ không làm đau người.” Thấy hấn vô lực phản kháng, Mộc Nghị Sâm chỉ xem là hấn muốn ngênh còn cự, lập tức ôm lấy hấn, thả tới trên long sàng, sau đó lấn người lên.

“Quần người ôn nhu hay không, người muốn ôm thì ôm các phi tử của người đi.” Phong Văn Thu ra sức giãy dụa, bất đắc dĩ tứ chi một chút khí lực cũng không có, thân mình giãy dụa, lơ đãng cọ đến bộ vị không nên cọ đến, lửa cháy sạch cả người hấn lại càng mạnh, làm cho hấn thở dốc không thôi. . . Đáng chết, hấn đến tột cùng làm sao vậy?

Lúc này, Mộc Nghị Sâm cũng phát hiện không đúng. Cho dù hấn cực kỳ muốn dưới thân người này, nhưng biết, Văn Thu cũng không phải ngoan ngoãn nghe lời chủ.

Lại nhìn hấn tuy rằng vẫn kháng cự chính mình, lại cả mặt đỏ hồng, không ngừng thở phì phò, ngực phập phồng không ngừng, ánh mắt dần dần mê lỵ.

Bộ dáng này rõ ràng là trúng xuân dược!

“Văn Thu, người không sao chứ?” Vỗ về hai gò má nóng bỏng của hấn, lý trí dần dần thu hồi, Mộc Nghị Sâm không hiểu chút nào. Văn Thu làm sao có thể trúng xuân dược?

“Ta. . . Ta có thể có chuyện gì. . .” Nghiến răng nghiến lợi hừ một tiếng, đột nhiên Phong Văn Thu cũng bắt đầu cảm giác mình dạng này không đúng lắm.

Hấn đây là làm sao vậy? Có phải là Mộc Nghị Sâm hạ độc đối với hấn hay không?

Nhưng nếu thật sự là Mộc Nghị Sâm hạ thuốc, hấn làm sao lại hỏi. . .

Hai người này không biết, hôm nay đầu bếp ngự thiện phòng phụ trách làm món điểm tâm ngọt, vì chuyện riêng của cậu em vợ cùng muội hấn, lén hướng người quen thái y viện cầu mấy bao hợp hoan tán, lại bởi vì vội vàng làm điểm tâm cho đám nương nương, tùy tay đặt, làm cho đầu bếp nhỏ tưởng lầm là đường phẩn, lại thêm vào canh hoa quế hạt sen của hoàng, mà nay lại đánh bậy đánh bạ, làm cho Phong Văn Thu ăn.

“Văn Thu, người. . .” Đột nhiên nhớ ra cái gì đó, ánh mắt Mộc Nghị Sâm rơi xuống trên bát sứ kia, “Là canh hạt sen kia!”

Mới vừa rồi Văn Thu chỉ ăn thứ này, muốn hạ thuốc, cũng chỉ có chén canh ngọt kia mới có thể! Văn Thu nuốt vào cả bát, nếu không có việc gì mới kỳ quái.

“Ý tứ của người. . .” Phong Văn Thu nghe, lập tức hiểu rõ ra, cũng thầm kêu không ổn trong lòng.

“Nô tài chết tiệt! Là người nào người can đảm làm chuyện tốt này!” Mộc Nghị Sâm giận dữ, nhưng trước mắt không phải thời điểm tức giận, như thế nào giúp Phong Văn Thu thư giải được tính mới là chính sự.

Hấn cũng không muốn tại dưới loại tình huống này giữ lấy Văn Thu, nhưng hấn không giống với người thường, cho dù tìm nữ tử, chỉ sợ cũng không giải quyết được vấn đề. Huống hồ hấn cũng không thích để cho người khác chạm vào Văn Thu của hấn.

“Ta đây nên làm cái gì bây giờ?” Phong Văn Thu khó nhịn uốn éo người. Nếu không phải nay cả người hấn xụi lơ vô lực, thật muốn đem tội khôi đầu sở giết ngàn đao đánh thành đầu heo.

Chết tiệt hấn đến tột cùng l chọc người nào, uống canh ngọt cũng có thể trúng xuân dược. . . . Đã biết bộ dáng, cho dù Mộc Nghị Sâm không ý đồ đối với hấn, chỉ sợ hấn cũng sẽ chủ động dán lên!

“Người yên tâm, trẫm sẽ giúp người.” Vượt qua quyết tâm, Mộc Nghị Sâm vươn tay muốn kéo vạt áo của hấn.

“Người. . . Đừng tới đây. . .” Phong Văn Thu gian nan chống đỡ, còn muốn vãn hồi tình thế, đáng tiếc lại lực bất tòng tâm.

“Văn Thu, người đừng sợ, trẫm đang giúp người.” Trong nháy mắt, Mộc Nghị Sâm liền đem áo của hấn bóc đi, chỉ dư một cái quần lót.

Phong Văn Thu vô lực kháng cự, chỉ cảm thấy Mộc Nghị Sâm chạm nhẹ từng cái, đều đã làm cho khô nóng trong cơ thể thối lui một ít, khó nhịn xôn xao trong cơ thể cũng tốt hơn một ít, dần dần, kháng cự của hấn cũng mềm nhũn ra.

Mộc Nghị Sâm tiến đến, nhẹ mút lấy quả hồng mê người trước ngực hắn, lưỡi ướt át liếm láp nụ hoa mẩn cảm, kích thích dục vọng đã bùng bùng phần chân của hắn.

“Thoải mái sao?” Thấy nụ hoa đỏ bùng đã biến thành màu đỏ tím, Mộc Nghị Sâm mới dời đi trận địa, từ cổ của hắn một đường hôn đi lên, cuối cùng khê cắn ở vành tai hắn.

“Cái gì?”

“Nghe rõ chưa, trầm thích người, trầm chỉ muốn người.” Mộc Nghị Sâm nhẹ giọng thấp lắm bám ở bên tai của hắn, kể ra tiếng lòng của mình.

“Người nói cái gì. . .” Nhưng đầu óc Phong Văn Thu loạn một đoàn, lại có chút sợ hãi. Lý trí nói cho hắn biết, hai người bọn họ đều là nam tử, như vậy là không được! Nhưng thân mình hắn lại không tự chủ được đáp lại Mộc Nghị Sâm, ngóng chờ đụng chạm càng sâu.

Tay Mộc Nghị Sâm giống như có ma lực, không ngừng lay động lửa trong cơ thể của hắn, làm cho thể lửa càng lúc càng lớn, cháy sạch thần trí hắn mơ hồ.

Hôn dọc theo cổ đến ngực, lại rơi xuống bụng, Mộc Nghị Sâm một phen xé xuống che đây cuối cùng của Phong Văn Thu, thân mình màu mật ong trơn bóng trắng trơn hiện ra ở trước mặt của hắn.

“Người. . . Người không phải thái giám!” Nhìn cao ngất dang trào giữa hai chân Phong Văn Thu, Mộc Nghị Sâm có chút không dám tin vào hai mắt của mình.

Hắn không nhìn lầm chứ, đồ vật tức giận bùng bùng giữa hai chân Văn Thu kia. . .

Nói như vậy, Văn Thu không phải thái giám, vậy hắn vì sao phải lừa hắn? !

“Ta. . . Ta khi nào thì nói mình là thái giám. . .” Phong Văn Thu chỉ cảm thấy chính mình sắp bị nướng chín, đầu choáng váng nặng nề, nghe được vấn đề liền thuận miệng trả lời.

Hiện tại hắn đã bỏ đi rồi, kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì hắn không biết, hắn chỉ cầu ai có thể mau chút giúp hắn tán đi nhiệt độ bỏng toàn thân của hắn.

Hắn vừa nói, Mộc Nghị Sâm mới nhớ tới, Phong Văn Thu xác thực từ đầu tới đuôi cũng chưa nói qua hắn là thái giám, là hắn thấy hắn mặc phục sức thái giám liền cho rằng như vậy.

Nhưng bất kể như thế nào, là thái giám cũng tốt, không phải cũng thế, hắn nhận định Phong Văn Thu, cũng không thả hắn đi!

“Mặc kệ người có phải thái giám hay không, trầm đều muốn người.” Nói xong, hắn đối với môi đỏ mọng hơi thở nóng rực kia, thật sâu hôn lên, giống như muốn một ngụm nuốt hắn, bàn tay to dày rộng theo bụng bằng phẳng của hắn sờ soạng xuống, rất nhanh liền tới đến giữa hai chân của hắn. . .

“Người làm cái gì? !” Phong Văn Thu muốn bắt bàn tay to không an phận kia, nhưng vẫn không ngăn cản được tiến công cường thế của Mộc Nghị Sâm.

Cảm giác nóng rực dưới thân bị người cầm xoa lấy, hắn thở hắt vì kinh ngạc, kìm lòng không được uốn éo người. “A. . . Dừng tay. . .”

“Văn Thu, trầm tuyệt sẽ không phụ người!”

Nghe được câu này, trong đầu của hắn rối loạn một trận, nhưng dục vọng thủy triều tùy theo mà đến lại khiến suy nghĩ của hắn rối loạn, không còn kịp suy tư nữa liền đã hoàn toàn trầm luân.

Môi Mộc Nghị Sâm lại từ trên mặt của hắn chuyển qua trước ngực hắn, không ngừng mút lấy quả sưng, bàn tay to cầm phân thân kiên đỉnh của hắn không ngừng vuốt, thể công song trọng làm hô hấp của Phong Văn Thu hỗn loạn, trong mắt sáng tràn đầy tình cảm mãnh liệt, một trận lại một trận cảm giác tê dại như sóng to che mất ý thức của hắn, làm cho hắn chỉ có thể không ngừng rên rỉ khóc nức nở.

“Yên tâm, trầm sẽ không thương hại người. . .”

Theo câu hứa hẹn này, Mộc Nghị Sâm lại hôn lên môi của hắn, thân thể hai người dính sát vào nhau cùng một chỗ, không có một tia khe hở.

[1]Đại ý mất Kinh Châu: Một tích xưa của thời Tam Quốc: Chư Cát Lượng phái Quan Vũ trấn giữ Kinh Châu, Quan Vũ xuất binh tấn công Tào Tháo, Tôn Quyền thừa cơ tập kích Kinh Châu, Kinh Châu bị chiếm đóng. Hiện dùng để so sánh những người bởi vì sơ sẩy, lơ là mà thất bại hoặc tạo thành tổn thất, còn ý chỉ kiêu ngạo khinh địch.

6. Chương 6

Màn giường màu vàng óng ở trên long sà che lại xuân ý, lại ngăn không được trần trần rên rỉ cảm thấy khó xử.

“Văn Thu.” Mộc Nghị Sâm thở dài giống như khê gọi, động tác trong tay lại không có dừng lại.

“A.” tinh mâu* của Phong Văn Thu nửa mở, tiếng rên rỉ đứt quãng không ngừng trong miệng hần bật ra, toàn thân phỉm tình dục ửng hồng, rất là mê người.

(*tinh mâu: mắt sáng như sao, ở đây hiểu là mắt Phong ca nửa mở nửa nhắm ~^o^~)

“A...ha.” Theo một tiếng thở gấp gấp, hần ở trong tay Mộc Nghị Sâm tiết ra, chất lỏng bạch trọc thấm ướt hơn phân nửa bàn tay của y.

“Văn Thu, thật đậm đặc a~.” Thấy dục dịch trong tay, Mộc Nghị Sâm trầm thấp cười, tựa hồ rất hài lòng.

Vừa phát tiết xong Phong Văn Thu co quắp nằm ở trên giường, không được thở phì phò, chỗ yếu kém là ngay cả nói đều trả lời không được, mà trước khi hần hoàn hồn, ngón tay Mộc Nghị Sâm thành linh tìm kiếm ở phía sau, một ngón tay nhờ vào dịch ẩm áp mà xâm nhập vào huyết đạo chặt khít của Văn Thu.

“Không! Không cần.”

Chưa bao giờ bị cưỡng ép đụng chạm qua nơi này, Phong Văn Thu vừa giận vừa thẹn đan xen, lại vô lực ngăn cản, ham muốn trong cơ thể càng ngày càng mãnh liệt làm cho y kim lòng không được cong thân lên, yêu cầu càng nhiều.

Ngón tay qua lại ra vào trong cơ thể, vẻ sưng nhức lập tức thành dạt dào, tê ngứa bên trong bắt đầu co rút lại từng trận, xoắn chặt xâm nhập trong cơ thể, hy vọng có thể từ chỗ đó tìm được càng nhiều khoái cảm...

“A.”

“Văn Thu, người kêu thật dễ nghe.”

Không giống nữ tử cao vút, lại càng không giống nam tử thô ách như vậy, âm thanh du dương pha giữ tình dục, phảng phất như thiên âm (tiếng trời @@).

Nghe được hần sung sướng rên rỉ, dục vọng Mộc Nghị Sâm hoàn toàn bị kích thích, ngón tay càng thêm co rúm rất nhanh.

“Không, không cần.” Chịu không được kích thích như vậy, Phong Văn Thu cuống loạn lắc đầu, khó chịu chau lông mày lên.

“Đừng sợ, nhịn một chút, như thế này thì tốt rồi.” Mộc Nghị Sâm không ngừng hôn hít lên trán của Văn Thu, yêu thương trấn an y.

“Vì sao muốn ta nhịn một chút. A!” Văn Phong nói được một nửa cũng không xong, bởi vì Mộc Nghị Sâm lại cúi đầu liếm mút ngực của y, ngậm lấy một điểm hồng hồng mà ra sức mút, dời đi sự chú ý của Văn Thu.

“Đừng hút.” Từ trước ngực truyền đến từng trận tê dại, làm cho lý trí của Phong Văn Thu từ từ tan rã, khuôn mặt tuần dạt tràn đầy sắc hồng, tấm lưng cũng không nhịn được mà vận vẹo.

“Nhưng bên trong của người hút thật sự rất nhanh nha.” Mộc Nghị Sâm lại ác ý đem ngón tay hướng vào sâu trong cơ thể hắn đâm vào, cảm giác ngón tay ở trong bao trùm xoắn động, không lưu một chút khe hở nào. (ý nói là ngón tay ở trong tiểu huyết đâm rút không chừa tí khe hở)

“A.” Phong Văn Thu rên rỉ một tiếng.

Hắn chỉ cảm thấy vì bị Mộc Nghị Sâm vô về chơi đùa, thân thể của chính mình càng ngày càng kỳ quái, đau đớn cùng nơi kia bị căng trướng trong cơ thể lại tạo ra một dòng điện vui sướng, làm hắn nhận không được đỡ bưng mặt, quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn Mộc Nghị Sâm.

Nhìn bộ dáng e sợ xấu hổ kia, làm dục vọng sớm căng trướng của Mộc Nghị Sâm càng thêm sưng lên. Nhưng bây giờ còn không phải lúc, đây vẫn là lần đầu của Văn Thu, y nên làm cho hắn thích ứng một chút, mới không dễ bị thương.

Hắn một phen đè lại thân mình vận vẹo của Phong Văn Thu, ngón tay xâm nhập trong cơ thể lại tăng thành ba ngón, từ trong cơ thể hắn càng thêm kịch liệt đẩy ra đưa vào .

Chỉ trong chốc lát, cho dù Phong Văn Thu gắt gao cắn môi dưới, cũng áp chế không nổi rên rỉ thốt ra, chỉ có thể vô lực yêu cầu, “Ngừng. Dừng lại.”

“Trầm dừng không được .”

“Nhưng mà. A.” Cảm giác được ngón tay trong cơ thể chạm đến một chỗ, hắn lập tức bị kích thích nói không ra lời chỉ có thể xụi lơ ở dưới thân Mộc Nghị Sâm, vô lực nhắm hai mắt lại, luận động theo ngón tay ở trong cơ thể , khó nhận vận vẹo thân thể nghiêng hợp theo.

“Nóng quá.” Trong miệng không ngừng phun ra hơi thở nóng rực, hắn cảm giác mình muốn sắp chết.

Nhìn bộ dáng khó kìm lòng nổi của hắn, Mộc Nghị Sâm hôn nhẹ lên cái trán ướt đầy mồ hôi của hắn, rồi sau đó phủ lên đôi môi của hắn, hôn lên đôi môi ngọt ngào, phía dưới đích ngón tay cũng luật động nhanh hơn, mỗi một lần ra vào cũng làm cho Phong Văn Thu không thở nổi.

“Ta. Muốn. Mau, nhanh chút.” Hắn không biết phải như thế nào mới có thể tiêu tan trừ dục hỏa ngập trời , chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ ngay cả bản thân nghe cũng phải xấu hổ, hướng người ở trên mà yêu cầu .

Mộc Nghị Sâm chậm rãi lộ ra một chút cười yếu ớt, “Người đã mở miệng, trầm liền cho người.”

Nói xong, hắn tách ra hai chân thon dài của người dưới thân, cởi quần áo ở thân dưới, lộ ra dục vọng phần chần bưng bưng.

Phong Văn Thu cảm thấy có một cái gì đó nóng bỏng đụng chạm ở giữa hai chân, trực giác cúi đầu nhìn, chỉ thấy đỉnh của cự vật màu đỏ tím kia đang đặt ở trước chỗ tư mật của mình, khi hắn hiểu được thì hai tay Mộc Nghị Sâm đã muốn gắt gao chế trụ hông của hắn, đem cự vật đẩy vào trong cơ thể hắn

“Hảo trưởng*.” Dị vật xâm nhập chướng bụng làm hắn muốn đẩy người ở trên mình ra, nhưng Mộc Nghị Sâm làm sao theo ý hắn, kiên định ấn lấy hông của hắn, một cái đẩy lưng, đã đem cự đại phân thân cả gốc đẩy vào trong huyết chất khít của hắn. (*căng quá)

Chưa bao giờ bị người xâm nhập ở chỗ này, nay lại bị nhét tràn đầy, hai chân bị kéo đến mở rộng ra, làm hắn vừa thẹn vừa giận, lại không thể động đậy, mỗi lần nhúc nhích, hung khí trong cơ thể liền ma sát qua, làm hắn kìm lòng không được mà thắt chặt nội bích.

“Văn Thu, đừng nhúc nhích, trầm sẽ nhận không được.”

Mồ hôi to như hạt đậu nhỏ giọt trước ngực hắn, Phong Văn Thu giương mắt nhìn lên, chỉ thấy hai mắt Mộc Nghị Sâm đỏ đậm, tựa hồ cũng chịu đựng được.

Nhìn đối phương rõ ràng thật rất khát cần phát tiết, vẻ mặt lại liêu minh nhẵn nại , Phong Văn Thu chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, thật sự rõ ràng cảm nhận được người này đối với chính mình thật thương tiếc.

Trong khoảnh khắc đó, hắn bị mê hoặc rồi, kim lòng không được mà vươn hai tay, ôm cổ người ở trên.

Cơ hồ nhận được tính hiệu ngầm đồng ý, Mộc Nghị Sâm không hề nhả nài, bỏ mặt mình đang ở trên thân thể nhu nhuận này mà bắt đầu chạy nước rút, hưởng thụ thỏa mãn chưa bao giờ trải qua.

Sau huyết vừa ướt vừa nóng gắt gao hấp thụ long căn* của hắn , nhưng hắn mỗi một lần rút ra tiến vào, đều là để ý cẩn thận như vậy, sợ Phong Văn Thu sẽ đau, thẳng đến khi hắn cảm giác tiếng thống khổ của người ở dưới đã thối lui, phần eo cũng bắt đầu theo động tác của hắn mà đón nhận, hắn mới buông ra hết thủy cố kỵ, tận tình tiến lên. (*long căn: cái ấy ấy của anh Sâm)

—

Phong Văn Thu cắn môi dưới, đau đến lúc đầu đã từ từ giảm đi, một loại khoái cảm làm người khác không thể kháng cự liền tràn ngập cơ thể hắn, giống như nhiệt lưu nóng bỏng chạy tán loạn khắp người , mang đến từng trận cảm thụ sung sướng.

“A. Nha.” Hắn chỉ có thể gắt gao leo lên người ở trên, chỉ sợ một cái buông tay, hắn sẽ ngã vào trong vực sâu không đáy*. (*vực sâu của khoái cảm ấy*)

Mộc Nghị Sâm không ngừng thở hổn hển, càng tăng tốc rút ra đẩy vào, mỗi một lần đều tới sâu trong cơ thể của hắn, rốt cục

Hai người đồng thời phát ra tiếng hét thoải tình, chất lỏng nóng bỏng bắn vào trong cơ thể của Phong Văn Thu, nóng đến nỗi làm hắn không ngừng rên rỉ, dâng trào giữa hai chân cũng lại bắn ra lần nữa, chất lỏng bạch trọc (trắng đục) văng lên trên bụng Mộc Nghị Sâm .

Chuyện tình qua đi, trong tầm cung tĩnh lặng không tiếng động, chỉ nghe tiếng thở dốc thật mạnh của hai người, cùng mùi vị nồng đậm của ái tình khuếch tán trong không khí. (chém vài chữ =.=)

Hai gò má của Phong Văn Thu đỏ hồng, con mắt mê mang đóng lại, thân thể tràn đầy dấu hôn cùng với đồng hồ độn giữa hai chân , biểu hiện sự tình mới trải qua kịch liệt cỡ nào.

“Người rốt cục là của trẫm.” Mộc Nghị Sâm hôn xuống môi dưới của hắn, trong lòng đầy đầy thỏa mãn trước nay chưa có. (AP: *bĩu môi* ko phải của huynh chẳng lẽ là của ta *chạy*)

Trước kia cùng các phi tần ở chung một chỗ, luôn chỉ có dục vọng không có cảm tình, giao hoan đều chỉ là vì nổi dỗi tông đường, hắn chưa từng nghĩ tới, ôm lấy người mình yêu mến, đúng là chuyện thỏa mãn sung sướng như thế.

Thấy người trong lòng mình đã mệt mỏi thiếp đi, nhìn khuôn mặt mệt mỏi của y, Mộc Nghị Sâm lại hôn một chút lên gò má chưa phai hồng, liền ôm lấy Phong Văn Thu, chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm, Mộc Nghị Sâm bị từng tiếng rên rỉ nhỏ đánh thức, trợn mắt nhìn lại, chỉ thấy Phong Văn Thu đưa lưng về phía hắn, bả vai hơi hơi rung rung.

“Văn Thu, không thoải mái sao?” Hắn cực kỳ hoảng sợ, vội vàng kéo thân thể đối phương để nhìn xem có chuyện gì, lại làm cho hắn thấy được một màn không tưởng được.

Phong Văn Thu chính cảm hạ thân của mình triệt động* , không biết được hắn đã tỉnh , mặt đỏ lên, động tác trong tay cũng ngừng lại. (anh ấy đang “tự an ủi”)

“Ô.” Dục vọng không được phát tiết, làm hắn khó chịu rên một tiếng.

“Trẫm đều đã quên, ngươi ăn nhiều canh hạt sen như vậy, được lực còn chưa thối lui toàn bộ.” Nhìn phân thân cao ngất của y, Mộc Nghị Sâm cười nhẹ một tiếng.

“Cười cái gì mà cười, ta bị như vậy không phải tại vì ngươi sao!” Phong Văn Thu ủy khuất vô cùng. Hắn sao biết có thể như vậy.

Hắn đang ngủ được một giấc thì cảm thấy toàn thân khô nóng, tỉnh lại xem xét, mới phát hiện hạ thân nhô lên cao cao, hắn đương nhiên là không dám gọi Mộc Nghị Sâm dậy, đành phải lặng lẽ tự mình giải quyết, ai ngờ vẫn là bị phát hiện.

“Phải, phải, đều là tại trẫm, như vậy trẫm liền chịu trách nhiệm, giúp ngươi giải được tính.”

Lần đầu tiên thấy bộ dáng Phong Văn Thu làm nũng như vậy, hắn đơn giản theo lời nói mà làm, tay cũng không an phận trượt từ thắt lưng mềm dẻo đến giữa hai chân.

“Người sờ loạn cái gì!” bắt lấy bàn tay như An Lộc Sơn* của hắn, Phong Văn Thu thở hổn hển, sắc mặt hồng như ánh bình minh.

“Trẫm không sờ loạn nha, động đúng nơi, người xem người trong này cứng rắn đến độ gần giống, gần thành, gần bằng chày sắt.”

Một tay kia hắn sờ thắt lưng, thừa dịp Phong Văn Thu thất thần, Mộc Nghị Sâm nhanh tay lẹ mắt cầm thứ nhếch cao kia, chà sát lên xuống vài cái, (Phong Văn Thu) bị vùi lấp trong tình dục bộ dáng lập tức xụi lơ trong lòng ngực hắn.

“Ngô.” Nhược điểm bị khống chế, Phong Văn Thu bất đắc dĩ, chỉ có thể ở trong tâm thầm mắng, thứ được đáng chết này tại sao còn chưa thôi lui, là muốn hành hạ chết hắn sao?

“Rất khó chịu sao?” Mộc Nghị Sâm yêu thương hôn hắn, động tác trong tay gia tốc, thân thiết giúp y giải trừ dục vọng.

“A...ha. Mau. Mau nữa một chút.” nơi khó chịu nóng rực được an ủi, thân thể chịu qua chuyện tình dục không tự chủ được mà yêu cầu càng nhiều, bị ham muốn làm đầu cũng bốc hơi, chỉ muốn nhanh chút được đến phát tiết.

Một đêm này rất dài rất dài, thẳng đến khi mặt trời lên cao, bên trong tấm cung của hoàng thượng, vẫn như cũ không ngừng truyền ra tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ.

...

Phong Văn Thu ngồi một mình ở trên nóc nhà của cung điện, một bên gặm trái mận lấu từ ngự thiện phòng, một bên phát sinh hờn dỗi, trên người không còn là trang phục của thái giám, mà là trang phục của đại nội thị vệ.

Từ khi chuyện kia xảy ra đã qua hết ba ngày. Sau khi biết hắn không phải thái giám, Mộc Nghị Sâm liền cho hắn thân phận của một người thị vệ, cho phép hắn đeo đao đi lại, cũng cho hắn quyền lợi tự do xuất nhập hậu cung, thuận tiện để cho hắn tìm kiếm tẩm tích của muội muội Uyển Nhi, bất quá liên tục điều tra nghe ngóng vài ngày, như cũ một chút manh mối cũng không có.

Mộc Nghị Sâm sau lại trừng phạt người đầu bếp chủ quan kia, bất quá sự tình làm chính là làm, Phong Văn Thu cũng chỉ có thể nhận mệnh. Hơn nữa, hắn một người nam nhân, cũng không phải hoàng kim khuê nữ, tuy rằng bị một nam nhân làm cho. Cái kia rồi, vẫn là rất dọa người.

Bất quá dù nói thế nào, Mộc Nghị Sâm cũng là đương kim hoàng thượng, hắn cũng không thể ngây khó dễ gì, chuyện kia còn chưa tính. Chuyện là cho hắn thật sự tức giận chính là, Mộc Nghị Sâm nhưng lại dùng một cái vòng chuông vàng đeo vào cổ tay hắn, vòng kia không hề có đường may, chỉ có một ổ khóa, nhưng mặc cho hắn dùng hết biện pháp đều tháo ra được, hắn vừa động, cái chuông lại phát ra tiếng vang.

Thứ trói buộc gì chứ, chẳng phải là đem hắn làm cẩu sao? Thật không biết y khi nào sẽ đem thứ này cột lên chân của hắn.

“Văn Thu, Văn Thu, người ở đâu?” Mộc Nghị Sâm đi tới, ngẩng đầu nhìn thấy hắn đang ngồi ở nóc nhà cần trái mận, lúc này cười nói: “Văn Thu, mau xuống đây, trẫm có cái gì cho người xem.”

Phong Văn Thu liếc mắt, không để ý tới hắn.

“Còn giận trẫm sao? Trẫm làm vậy không phải là sợ người chạy sao? Thiên hạ lớn như vậy, người muốn bỏ chạy, trẫm nên đi đến đâu tìm người a~.” Mộc Nghị Sâm cười đến vẻ mặt lấy lòng, “Mau xuống đây đi, trời lạnh, cũng đừng để nhiễm lạnh.”

“Người cho là đeo vật này, ta sẽ không chạy?” Phong Văn Thu cười lạnh, xoay người theo trên nóc nhà nhảy xuống, ống tay áo bị gió thổi lật lên, cái chuông vàng liền đình linh linh vang lên, thanh thúy dễ nghe.

“Trẫm biết người sẽ không chạy, trẫm bắt quá là nghĩ đưa người vật này, làm cho người trong thiên hạ biết người là người của trẫm.” Mộc Nghị Sâm cười cười, một phen cầm cổ tay của hần nhìn kỹ, da thịt màu mặt ong lộ ra hoàn mỹ với vòng vàng, trông rất đẹp mắt.

Cái khoá của vòng vàng này là bảo bối khó tìm, lấy công nghệ đặc thù đem tinh kim nấu chảy thành sợi tơ bình thường, tinh tế mà bền thành, đao thương bất nhập, vạn năm không đứt. (tinh kim: vàng nguyên chất)

“Nói vậy ! Ai là người của người!” Phong Văn Thu tức mặt trắng không còn giọt máu, dùng sức rút tay về.

Nếu không phải tại vì hần chưa tìm được Uyển Nhi, thì đã sớm rời đi hoàng cung, làm đại hiệp của hần, hơi đâu mà có thể đợi trong này mà hờn dỗi chứ.

“Tốt lắm tốt lắm, người đừng tức giận, trẫm có cái này đưa người.” Mộc Nghị Sâm một mình xoay tai đang nháo của hần, không có cùng hần so đo nhiều.

Hướng bên thái giám đang đứng hầu bên cạnh liếc mắt một cái, tiểu thái giám lập tức nâng lên một cái lồng chim bằng bạc lên, bên trong có chỉ con chim hình thù cổ quái, mỏ sắc nhọn như lưỡi móc, trên người lông chim đủ mọi màu sắc.

“Hoàng hậu, hoàng hậu.” Đột nhiên, quái diệu* vung cánh, hướng ngay Phong Văn Thu kêu vài tiếng. (*con chim cổ quái)

“Đây là con chim gì, lại có thể nói tiếng người.” Nhìn chú chim không biết tên này, Phong Văn Thu tò mò, cũng không có để ý con chim gọi hần là gì.

“Đây là chim được phiên bang tiến cống, tên là vẹt có thể nói tiếng người.” Mộc Nghị Sâm tiếp nhận lồng chim, đưa vẹt trong lồng, nó lại liên tục kêu vài tiếng hoàng hậu.

“Nó vì sao chỉ biết kêu hoàng hậu?” Phong Văn Thu vẻ mặt tò mò tiếp nhận lồng chim, lực chú ý đều bị này quái diệu hấp dẫn qua.

“Nghe nói vẹt là Thần Điểu, nó thuận theo tâm của trẫm bị người trói buộc, thay mặt trẫm nói ra tiếng lòng.”

“Thật sự?” Liếc mắt nhìn hần, Phong Văn Thu hoàn toàn không tin.

“Đương nhiên là thật sự.” Mộc Nghị Sâm tự nhiên nói .

Hần mới sẽ không nói cho Văn Thu, ngày ấy vừa thấy được chú chim kỳ lạ quý hiếm này, hần liền sai người huấn luyện nó kêu hoàng hậu, vì hôm nay muốn tặng cho y.

“Chú chim này ngày thường khỏe mạnh, giao cho ta chơi chút nha?” Chưa bao giờ gặp qua vật nhỏ thú vị như vậy, Phong Văn Thu cao hứng phần chấn hỏi.

“Người nói cái gì cũng tốt, người muốn cái gì, trẫm đều cho người.” Thấy hần đưa vẹt, cười đến vui vẻ, Mộc Nghị Sâm cũng cảm thấy được trong lòng thoải mái.

Hần biết Văn Thu đã nhiều ngày bởi vì vẫn tìm không thấy muội muội mất tích mà mày chau mặt ủ, nay chỉ một chú chim nhỏ đã chọc hần cười, thật sự là đáng giá.

“Văn Thu, người thích trẫm sao?” Đột nhiên, Mộc Nghị Sâm thân thủ xoay mặt Phong Văn Thu qua, một đôi mắt đen ẩn tình thâm thúy nhìn hần.

Không dự đoán được hần lại đột nhiên hỏi câu này, Phong Văn Thu ngây ngẩn cả người, cuối cùng chỉ có thể ấp úng trả lời một câu, “Không biết. Nhưng cũng không ghét.”

Hần từ nhỏ tính tình liền không an tĩnh được, sau khi theo sư phụ học võ, vẫn cho là bản thân sẽ cứ lưu lạc giang hồ như vậy, tới lúc thành tựu, cuối cùng cùng với người trong lòng bên nhau cả đời, nhưng mà sau khi gặp được Mộc Nghị Sâm, cái gì đều thay đổi.

Người này tuy là hoàng đế, nhưng ở trước mặt hần tuyệt không tự cao tự đại, liên tiếp giúp hần, giống như huynh đệ thân cận nhất.

Hắn nhìn Mộc Nghị Sâm, tựa hồ cũng không chỉ là bằng hữu đơn giản như vậy, nhìn hắn khóc, nhìn hắn cười, nhìn cố gắng của hắn, hắn đều cảm thấy đối với hoàng đế thiếu niên này lòng thương yêu trù mến càng thêm menh mông, hy vọng có thể ở bên cạnh hắn giúp đỡ hắn, khi hắn không vui thì bởi hắn nói chuyện giải buồn.

Nhưng hắn chưa từng nghĩ tới, sẽ có quan hệ như vậy

“Nhưng mà trẫm thích người, người nói làm sao bây giờ?” Mộc Nghị Sâm đi lại kể bên hắn một chút, tay ôm hông của hắn, “Người đã nói, người sẽ đối với trẫm thật tốt, sẽ giúp trẫm nói ra chuyện trong lòng”

“Kia. Kia cũng không phải nói chuyện này.” Hắn lúc trước tưởng , huynh đệ đúng là, đối với bằng hữu tốt a!

Tuy rằng không phải lần đầu tiên nghe được Mộc Nghị Sâm thổ lộ, nhưng mỗi một lần đều làm cho hắn mặt đỏ tim đập. Chính là hắn thật sự không biết, Mộc Nghị Sâm đến tột cùng thích cái gì ở hắn?

Đều là nam tử, hắn có Mộc Nghị Sâm đều có, hơn nữa hắn là hoàng thượng tôn quý, ngôi vua, còn bản thân mình bất quá chỉ là một người dân nhỏ, vì sao người cô đơn này đối với hắn chung tình?

“Không phải việc này, vậy thì việc gì? Ở trong tâm trẫm, chính là chuyện này. Trẫm hi vọng người cũng thích trẫm, cùng nắm tay nhau, mà sống tới già.” Cầm thật chắc tay hắn, biểu tình Mộc Nghị Sâm cực kỳ nghiêm túc.

Nhìn biểu tình chuyên chú của người này, Phong Văn Thu cười cười, trong tươi cười mang theo một tia chua xót.

“ Người có thể hứa hẹn cả đời chỉ thích một mình ta sao?” Hắn thấp giọng nói , âm thanh rất thấp, không có làm cho Mộc Nghị Sâm nghe thấy.

Xưa nay hoàng đế đều bạc tình, hậu cung ba nghìn mỹ nữ, đều chia không đủ tình của hoàng đế, huống chi hắn chính là một gã nam tử?

Hắn nguyện ý tin tưởng Mộc Nghị Sâm bây giờ là thích hắn, nhưng chuyện sau này không ai nói trước được, hắn không muốn bởi vì được một đế vương nhất thời yêu thích mà phá hủy cả đời.

7. Chương 7

“Uể nhĩ, người đến tột cùng đã chạy đi đâu. . . .” Tựa tại trên cây trong ngự hoa viên, mà Phong Văn Thu nhíu chặt, nhìn người đến đến đi đi phía dưới, trong lòng sốt ruột, lại không thể làm gì.

Hắn vào cung nhiều tháng rồi, ngay cả cung điện vắng nhất đều hỏi qua rồi, vẫn chưa có tin tức muội muội, hắn cũng không tin, một người lớn như vậy lại đột nhiên biến mất không thấy gì nữa!

Hơn nữa thời gian dài như vậy, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, hắn cũng chưa gửi thư cho cha mẹ, thật không biết hai vị lão nhân gia sẽ gấp thành bộ dáng gì nữa. . . Xem ra vẫn phải bớt thời giờ về nhà một chuyến, ít nhất báo cái bình an.

“Này! Có nghe nói hay không, bên người hoàng thượng, gần đây nhiều hơn một vị sủng thần, là tứ phẩm thị vệ đó.”

“Đã sớm nghe nói, nghe nói hoàng thượng vì hắn, còn giáng Đức Phi nương nương thành tài nhân. . . .”

“Cũng không phải đúng sao? Nghe nói hắn ngày thường một bộ dáng đẹp, câu hồn hoàng thượng. . . .”

“Tốt lắm, các người đừng nói nữa, nếu rơi xuống trong tai hoàng thượng, cái mạng nhỏ của chúng ta khó giữ được.”

Vài thái giám cung nữ tiến đến cùng nhau nghị luận, từng câu từng lời đều bị Phong Văn Thu tránh ở trên cây nghe xong, tức giận đến sắc mặt hắc xanh mét.

Đây không phải là đang nói hấn sao? Cái gì hấn quyền rũ Mộc Nghị Sâm, rõ ràng chính là tên kia quần quít lấy hấn, hơn nữa Đức Phi là vì quan hệ với Thái Hậu mới bị cách chức, có quan hệ gì với hấn đâu!

Nguyên lai, hấn tại trong mắt người đời là xấu như thế, tự nhận là đi ngay, ngồi được thẳng, chưa bao giờ từng mê hoặc Mộc Nghị Sâm, lại còn là có người chửi bới hấn.

Nhưng này thì như thế nào? Dù mình tự nhận chính trực thế nào, vẫn bù không được miệng dân chúng. Huống hồ hấn lại là nam tử, được đến quân vương sủng hạnh, ai cũng sẽ cảm thấy đây là nịnh thần lấn sặc mị vua. . . .

Nghĩ đến đây, Phong Văn Thu liền sụp mặt xuống.

Vốn, bọn họ chính là không có khả năng cùng một chỗ. . . .

Thấy vài cung nhân kia đi xa, Phong Văn Thu phi thân nhảy xuống cây, chán đến chết vừa đá chân của mình, vừa đi đường.

Kỳ thật mấy ngày nay chính hấn cũng nghĩ rất nhiều. Không phải không thích Mộc Nghị Sâm, chính mình đối với hấn, thực tại cũng có chút động tâm, nhưng giữa hai người trở ngại nhiều lắm, Mộc Nghị Sâm là quân vương, việc này có lẽ truyền không đến trong tai hấn, nhưng mình lại nên tự xử như thế nào?

Hấn trời sinh tiêu sái, kiêu ngạo, không thích trói buộc, muốn hấn vẫn ở hoàng cung làm bạn với vua, bảo hấn như thế nào chịu được. Huống hồ hấn đường đường một nam tử hán, sao cam tâm ở dưới người. . . .

“Ai nha! Phiền chết người!”

“Phong. . . Phong thị vệ. . .” Đột nhiên, một bóng hình hồng nhạt xinh đẹp xuất hiện ở trước mặt hấn, đó là vị cung nữ thoát nhìn mười sáu, mười bảy tuổi, trong tay mang theo cái giỏ, đang nhìn hấn.

“Người biết ta?” Nhìn cung nữ xa lạ, hấn ngây ngẩn cả người.

Cô gái này không phải là tuyệt sắc mỹ nữ, miễn cưỡng được cho thanh tú mà thôi, nhưng lại có một đôi mắt hạnh linh động, hơn nữa không biết vì sao, nàng cho hấn cảm giác có chút quen thuộc, một cổ hạo cảm không hiểu nổi lên trong lòng, làm hấn sinh lòng thân cận.

“Uh, nô tỳ gặp qua ngài. . .” Bị hấn chăm chú nhìn, tiểu cung nữ xấu hổ cúi đầu.

Tự giễu cười. Trong cung này có mấy người chưa từng gặp qua hấn?

Nhờ phúc Mộc Nghị Sâm, trong cung từ trên xuống dưới cũng biết hấn là đại hồng nhân, đại sủng thần trước mặt hoàng đế. . . Quên đi, không nghĩ.

“Người muốn đi đâu?” Hấn đem ánh mắt phóng tới cái giỏ đồ ăn trong tay đối phương, “Mang cái gì vậy?”

“Nô tỳ là muốn đi đưa đồ ăn cho Thái Hậu nương nương.”

“. . . Người là cung nữ ở cung nào?” Nghe được hai chữ Thái Hậu, tâm Phong Văn Thu vừa động, mở miệng hỏi.

“Nô tỳ là trong cung Thái Hậu. . .”

Nàng là trong cung Thái Hậu, nói không chừng đã từng gặp qua Uyển nhi. . . . Phong Văn Thu vui mừng quá đổi, đang muốn mở miệng hỏi cái gì, xa xa truyền đến tiếng la lạnh lạnh lại làm cho tiểu cung nữ kia cả kinh.

“Phong thị vệ, Phong thị vệ!”

“Nô tỳ cáo lui.” Thấy một gã thái giám vừa hô vừa chạy tới, nàng vội vàng hướng hấn khẽ chào, liền xoay người đi rồi.

“Ai! Người đợi chút. . . Đây! Ai. . .” Manh mối tốt không dễ dàng tìm được đã chạy, Phong Văn Thu tức giận đến dậm chân, toàn bộ tức giận rơi tại trên người tiểu thái giám chạy tới.

“Người làm chi? Quỷ rống quỷ kêu, ta lại không tai diếc!”

“Phong thị vệ, hoàng thượng có chuyện tìm ngài nha.” Tiểu thái giám thở hồng hộc bẩm báo.

Lại là tên kia. “Hắn có thể có chuyện gì, không đi!”

Tiểu thái giám vừa nghe liền khó xử. Hoàng thượng triệu kiến, ai dám tự cao tự đại, đại khái cũng chỉ có vị Phong thị vệ này. Nhưng ai bảo người ta thân thuộc với vua? Vì thế hắn cũng chỉ cười, “Phong thị vệ, hoàng thượng nói là có liên quan với chuyện cùng ngài làm trước kia, vì thế bảo ngài đi qua một chuyến.”

Chuyện lúc trước làm? Chuyện hắn luôn luôn làm, trừ bỏ tìm Uyển nhi ra, còn có cái gì?

“Hoàng thượng ở đâu?”

“Ở ngự thư phòng.”

“Hoàng thượng, người có tin tức muội muội ta sao?” Hấp tấp xông vào ngự thư phòng, Phong Văn Thu liền hỏi.

“Văn Thu, người đã đến rồi.” Mộc Nghị Sâm lập tức vẫy lui hai bên, đứng dậy đi tới, đi kéo tay hắn.

Phong Văn Thu vội vã muốn biết tin tức muội muội, cũng không còn chú ý cử động của hắn, cứ như vậy mặc hắn nắm.

“Rất cuộc có tin tức gì không, người nói mau a!”

“Nói là tin tức cũng chưa nói tới, bắt quá ít nhất có thể biết muội muội của người bình yên vô sự.”

Những lời này làm cho hắn sửng sốt, “Nói như thế nào?”

Mộc Nghị Sâm cười cười, giải thích tỉ mỉ, “Trong cung có quy tắc, phạm là xử phạt cung nhân, vô luận là trách hay là phạt, đều được đăng ký ở án, hơn nữa hàng năm dịch đình đều điều tra số lượng cung nhân, lúc trước việc này vẫn là mẫu hậu nhìn chăm chăm, trăm không xen tay vào được, hiện tại mẫu hậu thất thế, trăm liền phái người đi thăm dò tra, người đoán xem thế nào?”

“Có tên Uyển nhi? Nàng không chết? Nàng ở đâu?” Vừa nghe đến lời này, Phong Văn Thu liền tiếp phun ra vấn đề.

“Người đừng vội, nghe trăm nói.” Mộc Nghị Sâm kéo hắn đến trên giường êm dùng nghỉ ngơi bên cạnh ngồi xuống, “Thẳng đến năm trước cũng còn có tên Phong Uyển Nhi muội muội người, nhưng năm nay trên danh sách lại không thấy nàng, ngược lại khó hiểu nhiều hơn một người kêu uyển nhi, đăng ký ở Trường Nhạc cung của Thái Hậu. . . .”

“Uyển nhi. . . Uyển nhi. . . Người là nói, có lẽ là Thái Hậu sửa lại tên cho nàng, làm bộ Uyển nhi biến mất?” Phong Văn Thu vẻ mặt kinh ngạc. Thái Hậu làm như vậy, đến tốt cùng là vì cái gì?

Mộc Nghị Sâm gật gù đầu, “Nhưng trăm lại phái người điều tra cung nữ trong cung Thái Hậu, cũng không còn nhìn đến người kêu Uyển nhi, trăm nghĩ, Thái Hậu nhất định là muốn nàng đi làm chuyện bí mật gì, bởi vậy buộc nàng đổi tên, nói không chừng, ngay cả dung mạo cũng có cải biến, người mới tìm khắp không đến nàng.”

“Thì ra là thế. . . .” Xem ra manh mối vẫn phải từ bên Thái Hậu tìm mới được! Hôm nay gặp được tiểu cung nữ trong cung Thái Hậu kia, nói không chừng nàng sẽ biết chút gì!

Cứ làm như thế! Hắn lại đi lãnh cung một chuyến!

Bắt quá trước đó, hắn còn có chuyện muốn làm.

“Đúng rồi, hoàng thượng, ta muốn xuất cung.”

“Xuất cung làm gì?” Đột nhiên nghe hắn nói như vậy, nụ cười trên mặt Mộc Nghị Sâm lui hết, quay người nắm cánh tay hắn truy vấn.

Cái gì hắn đều theo hắn, vì sao Văn Thu vẫn muốn rời đi, hắn cứ như vậy muốn rời đi hắn sao?

Không được, Phong Văn Thu là thuộc về hắn, hắn sẽ không tha hắn!

“Mấy tháng không về nhà, muốn về nhà nhìn xem, thuận tiện cùng cha mẹ nói tình huống Uyển nhi, miễn cho bọn họ lo lắng.” Tuy rằng không quá thích bị buộc hỏi, nhưng Phong Văn Thu vẫn thành thành thật thật trả lời.

“Thì ra là thế.” Nghe hắn nói như vậy, tâm Mộc Nghị Sâm mới yên ổn xuống, “Vậy thì có gì khó, ngày mai trầm liên phái người đưa người về nhà một chuyến.”

“Làm gì phái người đưa, ta đây một mình đi là được!” Phong Văn Thu hừ một tiếng, cảm giác mình bị coi thường.

“Bản thân chắc là không mất, nhưng thân phận của người bây giờ là ngự tiền thị vệ của trầm, thân phận khác lúc trước, xuất cung dù sao cũng phải có một người đi theo.” Mộc Nghị Sâm dỗ ngon dỗ ngọt khuyên, kì thực hắn vẫn lo lắng Phong Văn Thu sẽ đi không trở về, có người đi theo có vẻ thỏa đáng.

“Thật sự là phiền toái, lúc trước ta hành tẩu giang hồ tự do tự tại, nào có nhiều cớ kỵ như thế.” Tuy rằng trên miệng hắn nói như vậy, bất quá Mộc Nghị Sâm nghe ra khẩu khí hắn có chút buông thả, xem như đồng ý, không khỏi tươi cười rạng rỡ, đi qua hôn một cái trên mặt hắn.

Chương 7.2

Muốn xưng nịch, muốn có một người như vậy, với hắn mà nói là chuyện tình chưa từng có, nhưng xưng ái Phong Văn Thu, hắn lại cảm thấy đương nhiên.

“Người lại muốn làm gì?” Bị hắn thực hiện được đánh lén, Phong Văn Thu tức giận đến liếc hắn một cái, lại xê dịch qua bên cạnh, muốn cách đại sắc lang này xa một chút.

“Trầm chỉ là muốn thân cận với người một chút. . .” Mộc Nghị Sâm bắt khuất lại gần lên, toàn bộ hơi nóng thổi ra phun tại trên cổ Phong Văn Thu.

Bị hắn tới gần như vậy, kỷ niệm đêm hôm đó nảy lên như thủy triều, hai má không khỏi nổi lên đỏ ửng.

Dùng sức đẩy mặt càng đến gần càng gần của hắn ra, Phong Văn Thu ngay cả nói chuyện cũng có chút cà lăm, “. . . Người nhiều Tần phi như vậy, muốn thân cận sao không tìm các nàng đi.”

“Từ gặp được người, trong mắt trầm chỉ có người, ta nghĩ đến người biết.” Dùng sức bắt lấy tay hắn, bắt buộc hắn và mình nhìn nhau, ngay cả tự xưng Mộc Nghị Sâm đều thay đổi.

“Ta. . .” Phong Văn Thu ngẩng đầu, vừa vận chống lại với ánh mắt hắn, thấy trong mắt tối đen kia tất cả đều là cái bóng của mình, bồi thâm tình trong đó như thế nào cũng không thể xem nhẹ.

Trong lòng kinh hoàng không ngừng, hắn biết Mộc Nghị Sâm đối với mình là thiết tình. Nhưng hắn không có dũng khí, đem lòng mình giao ra, giao cho tương lai chính hắn cũng không dám khẳng định này. . .

“Văn Thu, chẳng lẽ người còn chưa tin sao? Ta thích người, mặc kệ người là nam hay nữ, ta thích chỉ có một mình người!” Thần thái Mộc Nghị Sâm có chút si mê, lại có chút buồn bã, giống như trên đời này chỉ có hắn có thể giảm bớt nỗi thống khổ của hắn.

Phong Văn Thu không khỏi nhớ tới ngày đó, thiếu niên Thiên Tử ôm hắn yên lặng run run kia.

Đúng vậy a, hắn như thế nào đã quên, người trước mắt là hoàng đế, nhưng cũng là cái đứa nhỏ cô đơn. . .

“Văn Thu, ta nghĩ muốn người.” Thấy thần thái hắn tựa hồ có chút mềm hoá, Mộc Nghị Sâm đem mặt tựa vào trên vai hắn chà chà, mềm giọng yêu cầu giống như làm nũng.

“. . . Chỉ ột lần, ngày mai ta còn phải. . .” Do dự mãi, hắn vẫn là thỏa hiệp.

Hắn nghĩ, mình là thật sự, rốt cuộc không bỏ người này xuống được. . .

“Nóng quá. . .” Mồ hôi tinh mịn không ngừng từ trán chảy xuống, hơn nữa trên người càng có đụng chạm nóng bỏng, hắn cảm giác mình giống như đặt trong lồng hấp, nóng đến cơ hồ không thở nổi.

Mộc Nghị Sâm từ khoeo mắt của hắn đến cái mũi, một đường hôn đến hắn trên môi, rồi sau đó ngậm cánh môi mút lấy thật sâu, lửa tình dục không ngừng thiêu đốt, cơ hồ muốn hòa tan thân thể của hắn.

Hắn chủ động hé miệng, dây dưa với cái lưỡi thăm dò vào trong miệng, chia sẻ hương vị lẫn nhau.

Được đến đáp lại, lưỡi Mộc Nghị Sâm điên cuồng quấy trong miệng hắn, dùng sức hấp thu mật trong miệng hắn.

Phong Văn Thu nhin không được phát ra một trận thổ dốc thật mạnh, hôn từ trên người dời đến trên ngực hắn, vạt áo nửa mở chậm rãi tuột xuống, bôi hồng nhạt trước ngực kia đứng thẳng, run run rẩy rẩy giống như đang dụ dỗ người đi đánh giá.

“Hoàng, hoàng thượng. . .” Hắn híp nửa mắt, cả người bị trêu chọc hoảng hốt, toàn thân trên dưới như muốn hòa tan, cơ hồ muốn hóa thành một vũng nước xuân.

“Bảo ta Sâm. . .” Nhìn người ở dưới ý loạn tình mê, Mộc Nghị Sâm nhẹ giọng dụ dỗ.

“Sâm. . .” Theo ý của hắn, nhẹ nhàng phun ra một chữ, Phong Văn Thu lập tức đỏ mặt.

Nhưng trạng thái xấu hổ này của hắn lại khiến Mộc Nghị Sâm càng thêm mê mị, nâng cằm của hắn lên, đụng lên môi liền một trận kích hôn.

“Ồ. . .” Trốn không thoát nụ hôn như mưa to, Phong Văn Thu chỉ có thể đón ý nói hòa.

Mộc Nghị Sâm hôn hắn thật sâu, bàn tay to không ngừng vỗ về chơi đùa lồng ngực của hắn, cảm giác được mẫn cảm quả thực càng thêm đứng thẳng, thế này mới thả lỏng môi của hắn, ngược lại ngậm một quả.

“A. . .” Trước ngực gặp kích thích kịch liệt như thế, làm Phong Văn Thu trong miệng không ngừng bật ra rên rỉ mất hồn.

Mộc Nghị Sâm như là một đầu con thú đòi khát, không ngừng liếm láp hắn, trêu chọc hai quả thành thực, muốn kích khởi càng nhiều phản ứng.

“A. . .” Toàn thân hắn đều run rẩy, dâng trào giữa hai chân dĩ nhiên đứng thẳng, dục vọng khó nhịn làm cho hắn nhin không được dong đưa eo, ma sát dưới bụng người trên thân, khát vọng được đến càng nhiều.

Người dưới khát vọng hồi lâu không an phận cựa động ở dưới thân thể của mình, nhắc lên dục vọng mãnh liệt cơ hồ đánh bại ý chí của Mộc Nghị Sâm. Nhưng hắn vẫn cắn chặt hàm răng, nhắc nhở chính mình không cần quá mau.

Một lần là vì xuân được, cho nên Văn Thu không có cảm giác được đau đớn, lúc này đây hắn cẩn thận, tuyệt không thể gây tổn thương cho Văn Thu.

Một tay Mộc Nghị Sâm thăm dò vào trong quần lót của hắn, ôn nhu cảm hạ thân đã đứng thẳng, rất nhanh động lên.

Chỉ chốc lát, chất lỏng trong suốt liền từ linh khẩu trào ra.

“A. . . Sâm. . .” Đụng chạm thân mật như vậy khiến toàn thân Phong Văn Thu giống như có nắm lửa đang đốt, hắn uốn éo người, tiếng rên rỉ càng thêm khó nhịn.

“Đừng như vậy. . .” Hắn cắn chặt môi dưới, hốc mắt đỏ lên.

Rất thấy thẹn rồi, hắn cứ nhiên ở trong tay Mộc Nghị Sâm. . . Tuy rằng từ lúc trước, hắn biết mình thích người này. . . Nhưng là ở trên người một người nam nhân được đến khoái cảm, vẫn làm hắn cảm thấy xấu hổ không chịu nổi.

“Yên tâm, ta sẽ không đả thương đến ngươi, ta chỉ muốn ngươi khoái hoạt.” Mộc Nghị Sâm nói xong, nhẹ nhàng hôn xuống ở trên mặt của hắn, nhu tình trong mắt hóa thành một vũng nước, cơ hồ muốn bao phủ hắn.

Phong Văn Thu mê mang nhìn hắn, vẫn cảm giác không thể tin được, “. . . Người thật sự yêu thích ta sao?”

“Ta thích ngươi, ta thật sự thích ngươi. . . Văn Thu, ta đây cũng chỉ muốn ngươi.” Thâm tình biểu lộ tâm ý của mình, Mộc Nghị Sâm còn sợ không đủ, lại dùng hôn môi đầy đặc làm cho người dưới thân này hiểu được, hắn có bao nhiêu thương hắn.

Đủ. . . Có những lời này, cũng đủ. . .

Phong Văn Thu đỏ mặt, khẽ cắn môi dưới, thư thả thân thể, hơi hơi tách ra hai chân, để người ở trên đùa nghịch.

Quên đi, không cần lo cho cái gì cảm thấy thẹn rồi, chỉ cần người này cũng thích hẳn, tất cả liền cũng có thể không cần.

Mộc Nghị Sâm cảm giác được động tác của hắn, trong tâm vì hắn nhận mà vui sướng, vì thế càng thêm ra sức lấy lòng của hắn, muốn cho Phong Văn Thu phát ra rên rỉ càng mê người.

“Thoải mái sao?”

“ . . . ” Nghe Mộc Nghị Sâm hỏi như vậy, hắn căn bản nói không ra lời.

Đôi bàn tay to chạy trên dưới toàn thân hắn, khiến hắn cảm thấy không một chỗ không thư sướng, hắn cảm giác mình giống như muốn hoàn toàn hòa tan ở trong lòng Mộc Nghị Sâm.

“Ta sẽ làm người càng thoải mái hơn!” Nói xong, ngón tay dính chất lỏng thăm dò vào huyết sau của hắn, dễ dàng liền đi vào.

“A. . . .” Cảm giác được ngón tay Mộc Nghị Sâm chậm rãi tiến vào trong cơ thể hắn, Phong Văn Thu không thể tự kiềm chế rên rỉ ra tiếng, thân mình cong lên cao cao.

Huyết sau chặt khít ẩm ướt gắt gao bao vây ngón tay, cảm giác được vật xâm nhập bắt đầu kéo ra đưa vào, hắn cũng không khỏi tự chủ xoay thắt lưng phối hợp.

“Văn Thu. . .” Thấy mắt tinh của hắn khép hờ, vẻ mặt đỏ ửng, cả người tản ra hơi thở mê người, Mộc Nghị Sâm động tình khó nhịn kêu một tiếng.

“Uh. . . .” Nghe được tên mình, Phong Văn Thu trợn mắt liếc hắn, trong cái nhìn kia trừ bỏ tràn đầy dục vọng ra, còn có nhu tình ngay cả chính hắn cũng chưa từng phát hiện.

Tâm Mộc Nghị Sâm bị tình ý trong lúc của hắn toát ra chấn xuống, hạnh phúc nháy mắt quanh quẩn trong lòng hắn, “Văn Thu, ta thật muốn vĩnh viễn đều cùng người như vậy.”

“Ta. A.”

Ngón tay đột nhiên rời đi huyết sau căng chặt, nháy mắt kia, Phong Văn Thu lại cảm thấy trống rỗng đáng sợ, nhưng rất nhanh, loại cảm giác này đã bị chống đỡ ở cửa huyết, đột nhiên bị long căn nóng cháy tiêu trừ.

“A!”

Tất cả ngôn ngữ chỉ có thể hóa thành từng tiếng rên rỉ làm hắn thở không ngừng, Phong Văn Thu gắt gao bầu vú ở tại trên bả vai hắn, con người tràn đầy tình triêu mê mang nhìn thiếu niên Thiên Tử ở trong tâm của hắn.

Cảm giác mình tiếp nạp tất cả của hắn, làm cho Phong Văn Thu sinh ra một cỗ cảm giác thỏa mãn trước nay chưa có.

Mộc Nghị Sâm ở trong cơ thể hắn mạnh mẽ đâm chọc vào, vong tình một lần lại một lần dội lên chỗ sâu nhất. . . .

Hai mắt hắn nhắm lại, tận tình hưởng thụ sung sướng khó nói nên lời mà Mộc Nghị Sâm gây cho hắn, cảm thụ được rung động mỗi lần người này tiến vào dần dặt lên, trong lòng kinh hoàng không thôi.

“A. . . . Ô. . . Ummm. . .” Kịch liệt vui thích giống như sóng to che mắt hắn, hắn không thể khống chế chính mình, trong miệng không ngừng bật ra rên rỉ mất hồn, vang vọng toàn bộ cung điện.

8. Chương 8

Sáng sớm hôm sau, Mộc Nghị Sâm lên lâm triều, Phong Văn Thu liền được thị vệ hộ tống về nhà.

Tuy rằng tối hôm qua phóng đăng một đêm, nhưng Mộc Nghị Sâm cũng không có quá mức làm càn, hẳn trừ bỏ thất lưng có chút đau ra, cũng không lo ngại.

Nhớ tới tình cảnh đêm qua, hai gò má liền đỏ lên một chút, trong đầu hẳn đều là khuôn mặt tuấn dật của Mộc Nghị Sâm, không khỏi cảm thán bản thân đại khái nhất định bị tiểu hoàng đế này ăn hết.

Khi về tới nhà thì đã gần giữa trưa, song thân* biết được hẳn được phong làm Tứ phẩm đại phu thị vệ, đều nói hẳn làm vẻ vang cho tổ tiên, nghe nói có tin tức của Uyển Nhi, cũng cao hứng mà vui mừng.

(*Song thân: cha mẹ)

Chỉ là vì không muốn lưỡng lão* lo lắng, về chuyện muội muội có khả năng bị cuốn vào đấu tranh cung đình, hẳn ngược lại chưa nói gì.

(*Lưỡng lão: hai lão => cha mẹ của Phong ca)

Sau khi cùng cha mẹ dùng bữa trưa, vì muốn tiếp tục tìm kiếm tung tích của muội muội, hẳn liền trở về cung.

Thẳng đến chập tối mới trở lại trong cung, nghĩ Mộc Nghị Sâm bình thường vào giờ này, hẳn là đang cùng các đại thần nghị sự, tâm tư vừa đổi, hẳn đột nhiên nhớ tới hôm qua nhìn thấy tiểu cung nữ, trong lòng vừa động, liền hướng tới lãnh cung mà đi.

Vừa mới đến cửa lãnh cung, liền thấy đằng trước có một người, đúng là tiểu cung nữ hẳn muốn tìm, Phong Văn Thu vội vàng đem nàng gọi lại.

“Người còn nhớ rõ ta không?”

“Phong thị vệ!” Tiểu cung nữ ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hẳn, như là có chút khó hiểu vì sao hẳn sẽ xuất hiện ở trong này, “Phong thị vệ, ngài. Đến lãnh cung xem Thái Hậu sao?”

“Không, ta là tới tìm người.”

“Tìm ta?” Tiểu cung nữ mắt choáng váng.

“Đúng vậy a, ta nghĩ hướng người hỏi thăm một người, không biết người có biết một người cung nữ tên là Phong Uyển Nhi hay không?”

“Phong.” mặt tiểu cung nữ thoáng cái liền trắng không còn giọt máu, thân mình cũng hơi hơi phát run.

“Đúng vậy a, tuổi cùng người không khác nhau lắm, hai năm trước tiến cung.” Thấy nàng phản ứng có chút không đúng lắm, hẳn lại tiến lên từng bước, tiếp theo ép hỏi: “Người có nghe qua người nào tên là Uyển Nhi hay không.”

“Này. Ta không biết, không nghe nói qua.” Tiểu cung nữ cúi đầu, hai tay nắm chặt góc áo, thần sắc cực kỳ mất tự nhiên.

Phong Văn Thu cảm thấy khác thường, đang muốn hỏi lại, trong điện truyền đến một đạo giọng nữ uy nghiêm, cắt đứt lời nói của bọn họ.

“Là ai ở bên ngoài nói chuyện?”

“Bẩm Thái Hậu, là nô tỳ.” Tiểu cung nữ vội vàng trả lời một câu, nhấc váy lên, thần sắc kích động chạy vào.

“Uy ! Ta còn không có hỏi xong đâu!” Phong Văn Thu thấy thế, cũng theo sát phía sau đi vào lãnh cung.

Đối với lãnh cung, hẳn cũng không xa lạ, vì hỏi thăm tung tích của muội muội, hẳn đã tới nhiều lần.

Đi vào đại điện, chỉ nghe một cổ đàn hương xông vào mũi, Thái hậu một thân mặc áo lụa trắng đoan chính mà ngồi ở trên ghế, trừ bỏ thoạt nhìn có chút tiêu tụy ở ngoài, thần thái cũng không dị thường. Thấy hần, lạnh lùng phun ra hai chữ, “Là người.”

Điều này làm cho tâm Phong Vân Thu sinh cảnh giác. Ngày trước, Thái Hậu đều là diên diên khùng khùng, ngay cả mọi người ai là ai cũng không biết. Như thế nào bây giờ nhìn lại, vẫn là bộ dạng thần trí tỉnh táo?

“Thái Hậu khí sắc tựa hồ không tệ.” Hần thử hỏi một câu thăm dò.

“Người tới là khách, ngồi đi.”

“Ta liền không ngồi, tại hạ còn có việc muốn làm, cáo từ.”

Nhận thấy được dị thường, Phong Vân Thu xoay người muốn đi.

“Nhanh như vậy liền muốn đi, không phải mỗi lần người tới đều phải hỏi chuyện của Phong Uyển Nhi sao, như thế nào, lúc này không muốn biết à?” Thái Hậu cười lạnh, từ trên ghế đứng lên, chậm rãi đi đến trước mặt hần.

“Người đem Uyển Nhi làm gì rồi? !” Vừa nghe nàng nhắc tới muội muội, Phong Vân Thu lập tức mất bình tĩnh.

“Nàng tốt lắm, ai gia không có đem nàng làm gì cả, bất quá nếu người muốn thấy nàng ..., liền ngoan ngoãn nghe lời.” Nàng cười lạnh hai tiếng, uy hiếp nói.

“Thái Hậu.” Vị tiểu cung nữ kia đứng ở một bên, mở miệng muốn nói cái gì, lại bị Thái Hậu lạnh lùng trừng mắt liếc sang.

“Người đi ra bên ngoài.”

“Thái Hậu, hần.”

“Như thế nào, người không muốn sống nữa!”

“.” Tiểu cung nữ do dự mãi, cuối cùng vẫn là lui ra ngoài, trước khi đi, nàng liếc mắt tràn đầy xin lỗi nhìn Văn Thu một cái.

“Thái Hậu, người vẫn luôn giả bộ bị điên đi.” Lúc này, Phong Vân Thu khẳng định suy đoán của mình.

Hần đã cảm thấy lão yêu phụ này ngày ấy điên quá nhanh, nay xem ra, nàng không chỉ không điên, hơn nữa luôn luôn tìm thời cơ mà động.

“Đúng thì sao, người cho là bắt Tuyên Nhi, ai gia liền không biết làm gì à? Thật sự là buồn cười!”

“Thật sự là một kế sách hay, ngay cả Tuyên vương cũng bị lừa gạt .”

“Hần không niệm tình mẫu tử mà đi giúp Mộc Nghị Sâm, cũng đừng trách ai gia vô tình, coi như không có sanh đứa con trai này!” Vừa nhắc tới con mình, Thái Hậu hai mắt trợn lên, trong mắt lộ ra ánh sáng oán độc.

“Quyền lực thật sự mê người như vậy sao, ngay cả thân tình cũng có thể vứt bỏ?” Hần không rõ, thật sự không rõ, hồ đồ cũng không ăn thịt con, tại sao có thể có bởi vì quyền thế, ngay cả con ruột đều không để ý?

“Phong Vân Thu, người trước hết hãy lo cho bản thân mình đi đã.” Thái Hậu cũng không trả lời hần, chính là buồn rười rượi đối với hần cười.

“Người cũng không tránh khỏi quá coi thường ta, chính là một tòa lãnh cung ngăn không được ta đâu.” Năm đó chính là “thập bát đồng nhân trận” hần đều xông qua, nay trong lãnh cung ngoại trừ bỏ Thái Hậu, bên ngoài cũng chỉ có một tiểu cung nữ tay trái gà không chặt, hần cũng muốn nhìn xem có ai có thể ngăn cản hần.

Nói xong, Phong Vân Thu xoay người muốn đi, nào biết vừa bước đi một bước, ngực liền khó chịu, té ngã trên đất.

“ Tại sao lại như thế này ?” Hấn quỳ rạp trên mặt đất, chỉ cảm thấy thần trí không rõ, ngay cả tứ chi đều không nghe sai khiến, hoàn toàn không có lực.

“Hôm nay đã biết rõ ai gia lợi hại a.” Thái Hậu chậm rãi tiêu sái bước lại, một cước dẫm nát trên bàn tay của hấn, cơ hồ hận không thể đập gãy tay của hấn, nhưng Phong Văn Thu lại một chút cảm giác đau cũng không có.

Lúc này, hấn mới phát hiện trong phòng đốt một cái lò hương nhỏ, từng trận đàn hương theo trong lò phiêu tán bay ra, mà cái này, trước kia hấn đến lãnh cung chưa bao giờ thấy qua !

“Ta trúng kế.”

“Này mê hồn hương vì người mà chuẩn bị, người lại là người thân cận với Mộc Nghị Sâm nhất, có người, ta không tin không khống chế được hấn !” Thái Hậu cười ha ha vài tiếng, lại hướng ngoài cửa hô: “Uyển nhi, còn không qua đây cột hấn lại ”

“Uyển nhi.” Hấn quả thực không thể tin được lỗi tai của mình, muốn mở hai mắt ra nhìn rõ ràng người tới, lập tức đầu lại choáng váng, hoàn toàn ngất đi.

Đêm khuya, Mộc Nghị Sâm phê duyệt tấu chương xong, muốn cùng Phong Văn Thu trò chuyện, trước sau lại không tìm thấy hấn.

Ngay từ đầu hấn còn tưởng rằng Phong Văn Thu nhớ người nhà, muốn ở lại trong nhà sống thêm mấy ngày, sau gọi thị vệ hỏi, mới biết được Phong Văn Thu trước bữa tối đã hỏi cung, lại nghe có cung nhân nói, từng thấy Phong Văn Thu vệ hướng lãnh cung mà đi đến.

Mây rậm nhú chặt, có cổ dự cảm bất thường nổi lên trong lòng. Chẳng lẽ Văn Thu đã xảy ra chuyện?

“Người đâu, bãi giá lãnh cung.”

Nếu Văn Thu thật sự ở trong tay Thái Hậu, sự tình liền khó giải quyết rồi, thân thủ của Văn Thu không kém, nếu không phải bị trúng kế, không có khả năng khinh địch mà bị Thái hậu bắt lấy .

Lòng Mộc Nghị Sâm nóng như lửa đốt, vì thế lệnh cấm vệ quân tới ba trăm người, đem lãnh cung bao bọc vây quanh.

Ngay lúc hấn đang muốn kêu người khác tiến lên mở cửa lãnh cung thì cửa cung được mở ra từ bên trong, bọn thị vệ đao kiếm trong tay lập tức nhắm ngay người mở cửa, vận sức chờ phát động.

“Mộc Nghị Sâm, từ khi chia tay tới giờ người vẫn khỏe chứ.” Một lần nữa Thái Hậu thay áo phượng dài đứng ở cửa, bình tĩnh nhìn Mộc Nghị Sâm, nhợt nhạt cười.

“Phong Văn Thu ở trong tay người?” Nhìn thấy Thái hậu không hề điên khùng, Mộc Nghị Sâm đã muốn khẳng định suy đoán của mình.

Hấn cũng không hối hận phóng Thái Hậu một con ngựa*, dù sao nàng đối với mình có công ơn nuôi dưỡng, chính là không nghĩ tới nàng cư nhiên chưa từ bỏ ý định, còn bắt Văn Thu! (*nghĩa là không hối hận đã tha cho pà ấy 1 lần)

“Xem ra người rất xem trọng hấn nha, lại vì hấn, tạo ra tình hình lớn như vậy .” Thái Hậu đắc ý cười to.

Xem ra việc nàng dùng quân cờ này đi là đúng rồi, lúc trước nghe nói bên người Mộc Nghị Sâm có người như vậy, nàng liền để ý trong lòng, ngày ấy khi bức vua thoái vị lại nhìn ra Phong Văn Thu đối với Mộc Nghị Sâm thật quan trọng, vì vậy nàng mới phái người đi gài bẫy cho hấn mắc câu.

“Chỉ bức vua thoái vị ngày trước của người, đã là trọng tội mưu phản, trảm pháp ngoại khai ân mới tha người một mạng, người nếu hiện tại thả hấn, trảm còn có thể vì chuyện cũ mà bỏ qua, nếu không, sẽ không chỉ đơn giản biếm người vào lãnh cung như vậy!” Mộc Nghị Sâm cố nén hoảng hốt đe dọa nói.

Bị Thái hậu nắm ở trong tay, cũng không biết Văn Thu sẽ phải dạng chịu tra tấn gì.

Là tại hấn lơ là, nghĩ đến Thái Hậu đã bị mất quyền lực, lại bị biếm lãnh cung, sẽ không náo loạn ra chuyện gì , không nghĩ tới vì nhất thời không chú ý, Văn Thu lại bị vây trong hiểm cảnh này.

Hiện tại nói cái gì cũng vô ích, quan trọng nhất vẫn là mau chóng cứu Văn Thu ra! “Xem lời nói này của hoàng thượng, ai gia cũng không có bạc đãi hần, bất quá là thấy hần mệt mỏi, thỉnh hần uống ly trà thôi.” Thái Hậu cười nhẹ một tiếng, không có bộ dáng sợ hãi.

Mộc Nghị Sâm cũng bắt đắc dĩ, người hần để ý nhất đang nằm trong tay của nàng, hần liền giống như bị nắm ngay chỗ hiểm, không có cách nào mặc kệ được, “Người đến tột cùng là muốn thế nào?”

“Ai gia nghĩ muốn cái gì, người lại không biết?” Thái Hậu không đáp mà hỏi lại, cất tiếng cười to, kiêu ngạo đến cực điểm.

“Để cho trẫm trông thấy hần.”

“Được, người vào đi, bất quá một người cũng không cho đem theo!”

Nói xong, xoay người tiến vào lãnh cung.

Mặt Mộc Nghị Sâm u ám, cho lui thị vệ, cũng đi vào, bất quá hần so với Phong Văn Thu cũng có chú ý hơn, đứng ở cửa cung, liền không hề đi vào trong.

Rất xa, hần thấy Phong Văn Thu ngồi ở ghế trên, cả người bị cột lại chặt chẽ, đầu rũ xuống, cũng không biết là sinh hay tử. (sống hay chết)

“Văn Thu, người làm sao vậy!” Thấy tình cảnh này, lòng Mộc Nghị Sâm như bị đao cắt, hận không thể lập tức tiến lên đem người kia đoạt lại.

“Đừng tới đây, hần hiện tại chính là hôn mê bất tỉnh, nhưng nếu người lại tiến một bước, ai gia cũng không cam đoan sống chết của hần.” Từ trong tay áo rút ra một thanh chủy thủ sắc bén, để ở trên cổ Phong Văn Thu, Thái Hậu lạnh lùng quát tháo.

“Thả hần, trẫm cái gì đều đáp ứng người.” Mắt thấy tánh mạng người trong lòng chịu đe dọa, Mộc Nghị Sâm cái gì đều không quản.

“Người viết chiếu thư thoái vị thật tốt, ai gia liền để lại hần.”

“Được, trẫm liền lập tức viết.” Mộc Nghị Sâm không chút lựa chọn đáp ứng.

Hần sai người lấy bút và nghiên mực, viết xuống thánh chỉ, ấn ngọc tỹ lên, ném đến trước mặt Thái Hậu. Động tác không chút do dự nào, trong mắt chỉ có Phong Văn Thu đang bị trói lại.

Đưa biểu tình của hần thu vào mắt, Thái Hậu đắc ý không thôi.

Nàng chỉ biết, Mộc Nghị Sâm này cùng cha hần giống nhau đều là loại si tình, năm đó tiên hoàng thích Đậu tiện nhân, không để ý nàng là chính cung nương nương, vẫn cứ muốn phong nhi tử của tiện nhân kia làm thái tử. Mà nay con hần lại thích một người nam nhân, chỉ vì một người nam nhân mà buông tha cho giang sơn!

Thái Hậu ở trong lòng cuồng tiếu. Đây là đúng là số phận! Thiên hạ của Mộc gia liền diệt vong trong tay bọn si tình này!

“Sâm. . . .” Đúng lúc này, được hiệu thối lui, Phong Văn Thu từ từ tỉnh lại, mê mang nhìn phía trước, vừa vận nhìn thấy Mộc Nghị Sâm đứng ngay tại trước cửa.

“Văn Thu, người không sao chứ!” Thấy hần tỉnh lại, Mộc Nghị Sâm sốt ruột lớn tiếng hỏi.

“Ta không sao, nhưng thật ra sao người lại tới đây?” Lắc lắc đầu gọi thần trí tan rã quay về, Phong Văn Thu nhớ lại chuyện mình té xỉu, đột nhiên hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Thái Hậu là muốn bắt hần để đến uy hiếp Mộc Nghị Sâm, không nghĩ tới bản thân mình lại trở thành gánh nặng của Sâm!

Dư quang khóe mắt quét đến thánh chỉ Thái Hậu đang nắm trong tay, không cần đoán liền biết trong đó có nội dung gì, trong lòng chua xót, hần chưa từng nghĩ tới Mộc Nghị Sâm bởi vì hần ngay cả giang sơn đều không cần.

“Người làm gì! Người thật muốn thoái vị? Đem này giang sơn tặng cho yêu phụ này?” Phong Văn Thu kịch liệt tránh giãy dụa, cổ sát đến chảy thủ sắc bén , một vết máu đỏ tươi liền chảy xuống.

“Văn Thu!” Thấy hấn chảy máu, Mộc Nghị Sâm tròn mắt muốn rách ra.

“Không cần lo cho ta! Mau giết yêu phụ này!”

“Người an phận một chút cho ta!” Thái Hậu hướng trên mặt hấn mà tát một cái, cười lạnh nói: “Nếu người không mà cẩn thận bị thương, sẽ có người đau lòng nha.”

“Người muốn là ngôi vị hoàng đế, không cần dả thương hấn!” Mộc Nghị Sâm gắt gao nhìn chăm chăm cổ Phong Văn Thu, chỉ thấy máu tươi không ngừng từ lưỡi đao nhỏ xuống, giống như tất cả đều nhỏ lên trái tim đau nhức của hấn.

“Tốt ột đôi tình nhân, ai gia sẽ thanh toán các người chết cùng một chỗ.” Thái Hậu nói xong, trong giọng điệu tràn đầy ghen tị.

Lúc trước, nếu không phải tiên hoàng đối với nàng quá vô tình, nàng cũng sẽ không đi đến một bước này, Tuyên nhi của nàng cũng đã sớm là vua của một nước!

“Uỷển nhi, còn không mau tiến vào.” Thái Hậu quát to một tiếng.

Vẫn canh giữ ở thiên điện tiểu cung nữ liền chạy vào, nhìn đến một màn trong điện, thân mình lạnh run, hù nàng phải lui về sau một bước mới đứng vững thân mình.

“Thái. Thái Hậu.” Nàng khúm núm cúi đầu, không nhìn đến Phong Văn Thu.

“Còn không mau lại đây, đưa hấn cột chắc vào, cho hấn ngủ mê hồn hương kia.” Thái Hậu chỉ vào Mộc Nghị Sâm, chảy thủ vẫn chưa từng rời đi cổ của Phong Văn Thu .

Nàng hiểu được, bằng vào một đạo thánh chỉ thôi chỉ sợ khó có thể phục chúng, cho nên phải tạm thời lưu lại tánh mạng của Mộc Nghị Sâm , chờ sau khi tuyên bố thánh chỉ, liền tuyên cáo ở ngoài rằng Mộc Nghị Sâm bị bệnh nặng, nàng sẽ thay mặt quản lý triều chính, đợi khi đã nắm quyền thế trong tay liền giết đi những cái đinh trong mắt.

Tiểu cung nữ tên Uyển Nhi kia run rẩy một chút, cuối cùng vẫn là làm theo lời nói của Thái Hậu.

Mộc Nghị Sâm tuy rằng tức giận, lại không thể không lo cho an nguy của Phong Văn Thu, đành phải bó tay chịu trời, lại bị người thấy mê hồn hương, cả người tứ chi vô lực ngã ngồi trên mặt đất, trơ mắt nhìn Thái Hậu đi ra lãnh cung, cùng vài người sớm đã đứng tại chính điện của lãnh cung, phản quân cùng nàng trong ngoài ứng hợp coi kỹ phòng thủ của bọn họ, nàng liền đi trước đội cấm vệ quân cùng những tên phản quân khác, nghênh ngang rời đi.

Trong lãnh cung u ám , Thái Hậu rời đi đã được hơn nửa canh giờ. Tựa vào trên vách tường, Phong Văn Thu nhìn Mộc Nghị Sâm đang ngồi phía đối diện mình, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ.

Trong cung này đốt mê hồn hương, nhưng hiệu lực không mạnh, không làm cho bọn họ mất đi thần trí, chỉ làm cho bọn họ cả người vô lực, không thể động đậy.

“Người đây là tội tình gì a.” Phong Văn Thu chỉ cảm thấy thân thể của mình là lạnh, nhưng trong lòng lại ấm, tấm chân tình này của Mộc Nghị Sâm, hấn thật sự không biết lấy gì để hồi báo.

“Không cần lo lắng, trẫm không có việc gì.” Cố gắng hướng bên cạnh hấn dịch chuyển đi, đứng tới chỗ hấn ngồi, Mộc Nghị Sâm cũng bị trời lại cười đến vãi mặt thật hạnh phúc.

“Không có việc gì mới là lạ, đem người ngôi vị hoàng đế tặng cho yêu phụ, thiên hạ từ nay về sau không thể an bình.” Phong Văn Thu hừ một tiếng, nhưng là không biết nên nói cái gì cho phải.

Muốn trách cứ Mộc Nghị Sâm nha, hấn là một chút lập trường đều không có, dù sao nếu không phải hấn, Mộc Nghị Sâm cũng sẽ không rơi vào kết quả như vậy.

Xưa nay đều nghe nói hồng nhan họa thủy, này hồng nhan đều là đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành , hấn xem như cái gì. Lam nhan họa thủy à.

“Trăm khi nào thì tặng cho nàng?” Sâu xa khó hiểu cười, Mộc Nghị Sâm tựa hồ tuyệt không khẩn trương.

“Người không phải mới vừa viết thánh chỉ?” Mặc dù không có thấy tận mắt hắn viết xuống thánh chỉ, nhưng từ thái độ kiêu ngạo của Thái hậu mà phán đoán, nhất định là Mộc Nghị Sâm đã thuận theo ý nàng .

“Yên tâm, vừa rồi dùng là ngọc tỷ giả.”

Ngọc tỷ để truyền ngôi làm sao có thể trao lộn xộn như vậy, lúc trước hắn nhận thấy được Thái Hậu có dị tâm, liền lên đúc một cái ngọc tỷ giả, đem ngọc tỷ thật giấu đi, việc này chỉ có vài người thân tín biết, hắn mới vừa rồi sai người đi lấy ngọc tỷ, Kha công công nhất định biết trong đó có vấn đề, đương nhiên là lấy đồ giả.

“Người. Người quá xảo hoạt rồi, yêu phụ kia nếu phát hiện, chẳng phải liền muốn tìm người gây phiền toái sao?!”

“Nếu trăm sợ, liền không làm như vậy.” bộ dáng của Mộc Nghị Sâm như là đã dự tính trước.

Trùng mắt nhìn bộ dáng đắc ý kia, Phong Văn Thu cũng minh bạch một hai chuyện rồi, “. Sẽ không phải, người đều đã sắp xếp tất cả rồi chứ?”

Mộc Nghị Sâm đang muốn trả lời, đột nhiên, cửa lãnh cung từ từ bị đẩy ra, một đạo bóng dáng nhỏ nhắn liền bước vào.

Hai người sắc mặt đại biến, cảnh giác nhìn chăm chăm người tới, nhưng vào không phải là Thái Hậu, mà là tên cung nữ tên Uyển Nhi kia.

“Phải Là ta.” Nàng thần sắc bối rối tiêu sái đến trước mặt bọn họ, hai mắt nhưng vẫn nhìn chăm chăm Phong Văn Thu.

“Người đến tột cùng là người nào?” Mộc Nghị Sâm thấy là nàng, lập tức nhíu mày chất vấn. Trong mắt hắn, cung nữ này cũng là thuộc hạ của Thái hậu.

Nhưng tiểu cung nữ đột nhiên bổ nhào vào dưới chân Phong Văn Thu, nước mắt không ngừng rơi xuống, khóc đến lồng ngực đau đớn, “Ca. Ta là Uyển nhi.”

Nói xong, nàng liền thào đi mặt nạ da người che ở trên mặt, lộ khuôn mặt tuy gầy gò, nhưng lại là khuôn mặt mà Phong Văn Thu vô cùng quen thuộc .

“Uyển nhi! Người thật sự là Uyển nhi? Là muội muội của ta sao?” Phong Văn Thu kinh hỉ vạn phần, muốn đứng lên, nhưng mà bị trời, căn bản không thể động dậy.

Uyển nhi vội vàng tiến lên giúp hai người cởi bỏ dây thừng, Mộc Nghị Sâm lạnh lẽo quan sát nàng. Về mặt này đúng là chút giống Phong Văn Thu, chính là sắc mặt tái nhợt.

“Ca, thực xin lỗi, đều là ta không tốt, người tha thứ ta đi.” Phong Uyển Nhi khóc đến nước mắt rơi như mưa, không ngừng xin lỗi.

“Nói cho ca biết, người vì sao phải đi theo Thái Hậu làm việc?” Kỳ thật từ lúc hắn trúng kế của Thái Hậu , nghe nàng kêu Uyển Nhi, hắn liền đoán được nàng là muội muội của hắn, chính là không rõ Uyển Nhi làm thế nào biết được thân phận của hắn, vì sao còn muốn giúp người xấu?!

“Ca, ta cũng là vì thân bất do kỷ, Thái Hậu cho ta ăn một loại viên thuốc, mỗi cách vài ngày sẽ ăn một lần, nếu không sẽ gặp đau đến chết đi sống lại.” Nghĩ tới thống khổ trải qua, Phong Uyển Nhi bổ nhào vào trong lòng hắn, khóc đến lợi hại hơn i, “Nàng, nàng còn để cho ta cải danh, đội mặt nạ da người. Muốn ta vì nàng làm rất nhiều chuyện, Thái Hậu cùng những đại thần bên ngoài kia liên hệ, cũng bắt ta đi truyền tin.”

“Thì ra là thế. Người cũng chịu không ít khổ, ca sẽ không trách người.” Hắn ôm muội muội an ủi. Uyển Nhi là muội muội duy nhất của hắn, hơn nữa còn là bị Thái Hậu hiếp bức mới làm chuyện sai, không thể trách nàng.

“Cái loại viên thuốc này có phải hay không nghe thấy lên có cổ mùi thơm ngát, ngay từ đầu ăn vào người liền có cảm giác lâng lâng, phiền não gì đều không có, nhưng sau khi nghiệm, nếu không ăn..., tay chân liền

co rút, mồ hôi lạnh ứa ra, khó chịu mà muồn trên mặt đất lẩn lộn?” Mộc Nghị Sâm nhớ ra cái gì đó, hướng Phong Uyển Nhi hỏi.

“Dạ, dạ, hoàng thượng nói rất đúng, mỗi lần ta cũng nhịn không được, cho nên.” Cẩn chắc môi dưới, Phong Uyển Nhi vẻ mặt hối hận. Đều do chính mình lúc trước nhịn không được mà bị mê hoặc.

“Không cần phải nói rồi, đó là tiểu quốc ở Tây Vực dùng để khống chế tử sĩ vật, không nghĩ tới nàng ác độc như vậy, cứ nhiên dung cái này đến khống chế người.” Mộc Nghị Sâm tức giận nói.

Kia thuốc lại là cấm thuốc, một khi nghiện, muốn trị tận gốc cũng không phải chỉ vài ngày. Chính là lời này để sau này hãy nói với Văn Thu, miễn cho hắn thấy lo lắng.

“Ca, thưa dịp Thái Hậu đi đại diện, các người đi nhanh đi.”

Phong Uyển Nhi lập tức muốn nâng huynh trưởng dậy, nhưng hắn trúng thuốc mê, toàn thân xụi lơ, căn bản là có lực!

Thở dài, Phong Văn Thu lắc đầu, “Người xem ta dạng này mà đi được sao?”

“A, xem ta đều đã quên, ta liền lấy thuốc !” Nàng từ trong lòng lấy ra hai bao thuốc bột, phân biệt mà cho hai người ăn vào.

Không đến một khắc đồng hồ thời gian, được hiệu phát tác, hai người liền hoạt động tự nhiên.

“Tốt lắm, Thái Hậu chỉ sợ đang ở trong cung tác loạn, chúng ta nhanh đi ngăn cản nàng.” Thật vất vả có thể hành động, Phong Văn Thu hoạt động lại gân cốt, lại nhắc nhở Mộc Nghị Sâm.

“Được, chúng ta liền đi, trăm dân người đi coi trò hay.”

“Lần này người cũng không nên buông tha yêu phụ kia, lòng của nàng rất ác độc .” Phong Văn Thu cắn răng hận nói.

Lão yêu bà kia thể nhưng lại đối với Uyển Nhi xuống tay, lại bày mưu trối hấn lại, uy hiếp Sâm thoái vị! Đây thù mới tăng thêm hận cũ, không thể không báo đáp hấn!

“Đó là tự nhiên, chỉ sợ lần này trăm muốn buông tha nàng, đám quần thần cũng sẽ không bỏ qua cho nàng.”

9. Chương 9

Phong Văn Thu khôi phục công lực, vài thủ vệ phản quân Thái Hậu phái ở cửa cung căn bản không phải đối thủ..

Mà ba người đi vào đại điện thì chỉ thấy Thái Hậu đứng ở bên ghế rồng, chúng thần ở dưới đều phần nộ, lấy lực bộ Thượng Thư cầm đầu, hướng Thái Hậu ép hỏi cái gì.

Mà Thái Hậu đang mặc áo dài thêu phượng, búi tóc đã loạn, bộ mặt dữ tợn, chặt vật không chịu nổi khắc khẩu cùng các thần.

“Thái Hậu, hiện tại hoàng thượng ở nơi nào?”

“Hoàng thượng bị bệnh, đang ở tẩm cung nghỉ tạm.”

“Một khi đã như vậy, xin hỏi Thái Hậu, bệnh án của thái y viện ở đâu? Nếu Hoàng thượng bị bệnh, vì sao không có ngự y khám và chữa bệnh vì hoàng thượng?” Lại bộ Thượng Thư ra tiếng chất vấn.

“Đúng vậy a, Thái Hậu công bố hoàng thượng bệnh nặng, vô lực gặp mặt quần thần, còn nói chiếu thư này hoàng thượng ngự bút, nếu hoàng thượng ngay cả khí lực nói vài lời với những cự thần chúng ta mà cũng không có, thì làm sao hạ bút ghi chiếu?”

“Ngọc ấn trên chiếu thư này cũng không phải là thật, Thái Hậu chớ không phải là giả tạo chiếu thư, tính lương gạt thần dân? Thừa cơ soạn vị?”

Chúng thần trên điện người một lời ta một câu, chấn Thái Hậu á khẩu không trả lời được.

“Im miệng! Các người bọn nô tài này, có còn đem ai gia đặt ở trong mắt hay không! Ai gia là hoàng hậu của tiên đế, đương kim Thái Hậu!” Nàng thẹn quá thành giận, âm thanh quát chói tai, “Thái Tướng quân! Còn không bắt bọn loạn thần tặc tử khẩu xuất cuồng ngôn này!”

Thái Hậu ra lệnh một tiếng, thống lĩnh cấm vệ quân bên cạnh liền muốn dẫn người tiến lên, lại bị Binh Bộ Thượng Thư Đỗ Thắng chặn lại.

“Ai dám động bậy!” Đỗ Thắng tiến lên trước một bước, mắt hổ trợn lên, trừng mắt các cấm vệ quân rút đao tiến lên, “Thái hậu người cũng đừng quên, người sớm bị hoàng thượng cách chức tra thẩm, hôm nay cấm vệ quân này người quản được đây sao? Người là thần chịu tội, dám tại triều làm bậy, rắp tâm ra sao!”

Nói xong, Đỗ Thắng lại chuyển hướng Thái Hậu, trong mắt không có kính ý, chỉ có khí xơ xác tiêu điều, “Thái Hậu, thần còn kính ngài là hoàng hậu tiên hoàng, đương kim quốc mẫu, nhưng đó là bởi vì hoàng thượng nay vẫn xem ngài là mẹ, nếu ngài không để ý tình nghĩa mẫu tử trước, gây họa và rắc rối triều cương, như vậy thần người biết chuyện này, cũng không muốn để ý phận quân thần rồi!”

“Người.”

“Nói cho cùng!”

Ngoài điện đột nhiên truyền đến một tiếng quát khê trung khí mười phần.

Quần thần quay đầu đi, chỉ thấy Mộc Nghị Sâm đang xoắn bước đi vào đại điện, mà Phong Văn Thu và Phong Uyển Nhi đã lộ ra tướng mạo sẵn có, thì đi theo phía sau hắn.

Nhìn thấy bọn họ xuất hiện, Thái Hậu nguyên bản tức giận đến mặt đỏ lên nhất thời trắng bệch.

“Ngô Hoàng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Chúng thần đồng loạt nhường ra đường, quỳ xuống, miệng hô vạn tuế.

Mộc Nghị Sâm đi lên bậc thang, không nhìn Thái Hậu đứng ở một bên một cái, ngồi trên ghế rồng, trên cao nhìn xuống chúng thần, “Các vị ái khanh bình thân.”

Bằng vào một đạo chiếu thư liền muốn đoạt ngôi vị của hắn, căn bản chính là đang nằm mơ! Hắn và Thái Hậu tuy rằng không phải thân sinh, nhưng chung sống hơn mười năm, tính tình của nàng Mộc Nghị Sâm vẫn hiểu được, đề phòng nàng còn có chuẩn bị ở sau, từ lúc đem nàng nhốt lãnh cung, hắn đã nhổ sạch thế lực ở trong triều của nàng, hiện tại quan viên nhất, nhị phẩm trên điện, mặc dù không hoàn toàn là tâm phúc của hắn, cũng đều là cự thần, sao lại bị nàng dễ dàng lừa.

“Mộc Nghị Sâm, người cư nhiên lừa ai gia.” Còn không tin đại thế đã mất, Thái Hậu đem chiếu thư nện vào dưới chân Mộc Nghị Sâm, gương nanh múa vuốt nhào lên, lại bị Phong Văn Thu đứng ở một bên ngăn lại.

“Lão yêu phụ, lời này của người không đúng, là ai trước hiếp bức hoàng thượng, người đã quên sao? Đừng làm tặc kêu bắt trộm!” Nói xong, liền một tay đẩy Thái Hậu xuống bậc thang.

Thái Hậu lão đảo vài bước, thật vất vả đứng vững ở dưới bậc, nhìn chung quanh một chút, tất ắc đại thần đều dùng ánh mắt chán ghét trừng nàng, mà nhân mã mình mang đến cũng run rẩy quỳ trên mặt đất, không dám nhìn nàng một cái.

“Người nghĩ đến ghế rồng này dễ ngồi như vậy sao? Người hỏi đại thần trên điện, cho dù người đi lên ngôi vị hoàng đế, có mấy người sẽ nghe người?” Mộc Nghị Sâm lớn tiếng nói, ngay cả kính xưng cũng không cần, hắn hôm nay, đã không xem người trước mắt cho rằng mẫu hậu của hắn.

“Trong lòng bọn thần chỉ có một mình hoàng thượng.” Các đại thần giống như hẹn ước, cùng hô lên.

Lúc này Thái Hậu rốt cục hiểu được chính mình hoàn toàn thất bại, hai đầu gối nàng mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất.

Không có, thật là không làm được, nàng không trèo lên ngôi vị hoàng đế được, Tuyên nhi cũng không cần nàng, nàng còn sống trên đời làm cái gì. . .

“Có ai không, đem nàng nhốt vào Thiên Lao.” Mộc Nghị Sâm không lưu tình chút nào hạ lệnh.

“Ai dám động đến! Ai gia là hoàng hậu tiên đế, vẫn là quốc mẫu Thiên triều, các ngươi những cẩu nô tài này, ai cũng không cho phép chạm vào ai gia!” Thái Hậu điên cuồng vung tay chân, bộ dáng phát cuồng làm bọn thị vệ nhất thời không dám tới gần nàng.

Đột nhiên, nàng từ trong lòng lấy ra một vật ném vào trong miệng, bọn thị vệ ngăn cản không kịp, một dòng máu tươi màu đen đã từ bên mồm của nàng tràn ra, tiếp theo trào ra lượng máu đen lớn.

“Ai gia phải chết. . . Cũng không chấp nhận được các ngươi. . .” Lời nói đứt quãng chưa nói xong, hai mắt Thái Hậu vừa nhắm, té trên mặt đất.

“Các ngươi đứng làm gì, còn không mau tuyên ngự y.” Không dự đoán được Thái Hậu sẽ lập tức uống thuốc độc tự sát, Mộc Nghị Sâm không khỏi hoảng hốt.

Nhưng Phong Văn Thu đi lên trước, nắm cổ tay Thái Hậu bắt mạch, rồi sau đó chậm rãi lắc đầu, “Hoàng thượng, nàng hết thuốc chữa.”

Ai có thể nghĩ đến Thái Hậu quyền khuynh một thời, cuối cùng là loại kết cục này. . .

Ẩm đạm ngồi trở lại trên ghế rồng, Mộc Nghị Sâm thật lâu không nói gì, dừng một hồi, mới vẫy tay lệnh chúng thần rời đi.

Đợi mọi người nói đuôi nhau rời đi, trên đại điện trống trải, chỉ còn lại có Mộc Nghị Sâm và huynh muội Phong gia, cùng với thi thể đã hết sống kia.

Thấy Mộc Nghị Sâm trầm mặc không nói, thẳng nhìn thi thể Thái Hậu, Phong Văn Thu chậm rãi đi ra phía trước, đưa tay khoát lên trên vai hắn, “Hoàng thượng, còn hận Thái Hậu sao?”

“Hận thì như thế nào, không hận thì như thế nào, nàng đã chết.” Nhìn thi thể lạnh băng trên đất, Mộc Nghị Sâm cảm khái ngàn vạn, vươn tay đi nắm tay Phong Văn Thu, nhẹ nhàng vuốt ve, hy vọng có thể nhờ vậy được đến một ít an ủi lực lượng đau xót trong lòng mình.

Tuy nói đều không phải là thân sinh, nhưng nàng đối với mình dù sao có công ơn nuôi dưỡng, cũng là mẫu hậu hắn gọi mười mấy năm, nay thấy nàng rơi vào kết quả bi thảm như thế, Mộc Nghị Sâm vẫn không bỏ được trong lòng.

“Đúng vậy a, vô luận kết quả như thế nào, trận phong ba này rốt cục bình thường lại rồi, hơn nữa ta cũng rất cuộc tìm được Uyển Nhi.” Phong Văn Thu cảm khái, quay đầu nhìn muội muội một cái, nhợt nhạt cười.

Hắn vừa quay đầu, vừa vận làm cho Mộc Nghị Sâm thoáng nhìn vết thương còn đang rướm máu trên cổ hắn, “Ai nha! Trầm thật sợ ý, vết thương của ngươi cũng còn đang rướm máu!”

Vươn tay một chút, Phong Văn Thu tuyệt không để ý bộ dạng, “Vết thương nhỏ mà thôi, không có gì lớn, từ từ tự nó sẽ tốt.”

“Như vậy sao được! Ngự y! Mau truyền ngự y!” Mộc Nghị Sâm sốt ruột kéo Phong Văn Thu liền hướng nội điện đi, còn vừa hô to.

Đáng thương lão ngự y bị Kha công công vội vàng mời đến, tướng Long thể bất an, mang theo cái hòm thuốc vội vàng đuổi tới, mới phát hiện chẳng qua là một thị vệ bị vết thương da thịt, nhưng thấy bộ dáng hoàng thượng khẩn trương thị vệ kia, vẫn là không dám chậm trễ.

“Hoàng thượng đừng vội, chút vết thương nhỏ này, chỉ cần thoa một chút kim sang được phía trên, một, hai ngày sẽ lành.”

Ngồi ở trên giường êm, xem lão ngự y thở gấp thiếu chút nữa đứt hơi, còn phải cho hắn thuốc, Phong Văn Thu tức giận trừng mắt Mộc Nghị Sâm, “Ta nói chính là vết thương da thịt, ai bảo ngươi lo lắng lớn vậy.”

“Chỉ cần đỡ thương ở trên người người, cũng là chuyện lớn.” Đả thương ở thân Văn Thu, nhưng đau lòng hắn nha!

Lần đầu tiên nhìn thấy hoàng đế cũng sẽ giống đứa bé gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, Phong Uyển Nhi và Kha công công một bên nhìn không được buột miệng cười, lại đưa tới một cái trừng mắt của Mộc Nghị Sâm.

“Tốt lắm, Phong thị vệ nhớ rõ vết thương này nhiều ngày đều không thể chạm vào nước, mỗi ngày vi thần lại thay ngài đổi thuốc, rất nhanh sẽ tốt lắm.” Nghe thấy mấy câu nói đó của hoàng thượng, lão ngự y liền biết thân phận người thị vệ này bất đồng, sợ là người chủ tử đặt ở trong lòng, lập tức cẩn thận dặn dò, không dám có chút qua loa.

Mộc Nghị Sâm vẫn chưa yên tâm, lại hỏi nhiều vài câu. Phong Văn Thu nghe, tuy rằng tức hấn chuyện bé xé ra to, nhưng nghĩ lại, biết hấn là thật sự lo lắng linh, trong tâm cũng nổi lên ý ngọt.

“Lần sau người đừng có chạy lung tung nữa, hại trăm lo lắng gần chết.” Lão ngự y cáo lui rồi, Mộc Nghị Sâm đề lấy bờ vai của hấn, chuyên chú theo dõi hấn ánh mắt nói.

“Đã biết, đã biết, lần sau ta chú ý chút là được.” Phong Văn Thu thuận miệng trả lời, nhưng trong tâm vẫn nghe vào. Có giáo huấn lần này, hấn tự nhiên sẽ phá lệ cẩn thận, tuy rằng Thái Hậu đã đền tội, bất quá khó bảo toàn nàng không có dư đảng muốn trả thù.

Nhưng động tác của hai người này, dừng ở trong mắt Phong Uyển Nhi, lại làm cho nàng chau đôi mày thanh tú.

Chuyện Thái Hậu đoạt quyền qua nửa tháng, trong triều cũng dần dần trở bình thường lại.

Di thể của Thái Hậu cũng đã hạ táng, tuy rằng tất cả nghi thức cũng còn theo thân phận Thái Hậu mà làm, nhưng cũng không có chôn cất ở bên trong lăng tẩm hoàng gia, dù sao nàng phạm là tội mưu nghịch, để nàng lấy dụng cụ cho Thái Hậu hạ táng, đã là Mộc Nghị Sâm pháp ngoại khai ân.

Mà Thái Hậu vì khống chế Phong Uyển Nhi, độc dược dụ ép nàng uống trúng còn lưu lại ở trong cơ thể nàng, Mộc Nghị Sâm đã lệnh ngự y dốc toàn lực giải độc cho nàng, qua nửa tháng, đã thấy khởi sắc, khi thuốc nghiệm phát tác cũng có thể nhẫn nại, xem ra không lâu có thể trị tận gốc.

Nửa tháng này, vì coi chừng muội muội, Phong Văn Thu vẫn như cũ ở lại trong cung, cùng muội muội, nếu không cùng người yêu ở một khối.

Yêu ai yêu cả đường đi, xem ở phân thượng Phong Văn Thu, Mộc Nghị Sâm cho Phong Uyển Nhi một tiểu viện, còn có vài cung nữ hầu hạ, ngày trôi qua thư thái, khuôn mặt nguyên bản tái nhợt gầy yếu cũng mượt mà .

Một ngày này, Mộc Nghị Sâm đang cùng vài vị đại thần thương thảo việc Tây Bắc xâm phạm biên giới. Phong Văn Thu đành phải chạy đến chỗ muội muội cùng nàng nói chuyện giải buồn.

Phong Uyển Nhi nghiêng tựa tại trên giường mềm, nhìn huynh trưởng đang vừa lột nho ăn, vừa đùa con vẹt của Mộc Nghị Sâm tặng. Trải qua nửa tháng dạy dỗ này, vẹt đã biết nói rất nhiều lời, nhưng không biết tại sao, nói nhiều nhất vẫn là bốn chữ “Hoàng hậu nương nương”.

“Ca, người và hoàng thượng đến tột cùng là cái gì quan hệ?” Suy tư hồi lâu, nàng vẫn hỏi ra vấn đề làm người ta để ý này.

“Này. . . Không, không có gì quan hệ a. . .” Không dự đoán được muội muội sẽ thành linh ném ra vấn đề này, khuôn mặt tuấn tú của Phong Văn Thu ứng đỏ, cũng không biết nên trả lời như thế nào cho tốt.

Hấn và Sâm lưỡng tình tương duyệt, đây là chuyện thực không bàn cãi, nhưng lời này muốn nói với muội muội mình. . . Hấn đại nam nhân này nói ra miệng như thế nào a.

“Ca, bên ngoài đều truyền người là nam sủng của hoàng thượng, là thế này phải không?”

“Nói hươu nói vượn, ta và Sâm là lưỡng tình tương duyệt, cái gì nam sủng, người cho rằng ca người sẽ là cái loại người này sao? !” Phong Văn Thu trừng lớn hai mắt, không muốn ở trước mặt muội muội bị người bôi đen, mới mở miệng liền lộ liễu.

Nhìn Phong Uyển Nhi lộ biểu tình “Quả thế”, hấn thầm mắng trong lòng, lại bị muội muội nhà mình moi ra nói đến đây!

“Ca, người thật sự cùng một chỗ với hoàng thượng?”

“Đúng vậy a, nam tử hán đại trượng phu, nếu ta thích hán, cũng không để ý ánh mắt thế tục.” Phong Văn Thu nghĩ đến muội muội lo lắng điều này, nghiêm mặt nói.

Tuy rằng ngay từ đầu hán cũng hiểu được hai đại nam nhân mến nhau, có chút không hợp lễ pháp, nhưng sau đó ngẫm lại, tình yêu là chuyện hai người, chỉ cần hán thích Mộc Nghị Sâm, còn đối phương cũng yêu chính mình, cho dù là hai nam nhân thì như thế nào.

Hán tin tưởng tình ý của Sâm đối với hán, hán đối tốt với mình, ở vài chuyện gần đây cũng nhìn ra được. Mà hán cũng biết mình rồi không được đối phương.

“Nếu ca ca cảm thấy tốt, ta cũng không muốn nói nhiều.” Phong Uyển Nhi trong miệng nói như vậy, nhưng đôi mày thanh tú vẫn đang nhíu lại.

Kỳ thật, nàng cũng không phải phản đối ca ca nhà mình cùng một chỗ với hoàng thượng, hoàng thượng phái Thái y chữa bệnh cho nàng, rồi xem ca ca như trân bảo, nếu không phải thực có lòng với huynh trưởng, cũng sẽ không làm nhiều chuyện như vậy.

Nàng chính là lo lắng, ca ca tiến cung mới mấy tháng, mà nàng đã có hơn hai năm, trong cung phức tạp hiểm ác nàng rõ ràng hơn hán, rất nhiều chuyện cũng không trôi chảy như dự đoán. . . .

Nàng lại hỏi: “Như vậy sau này ca ca định làm như thế nào? Ở lại cung cùng một chỗ với hoàng thượng?”

“Này.”

“Ôm. . . Ôm. . .” Đột nhiên, một đạo đồng âm non nớt hấp dẫn chú ý của bọn hán.

Cửa sân đột nhiên xuất hiện một bóng dáng nho nhỏ, vui tươi hơn hờ hững hai người đi tới, vừa cười vừa chạy, mắt thẳng băng liền ngã về phía trước.

Phong Văn Thu nhanh tay lẹ mắt phi thân xông đến, đem tiểu hài ôm vào trong ngực, “Oh, đứa nhỏ nhà ai, bộ dạng thật đáng yêu.”

Tiểu hài trước mắt ước chừng hai tuổi, khuôn mặt, tay nhỏ bé đều thịt núc ních, một đôi mắt to tròn vo sáng ngời có thần, thấy người liền cười muốn ôm, đáng yêu cực kỳ. Thấy hán mặc cẩm y sang quý trên người, hán là đứa nhỏ của Vương gia quận chúa quý phủ nào chắc.

“Ca, mau thả hán xuống dưới.” Hán không nhìn được tiểu hài, nhưng Phong Uyển Nhi nhận biết, lúc này thay đổi sắc mặt.

“Uyển Nhi, người biết hán là đứa nhỏ của ai?” Phong Văn Thu vừa đùa tiểu hài trong lòng vừa hỏi, trong lòng rất thích đứa nhỏ đáng yêu này.

“Hán là.”

“Thái tử điện hạ, thái tử điện hạ.” Ngoài viện truyền đến một trận tiếng kêu vội vàng, một gã cung nữ chạy vào, vừa thấy tiểu hài trong lòng Phong Văn Thu, lúc này thở ra một hơi, “Nguyên lai ngài tại đây, thái tử điện hạ.”

Phong Văn Thu ngây ngẩn cả người, nhìn tiểu hài trong lòng, có chút phản ứng không kịp.

“Thái tử. . . . Nhi tử Sâm. . . .”

“Ca, người không sao chứ?” Phong Uyển Nhi cảm thấy không thích hợp, vỗ hán.

“Ta không sao.” Hán lắc đầu, kéo kéo khoe miệng.

Đúng vậy a, hán đều đã quên, Sâm là ngôi cửu ngũ, hậu cung Tần phi phần đông, có một, hai hài tử cũng không kỳ quái.

“Phong thị vệ, Uyển Nhi cô nương.” Cung nữ kia đương nhiên nhận được hai vị tâm phúc trước mặt hoàng thượng, lập tức quỳ xuống thỉnh an, “Nô tỳ nhất thời sơ sẩy, làm cho thái tử quấy nhiễu hai vị, kính xin hai vị thứ tội, nô tỳ lĩnh thái tử quay về. . .”

Chương 9.2

“Làm sao có thể, cái gì trăm cũng không giấu giếm người.” Hấn vội vàng cam đoan.

“Vậy là tốt rồi.” Phong Văn Thu đi tới, lại chọc chọc mặt tròn của thái tử, “Đứa nhỏ này ta thật thích, tròn vo đáng yêu.”

“Người thích, về sau hấn liền cũng là con của người.”

“Miễn, ta không đảm đương nổi cha thái tử.”

“Lời này của người quá chua.” Biết nguy cơ đã qua, Mộc Nghị Sâm tươi cười rạng rỡ, đưa mặt gần lại.

“Không thêm nghe người nói nữa, ta còn chưa dùng bữa tối, đói bụng đã chết.” Hấn lười đùa với quỷ vô lại này, này sẽ chỉ làm Mộc Nghị Sâm càng thêm đắc ý.

“Trăm cũng chưa dùng bữa, chúng ta cùng nhau ăn đi, Uyển Nhi cũng tới.” Dùng ánh mắt ra hiệu cung nhân mang thái tử đi, Mộc Nghị Sâm ôm hông của hấn, vui vẻ nở nụ cười.

Sau mấy ngày, thấy thân thể muội muội tốt lên rất nhiều, Phong Văn Thu không khỏi nghĩ về lời nàng hỏi mình trước kia. Sau này hấn thật muốn cứ như vậy ở lại trong cung, làm bạn Mộc Nghị Sâm sao?

Nhưng thiên tính của hấn không chịu câu thúc, thích du ngoạn chung quanh, mấy tháng này vì muội muội ở trong cung, đã là cực hạn, nếu muốn hấn cả đời đều ở đây, hấn nhất định chịu không nổi

Nhưng vừa nghĩ tới Mộc Nghị Sâm, hấn lại cảm thấy không yên lòng, thật sự lưỡng nan. . .

Đang phiền não, hấn lơ đãng đến trường luyện võ, đột nhiên nghe thấy có người đang gọi mình.

“Văn Thu, Văn Thu!”

Hấn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Mộc Nghị Sâm thay một thân trang phục, đang đứng ở giữa sân nhìn hấn. Lại nhìn bên cạnh hấn còn có mấy người thị vệ mặc nhẹ nhàng, chắc là đang luyện võ.

“Văn Thu, lại đây cùng trăm quá chiều.”

“Tốt!” Hấn nguyên bản vô tình lập tức tinh thần chấn hưng, đi tới.

Lại nói tiếp, đã lâu không có hoạt động tay chân rồi, nay Sâm chủ động đưa ra muốn luận bàn, hấn đương nhiên vui.

Phong Văn Thu thuở nhỏ tập võ, Mộc Nghị Sâm chỉ học công phu ngoài tự nhiên không phải đối thủ. Vì không cho hai bên chênh lệch rất xa, Phong Văn Thu đơn giản không cần nội lực, chỉ dùng chiêu thức bình thường so chiêu với Mộc Nghị Sâm. Bất quá so đấu một hồi, hai người cũng đổ mồ hôi đầm đìa, nhưng cũng cảm thấy phá lệ thống khoái.

“Đi, cùng trăm tắm rửa đi.” Luyện xong một hồi, xiêm y trên người hai người sớm ướt đẫm, Mộc Nghị Sâm liền lôi kéo hấn đi về phía bể.

Hấn cũng không có chối từ, trên người tràn đầy mồ hôi, quả thật không quá thoải mái.

Ngâm mình ở trong ao bốc khí nóng, cả người thoải mái cực kỳ, Phong Văn Thu nhin không được liền ngáp hai cái, cảm thấy buồn ngủ, đơn giản hai mắt nhắm lại ghé vào bên cạnh ao chợp mắt.

“Văn Thu, tắm xong chưa?”

Mộc Nghị Sâm vừa quay đầu lại, nhìn qua đúng là hấn nhắm mắt nửa thân trần ghé vào bên cạnh ao, một bộ không hề phòng bị, nhất thời nổi lên lòng trên đùa, vùi đầu ẩn vào trong nước.

Phong Văn Thu ngủ cũng không trầm, chính là nước ao cực nóng làm cho đầu hấn choáng váng, khăn che ở giữa hai chân khi nào rơi vào trong nước, hấn cũng không biết.

“Ô. . . .” Mơ hồ phát hiện dưới nước tựa hồ có động tĩnh gì, hấn hơi mở mắt, vô ý thức phát ra rên rĩ.

Mộc Nghị Sâm núp ở trong nước nhận thấy được hấn tỉnh, nhin không được vụng trộm nở nụ cười, bàn tay rộng rãi bao trùm phần thân của hấn, không an phận địa trên dưới xoa nắn.

“Là ai.” Phong Văn Thu lập tức giật mình tỉnh lại, bối rối từ trong nước đứng lên, Mộc Nghị Sâm cũng tùy theo trôi lên mặt nước, bốn mắt nhìn nhau, khuôn mặt tuần tú của hắn lập tức đỏ hơn phân nửa.

“Trẫm nhìn ngươi mệt nhọc, giúp ngươi tắm.” Vẫn đang chặt chẽ bắt lấy phân thân của hắn, Mộc Nghị Sâm mặt không đỏ hơi thở không gấp nói.

“Không cần, ta tự mình tới.” Ôm bộ vị quan trọng, Phong Văn Thu muốn lui, nhưng sinh mạng toàn ở trong tay người ta, hắn căn bản chạy không thoát.

“Hãy để cho trẫm đến đây đi, trẫm cũng sẽ không ăn ngươi.” Mộc Nghị Sâm thuận thế áp đảo hắn ở bên cạnh ao, dục vọng trong mắt đặc hơn.

Nhớ tới lần đầu tiên của bọn họ, kiều diễm đêm hôm đó làm cho hắn thật lâu không thể quên, lâu như vậy đều không có đánh giá thân thể này, làm cho Mộc Nghị Sâm khẩn cấp mà muốn tiến vào trong cơ thể ấm áp của hắn.

“Ồ.” Khi hắn vỗ về chơi đùa, Phong Văn Thu hô hấp dồn dập, sắc mặt ửng đỏ, thân mình lạnh run.

Thấy hắn đã động tình, Mộc Nghị Sâm cúi đầu ngậm quả hồng trước ngực hắn, khàn khàn cổ họng nói: “Văn Thu, trẫm vĩnh viễn đều muốn ngươi không đủ.”

Hắn giống đứa nhỏ đói khát, tham lam mút lấy ở trước ngực Phong Văn Thu, thay phiên yêu thương hai bên, thấy quả hồng dính nước bọt hắn thành thực mê người, lửa trong cơ thể càng thêm rực.

“A. . .” Mắt Phong Văn Thu nửa mở, thở hổn hển giấy dựa trong nước, tất cả lời muốn nói bị Mộc Nghị Sâm vỗ về chơi đùa hóa thành rên rỉ liên tiếp.

Môi của hắn chậm rãi dời xuống, trải qua bụng, đi vào giữa hai chân của hắn, ở dọc đường lưu lại dấu hôn nhạt liên tục, lại đột nhiên há mồm ngậm phân thân của hắn, nuốt đi vào.

“Sâm. A.” Nhìn đầu màu đen giữa hai chân, hắn kim lòng không đậu bắt lấy tóc Mộc Nghị Sâm, phối hợp với động tác của hắn vận vẹo eo.

Đầu lưỡi linh hoạt của Mộc Nghị Sâm khẽ liếm lấy mỗi một chỗ mẫn cảm, trong tiếng nước còn kèm theo thanh âm mút vào, khoái cảm mãnh liệt làm cho xương cốt Phong Văn Thu cơ hồ đều mềm ra.

“A. Không. Ta không được.”

Nghe thanh âm tràn ngập dục vọng của hắn, Mộc Nghị Sâm tà tà cười, khi hắn sắp bộc phát, học ra phân thân của hắn.

“Ồ a.” Cảm giác được Mộc Nghị Sâm rời đi, dục vọng chưa bùng nổ khó nhịn tán loạn ở trong cơ thể, giữa hai chân dâng trào cao cao nhếch lên, nơi cửa không ngừng rơi chất lỏng trong suốt, nhưng không thể tiết ra.

“Cứng quá a, tích rất nhiều chứ sao.” Mộc Nghị Sâm vươn tay gõ gõ trên phân thân của hắn, trêu đùa.

“.” Phong Văn Thu đỏ bừng cả khuôn mặt muốn cầm phân thân của mình, chỉ cầu nhanh chóng giải thoát.

“Không được, trong này là thuộc về trẫm.” Nhưng Mộc Nghị Sâm bỏ tay hắn ra, lại đem phân thân nhét vào trong miệng, nuốt sâu vào cổ.

“A. A.” Ở dưới sự kích thích mãnh liệt, hắn rốt cục run rẩy tiết rồi.

Nhìn tận mắt đối phương đem dịch của mình nuốt trọn đi vào, đầu óc Phong Văn Thu oanh một tiếng nổ tung, hận không thể lấy cái động đem mình vùi vào.

“Mùi vị không tệ, ngươi muốn ném hay không?” Bên miệng Mộc Nghị Sâm còn dính chất lỏng trắng, tiến đến bên cạnh hắn, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói.

“Không cần.” Phong Văn Thu chỉ cảm thấy cực thẹn, vươn tay đẩy mặt Mộc Nghị Sâm ra, liền muốn đứng dậy.

“Ngươi còn muốn đi đâu.” Mộc Nghị Sâm nhanh tay lẹ mắt giữ chặt hắn, lại đem hắn áp về.

“Ta.”

Hắn còn chưa kịp mở miệng, Mộc Nghị Sâm đã ôm chặt hông của hắn, dùng sức động thân một cái, nhờ vào nước dễ chịu, đưa long căn sớm đứng thẳng thật lớn của hắn dùng sức đi vào. . . .

“A.” Bởi vì tiến vào quá đột ngột, Phong Văn Thu quát to một tiếng, ôm chặt lấy bả vai Mộc Nghị Sâm, mới ổn định thân hình.

Cảm giác được phân thân của mình bị khe ầm áp ầm ướt gắt gao bao quanh, thành trong mềm mại chủ động bò lên, thật sâu xoắn của hắn, Mộc Nghị Sâm liền cảm thấy xúc động khó nhịn.

“Văn Thu, trầm thích người, rất thích người.” Điền cuồng ở dừng đạo ầm áp kia luật động lên, hắn vong tình gằm nhẹ, không ngừng ở trên người người yêu lưu lại dấu vết thuộc về hắn.

Chịu không nổi tình cảm mãnh liệt như vậy, Phong Văn Thu gắt gao bầu vú ở vai hắn, thở gấp gấp nói: “Chậm một chút.”

Nhưng lúc này, Mộc Nghị Sâm sao có thể nhịn xuống, hắn càng thêm ôm sát người trong lòng, kích động hôn nồng nhiệt như mưa rơi lên hai gò má của hắn, eo cũng bắt đầu cuồng dã động, một lần lại một lần đánh vào sự mềm dẻo ở chỗ sâu trong cơ thể.

Cảm nhận được tình triều cọ rửa, khoái cảm chiếm cứ ý thức, Phong Văn Thu cũng bắt đầu thở phì phò, nhiệt tình đón ý nói hòa, theo xâm lược của hắn trước sau lắc lư thân thể, hai chân vòng trên lưng hắn, làm cho kia lớn vật có thể đi vào càng sâu.

“Văn Thu, gọi ra, đừng chịu đựng!”

“Sâm. A. Quá là nhanh.”

Gắt gao ôm nhau, ở trong tiếng vong tình cuồng gọi của hai người, đồng thời đạt tới cao trào tình dục. . .

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Mộc Nghị Sâm ôm chặt người trong lòng không buông tay, cảm giác hạnh phúc quanh quẩn tại trong lòng, hắn không ngừng hôn Phong Văn Thu, muốn tình yêu đầy ngập xuyên thấu qua phương thức này nói hết.

“Văn Thu, thoải mái chứ?” Hôn tới thái dương đầy mồ hôi của hắn, Mộc Nghị Sâm thâm tình hỏi.

Khoé miệng Phong Văn Thu giờ lên một chút cười yếu ớt, vươn tay sờ sờ dung nhan tuần mỹ của Mộc Nghị Sâm, cũng không trả lời.

“Rốt cuộc cảm giác như thế nào?” Mộc Nghị Sâm vui đùa lại, kéo hắn vào trong nước, làm bộ lại muốn triển khai một lần tiến công khác.

“Cảm giác gì như thế nào, không có thương tổn là được.” Hắn liếc Mộc Nghị Sâm một cái.

Chứng thật là không có thương tổn đến, chuyện vui sướng đầm đìa như vậy cũng rất thư sướng, nhưng muốn hắn mở miệng thừa nhận chính mình hưởng thụ đến vui thích, còn không bằng trực tiếp giết hắn rồi!

“Trầm đang hỏi người, thích cùng trầm giao hoan sao?” Mộc Nghị Sâm nhìn ra hắn là khẩu thị tâm phi (miệng trái với lòng), bàn tay to lại tách ra hai chân của hắn, muốn lại công thành chiếm đất lần nữa.

Phong Văn Thu làm bộ đẩy hắn một phen, lại không ngăn cản được xâm nhập của hắn, liền thẹn quá thành giận nói: “Không thích!”

“Không thích liền làm đến người thích mới thôi!” Nói xong, Mộc Nghị Sâm lại đẩy hai hông của hắn ra, nhanh chóng đem long căn vào trong cơ thể hắn.

“Người. A.” Kinh hô một tiếng, còn không kịp phản ứng, người của hắn đã bị Mộc Nghị Sâm xoay một cái, dựa lưng vào lồng ngực của hắn, ngồi xuống trên hắn.

Phương thức này làm cho lửa nóng cực đại đỉnh đến càng sâu trong cơ thể hắn, cũng làm cho khoái cảm tới càng thêm ác liệt.

“Còn nói không thích, trong này đều có phản ứng.” Mộc Nghị Sâm cười nhẹ, đưa tay đến giữa hai chân hắn, nắm phân thân của hắn.

“Người nhẹ chút, eo của ta. . . .”

Trong bồn tắm trừ bỏ tiếng nước, cũng chỉ có tiếng rên rỉ cùng tiếng thở dốc của, một tiếng cao hơn một tiếng, kéo dài không thôi.

Thẳng đến trời tối, bọn họ mới từ bể đi ra, đáng tiếc lúc này Phong Vân Thu ngay cả khí lực đi đường đều không có, càng khỏi nói mắng chửi người rồi, chỉ có thể một đường bị Mộc Nghị Sâm ôm về cung.

10. Chương 10

Sáng sớm, Phong Vân Thu lười biếng ghé vào trên long sàng, đưa mắt nhìn Mộc Nghị Sâm chuẩn bị lên lâm triều, nhin không được ngáp một cái tiếp tục ngủ.

Hôm qua phóng túng dục vọng cả đêm cơ hồ đã tiêu hao hết tất cả thể lực của hắn, thất lưng đến bây giờ vẫn còn ê ẩm, dù sao danh hắn ở trong cung cũng chỉ là cho có, cũng không cần lo không làm việc mà bị trách phạt.

Ngủ một giấc tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao, thấy gặp Mộc Nghị Sâm vẫn chưa về, tám phần là đang cùng các đại thần nghị sự, hắn nhàn đến không có gì làm, liền đến ngự hoa viên mà hoạt động gân cốt, lại nghe cách đó không xa có tiếng nói của nữ tử, liền lại gần nghe lén.

“Nương nương, ngài không muốn đến tắm cung của hoàng thượng để nhìn cái người đang ở đó sao?”

“Không cần phải đi, chuyện của hoàng thượng, Bồn cung không tiện nhúng tay.” Nói chuyện là một mỹ nhân mặc cung trang, chỉ thấy nàng mỉm cười, âm thanh thường thường nâng lên, tựa hồ không đem lời nói của cung nữ kia để ở trong lòng.

“Nhưng nương nương, ngài chính là mẹ ruột của thái tử, tuy hiện tại chưa được phong hậu, nhưng tương lai nhất định là chính cung nương nương, ngài không đi hạ uy phong của hắn sao?” Tiểu cung nữ kia gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

“Tiểu Quyên, Bồn cung biết ngươi là có lòng tốt, nhưng tâm tư của hoàng thượng không phải ai cũng đoán được.” Mỹ nhân mặc cung trang lắc đầu, ngồi xuống trên mặt ghế ở trong đình nghỉ mát.

Phong Vân Thu trong nháy mắt hiểu được, nàng này chính là mẹ ruột của thái tử Thục phi nương nương.

“Nương nương nói rất đúng, nô tỳ chỉ là. . . .”

“Người cũng cùng Bồn cung lâu như vậy, có từng gặp qua hoàng thượng đối với người nào để ở trong lòng?” Mỹ nhân mặc cung trang cười không nói, tựa hồ có chuyện còn chưa nói hết.

“Nương nương vừa nói như thế, nô tỳ nghĩ tới, hoàng thượng trước kia trong lòng đứng đầu là Mộc tước quân, đáng tiếc Mộc tước quân chết trận sa trường, lúc trước hoàng thượng chính là thương tâm được một đoạn thời gian.”

“Người hiểu được là tốt rồi, Bồn cung mặc dù không có gặp qua người nọ, nhưng nghe Kha công công nói người nọ ngày thường cùng Mộc tước quân có vài phần tương tự.”

“Thì ra là thế, vẫn là nương nương cân nhắc hơn, nô tỳ ngược lại thật lảm nhảm.” Tiểu Quyên nghe xong liền không thêm nhắc lại, tiếp tục hầu hạ chủ tử ngắm hoa.

Nhưng đứng ở cách đó không xa Phong Vân Thu, lại đem lời của các nàng nghe một chữ cũng không lọt, mặt lập tức trắng phao.

Nếu các nàng nói là thật, vậy Mộc Nghị Sâm đối tốt với hắn, đơn giản là đem hắn trở thành thể thân của người khác. . . .

Không được! Hắn phải tìm Mộc Nghị Sâm để hỏi cho rõ. Nếu là hiểu lầm y nhất định sẽ hướng hắn mà xin lỗi, nhưng vạn nhất là sự thật. . . .

Hắn thật sự không biết yêu y rồi bản thân mình nên làm như thế nào!

Xoay người vào ngự thư phòng, thị vệ canh cửa phòng biết thân phận của hắn, cũng không có ngăn lại, tìm khắp mọi nơi cũng không thấy Mộc Nghị Sâm, hắn đang muốn đến địa phương khác đi tìm, ai ngờ chân còn không có bước ra cửa, liền gặp Phong Uyển Nhi, thiếu chút nữa là đụng vào nàng.

“Ca, ngươi đây là muốn đi đâu?”

“Uyển nhi, ngươi tới thật đúng lúc, ca có việc muốn hỏi ngươi.” Bất lấy cánh tay của muội muội, thuận tay đem nàng kéo vào ngự thư phòng.

“Ca, đã xảy ra chuyện gì? Sắc mặt của ngươi thật là khó xem.” Phong Uyển Nhi nhìn vẻ mặt ngưng trọng của hắn, khó hiểu hỏi.

“Ngươi biết trong triều có vị Mộc tướng quân sao?”

“Biết a, phải nói là Mộc tướng quân là đường ca của hoàng thượng, bất quá ngay lúc ta tiến cung thì chết, hoàng thượng lúc ấy vẫn còn là thái tử, nghe nói là vì thế mà khổ sở thật lâu.”

“Vậy ngươi có từng gặp qua đường ca của Mộc Nghị Sâm không?” Hắn hỏi tới, càng tiếp cận chân tướng lại càng khẩn trương.

“Thế thì chưa từng, bất quá nghe nói hoàng thượng có một bức họa vẽ Mộc tướng quân.” Phong Uyển Nhi lắc đầu, rồi sau đó cẩn thận nhớ lại, còn nói.

“Bức họa?” Phong Văn Thu thì thào tự nói, nhìn khắp bốn phía, tựa hồ đang kiếm cái gì.

Đột nhiên, ánh mắt của hắn đã rơi vào trên đỉnh giá sách ở góc tường, thấy trong đó hình như có một quyển trục, liền ba bước gồm hai bước vọt tới, đem quyển trục cầm xuống.

Mở ra xem xét, đó là một bức tranh vẽ tỉ mỉ, người trong bức họa nhìn tựa như thật, áo giáp bạc mảy trắng, khuôn mặt cùng hắn thập phần giống nhau.

“Này. Trong bức họa không phải là ca ca sao? Ca ca khi nào mặc vào quân phục?” Phong Uyển Nhi kinh ngạc chỉ vào người trong bức họa.

“Ta hiểu được, tất cả đều minh bạch rồi, hắn bất quá là đem ta trở thành thể thân thôi, cái gì chung tình với ta, trong lòng chỉ có ta, tất cả đều là chuyện ma quỷ gạt người!” Nổi giận dùng dùng đem bức họa xé thành mảnh nhỏ, quăng trên mặt đất, Phong Văn Thu liền giận dữ xông ra ngoài.

“Ca, ngươi liền muốn đi đâu?” Phong Uyển Nhi quá sợ hãi, chạy nhanh ra đuổi theo, nhưng nàng làm sao có thể đuổi nhanh bằng khinh công của Phong Văn Thu, nàng mới đuổi theo ra hai bước, trước mắt đã sớm không có bóng dáng.

Hôm nay triều chính vì việc lũ lụt sông Hoàn Hà, Mộc nghị sâm cùng vài tên đại thần ở triều đình, ở lại thiên điện thương nghị hồi lâu, thẳng đến thời gian giữa trưa mới thương thảo xong, Mộc Nghị Sâm trở lại tẩm cung, muốn tìm Phong Văn Thu để cùng nhau dùng bữa, gặp trong điện không người, vừa hỏi ở dưới mới biết Phong Văn Thu đang ở ngự thư phòng.

Nhưng chờ hắn đi vào ngự thư phòng, chỉ thấy trong phòng một mảnh bừa bãi, mặt Phong Uyển Nhi trắng bệch nghiêm lại mà đứng giữa phòng, vẻ mặt không biết làm sao.

“Uyển nhi, đây là làm sao vậy?”

Từ hắn nhận định Phong Văn Thu, liền đã xem Phong Uyển Nhi là muội muội của mình mà đối đãi, đối với nàng ở ngự thư phòng cũng không để ý.

“Hoàng thượng, anh của ta nhìn đến bức họa này, tức giận đến nỗi liền chạy.” Chỉ vào những mảnh nhỏ trên mặt đất, Phong Uyển Nhi lo lắng nói xong.

“Bức tranh. Hắn làm sao có thể nhìn đến bức họa này!” Xoay người đem bức tranh bị xé nát đến không chịu nổi nhất lên, ghép cùng một chỗ, vừa thấy được người trong bức họa, Mộc Nghị Sâm cũng gấp.

Cũng không phải đau lòng tranh này, bức họa này là trước lúc đường ca rời kinh mà để cho họa sĩ trong cung đình vẽ, đường ca sau khi qua đời, hân sợ thấy vật mà thương tâm, liền đem nó cất vào.

Vân Yhu không phải là nghe được lời đồn đãi gì, hơn nữa thấy được này bức họa, mà suy nghĩ lung tung chứ.

Hắn ngay từ đầu là vì Vân Thu giống đường ca mà để tâm, nhưng hân đối đường ca vẫn luôn là tình cảm huynh đệ, đều không phải là loại tình cảm của tình nhân a, hân thích vẫn cũng chỉ là Vân Thu!

“Hoàng thượng, người đến tốt cùng là đem anh của ta trở thành thể thân, hay là thật tâm thích hân?” Nhớ tới lời nói của huynh trưởng trước khi đi..., Phong Uyển Nhi bất chấp thân phận, lôi kéo tay áo của Mộc Nghị Sâm mà hỏi.

“Đương nhiên là thích Vân Thu, trẫm đối với đường ca, chính là tình huynh đệ mà thôi!”

Nàng gật gật đầu, tin tưởng lời của Mộc Nghị Sâm. Nàng ở trong cung hơn hai năm, cũng không có nghe nói qua hoàng thượng cùng Mộc tướng quân trong lúc đó có cái gì, huống hồ Mộc tướng quân nhiều năm bên ngoài chinh chiến, cũng không có thể cùng hoàng thượng có chuyện mập mờ gì, xem ra, lần này thật sự là ca ca hiểu lầm.

Chính là.

“Hoàng thượng, anh của ta thật vất vả mới vượt qua bản thân mà làm quan để cùng ở một chỗ với người, hân hiểu lầm là ngài đem hân làm thể thân cho Mộc tướng quân, tức giận cũng không nhẹ, nay.”

“Trẫm biết, đều là lỗi của trẫm, trẫm liền phải đi tìm hân.” Mộc Nghị Sâm chỉ cảm thấy hối hận không kịp, sớm biết như vậy liền đã đem chuyện đường ca nói cho Vân Thu, cũng sẽ không phát sinh hiểu lầm lớn như vậy.

Nhưng hân làm sao lại nghĩ đến, Vân Thu thế nhưng lại biết chuyện của đường ca a~?

“Hoàng thượng đừng nóng vội, chỉ là cửa ải này của ca ta chỉ sợ không qua được, hân tính tình bướng bỉnh, người cần phải nhẫn nại với hống hống hân.”

“Trẫm biết, trẫm chắc chắn hướng hân hảo hảo giải thích.” Mộc Nghị Sâm gật gật đầu.

Hân nhất định sẽ đem Vân Thu tìm trở về!

Nhưng nói muốn đem người tìm trở về, ngay cả Vân Thu đi nơi nào cũng không biết, làm sao tìm được đây?

Mộc Nghị Sâm tìm những nơi Phong Vân Thu có khả năng sẽ đi, đương nhiên bao gồm Phong lâm điện nơi hai người lần đầu tiên gặp mặt , nhưng lúc hân quay lại đại nội hoàng cung, chính là không tìm được người a.

Mộc Nghị Sâm gấp đến độ giống kiến bò trên chảo nóng, hạ lệnh tìm khắp toàn bộ kinh thành cũng phải đem người tìm cho ra, nhưng nửa ngày trôi qua, nửa điểm tinh túc cũng không có, tức giận xuống, ngay cả đám cung nhân hầu hạ đứng ở ngoài cửa cũng sợ bị mang họa.

Cuối cùng vẫn là Phong Uyển Nhi một câu đánh thức người trong mộng, “Hoàng thượng, anh của ta ở kinh thành chưa quen cuộc sống nơi đây, nếu không ở trong cung, có thể hay không trong cơn tức giận chạy về nhà?”

“Đúng vậy! Trẫm như thế nào không nghĩ tới đâu!” Mộc Nghị Sâm nghe vậy, lập tức gọi tới thị vệ từng bồi Phong Vân Thu về nhà mà xuất cung đi điều tra, tìm tới qua, quả nhiên phát hiện hân là về nhà.

Nhận được tin tức Mộc Nghị Sâm một khắc cũng ngồi không yên, lập tức làm người khác chuẩn bị đầy đủ xa giá, cải trang xuất cung, mang theo Phong Uyển Nhi, một đường hướng Phong gia mà đi .

Buổi tối ở Phong gia.

Người một nhà dùng qua bữa tối xong, Phong Vân Thu liền trở về phòng nghỉ ngơi, nhận thấy được nhi tử luôn luôn cỗi mở quá mức im lặng, tựa hồ có chuyện, Phong phụ* theo sát sau vào phòng. (Cha của Phong ca)

Nhìn nằm ở trên giường nhi tử lần qua lộn lại , Phong phụ nhện không được hỏi một câu, “Thu nhi, người không phải nói tìm được Uyển nhi sao? Như thế nào không mang nàng trở về?”

“Cha, Uyển nhi là cung nữ, không thể tùy tiện xuất cung.” Như thế nào cũng ngủ không được , hần đơn giản ngồi dậy.

Nhưng thật ra là hần tức giận mới xuất cung, chờ lúc nhớ tới thì đã muốn không thể lại trở về, nếu không hần sớm đem muội muội mang ra cung .

Hần hiện tại vừa nghĩ tới hoàng cung liền tức giận đầy người, rõ ràng không muốn.

Lúc này, Phong mẫu nhắc lên rèm cửa đi tới, “Thu nhi, bên ngoài có vị công tử khôi ngô muốn tìm người.”

“Công tử khôi ngô? Không biết.” Hần không chút suy nghĩ, trực tiếp lắc đầu. Hần thế nào nhận thức cái gì công tử với không công tử chứ.

Phong mẫu có chút khó hiểu, “Nhưng là. Hần nói là nhận lời xhi thác của người, mang Uyển nhi trở về.”

“Chịu chi thác của ta?” Cái này Phong Văn Thu càng nghi ngờ. Uyển nhi rõ ràng đang ở trong cung, tại sao lại nhảy ra một công tử được chi thác của hần mà mang muội muội trở về.

Đợi hần cùng cha mẹ cùng nhau đến tiền thính, chỉ thấy muội muội cùng một gã mặc cẩm y màu tím, đầu đeo ngọc quan, công tử tuấn dật đang ngồi ở trên ghế uống trà.

“Là người! Mộc. Sao người lại tới đây.” Phong Văn Thu trừng lớn hai mắt. Người tử y công tử này, không phải Mộc Nghị Sâm thì là ai!

“Ca, làm sao người nói như vậy a?” Phong Uyển Nhi đi lên phía trước, lôi kéo tay hần nói : “Người ngày ấy đi thật vội vàng, nếu không có vị Mộc đại nhân hỗ trợ đưa ta trở về, ta còn không biết phải đợi người tới khi nào đâu.”

“Uyển nhi. Người!” Không dự đoán được ngay cả muội muội đều đứng về bên đối phương, Phong Văn Thu không khỏi nhăn lại lông mày, đang muốn nói chuyện, Phong Uyển Nhi cũng đã tiến đến hần bên tai nói.

“Ca, người này tính tình thực nên sửa lại, ngày ấy chuyện là người hiểu lầm, người cũng nên nghe một chút giải thích của hoàng thượng a.”

“Có cái gì mà giải thích , hần.” Đang muốn chỉ vào Mộc Nghị Sâm mắng to, vừa quay đầu, liền nhìn đến hần đang cùng cha mẹ nhà mình trò chuyện với nhau thật vui. Mộc Nghị Sâm đem chuyện ngay từ đầu cùng Phong Uyển Nhi nói với nhau kể ra. Chỉ nói mình là bằng hữu ở kinh thành quen được Phong Văn Thu, đang là người hầu trong cung, Phong Văn Thu bởi vì người được lệnh của hoàng đế, có chuyện quan trọng trong người, xuất cung làm việc xong thì trực tiếp về nhà, đem muội muội gửi cho hần, muốn hần mấy ngày nữa được phép nghỉ mà ra cung, liền dẫn Phong Uyển Nhi về nhà.

Hai lão vừa nghe chuyện nguyên lai là vậy, lúc này liên tục nói lời cảm tạ, đem hần trở thành ân nhân, ngay cả Mộc Nghị Sâm yêu cầu ở mấy ngày đều đáp ứng hần.

“Uy! Người đi ra đây cho ta!” Mắt thấy song thân bị hần đánh lừa vòng vòng, Phong Văn Thu hận đến nghiến răng, trực tiếp đem hần dắt ra ngoài cửa, tìm chỗ yên lặng mới thả lỏng tay.

“Văn Thu, người thật muốn làm trầm chết.” Mới vừa quay đầu lại, Mộc Nghị Sâm liền nhào tới, ôm hần vừa hôn vừa sờ, như thế nào cũng không chịu buông tay.

“Cút ngay, sờ nữa ta liền đánh người.” Phong Văn Thu hít khí, cầm thật chắc nắm tay, đang muốn hướng Mộc Nghị Sâm mà đánh qua, tay đang muốn đánh trong nháy mắt liền ngừng lại.

“Tại sao không đánh? Nếu đánh có thể cho người nguôi giận, trầm liên đứng cho người đánh.” Mộc Nghị Sâm cũng không có né tránh, chính là cười cười nhìn hần.

Văn Thu tự nhiên ngừng lại, chứng tỏ mình còn có hi vọng.

Trừng mắt hắn, nắm tay của Phong Văn Thu giơ lên lại buông xuống, cuối cùng là giận dữ quay lưng đi. Chết tiệt, hắn tại sao không hạ thủ được, không phải đã sớm nghĩ kỹ gặp Mộc Nghị Sâm là phải đánh một trận cho đã sao?

Biết Văn Thu đối với hắn cũng không phải là thật sự chết tâm, Mộc Nghị Sâm liền tiến lại gần, nắm ống tay áo của hắn mà lắc lắc, “Văn Thu, là trẫm không đúng, không có nói cho người biết chuyện của đường ca, người không cần ghen tị, được không a?”

“Thiên tài mới thêm ăn dấm chua của người, không cần kéo ta!”

“Còn nói không ăn giấm, xé bức hoạ của đường ca liền bỏ chạy, cũng không nghe trẫm giải thích.”

“... Được rồi, người muốn giải thích, thì nói đi.” Quay đầu trừng mắt liếc hắn một cái, Phong Văn Thu cuối cùng vẫn là thấp giọng nói.

Hắn là không bỏ Mộc Nghị Sâm xuống được, biết rõ Mộc Nghị Sâm thích là của đường ca y, lại như cũ đối với y nhớ mãi không quên, nhìn thấy Mộc Nghị Sâm tìm đến hắn, hắn lại không thể giận được ngay cả đánh y, hắn cũng không nỡ.

Nhưng mà ngăn một cổ khí ở ngực, hiện tại hắn thật là không thoải mái, hắn cũng muốn nhìn xem Mộc nghị sâm tại sao cùng hắn giải thích!

“Văn Thu, trẫm đối với đường ca chính là tình cảm huynh đệ, cũng không phải giống tình cảm thích người như vậy, người phải hiểu được, trong lòng trẫm chỉ có duy nhất một mình người.” Thở dài một hơi, Mộc Nghị Sâm chậm rãi đem quá trình kể ra.

Từ lúc còn trẻ, mãi cho đến đường ca chết trận sa trường, kể xong cũng là hơn nửa canh giờ.

Nhưng nghe xong, Phong Văn Thu tựa hồ cũng không vì thế mà thay đổi.

“Người muốn ta như thế nào tin người? chuyện Thái tử, chuyện đường ca, người cũng chưa từng chủ động hướng ta nhắc tới, chờ ta đã phát hiện, người mới hướng ta giải thích, khó bảo toàn sau này, người sẽ không còn có việc gạt ta.” Mặc dù đã biết nguyên nhân, nhưng hắn không muốn dễ dàng tha thứ Mộc Nghị Sâm.

Hắn sợ, sợ rất dễ dàng tha thứ người này, sẽ làm y được một tác lại muốn tiến một bước, lúc này đây hắn tha thứ y, vạn nhất về sau còn có thứ hai, lần thứ ba thì sao? Bọn họ đều là nam nhân, đều có kiên trì của mình cùng không thể thỏa hiệp chuyện tình, đây cũng là thứ nhất.

Hắn phải làm cho Mộc Nghị Sâm biết, tuy rằng y là hoàng đế, nhưng ở giữa tình yêu, y không thể chuyên quyền độc đoán, cho là mình nên tha thứ y.

“Không có, sẽ không có lần nữa, trẫm cam đoan về sau cái gì cũng sẽ không giấu giếm người.” Mộc Nghị Sâm nói thật chân thành, chỉ kém không có hướng lên trời phát thề.

“Người đừng nói, ta phải còn muốn suy nghĩ.” Dùng sức đẩy Mộc Nghị Sâm ra, hắn xoay người quyết định rời khỏi.

“Văn Thu.” Nhìn bóng lưng vô tình rời đi của hắn, bước chân của Mộc Nghị Sâm ngừng lại, uể oải không thôi.

Kế tiếp mấy ngày, Mộc Nghị Sâm liền ở lại Phong gia, tựa hồ là quyết định chủ ý phải đợi Phong Văn Thu tha thứ cho y.

Tuy rằng Mộc Nghị Sâm không ở trong triều đình, nhưng quốc sự cũng không thể bỏ bê, mấy ngày đều có người từ trong cung thúc ngựa đem tấu chương tới, chờ hắn phê duyệt xong rồi, liền đem hồi cung, nếu có cần mặt bầm, khiến cho đại thần ở trấn thuê khách trọ mà chờ, Mộc Nghị Sâm gặp xong rồi lại trở về.

Một, hai ngày thì tốt, nhưng đảo mắt bảy, tám ngày trôi qua, không chỉ có hai lão ở Phong gia, ngay cả bốn phía hàng xóm láng giềng đều nghỉ ngơi.

Dù nói thế nào, hoàng đế rời kinh là đại sự, huống chi lần này Mộc Nghị Sâm là cải trang đi ra, bên người chỉ dẫn theo hai ba người đại nội thị vệ, vạn nhất xảy ra chuyện gì, sẽ là dao động giữa nền tảng quốc gia.

“Ca, hoàng thượng vẫn ở tại nơi này, cũng không phải là biện pháp hay a.” Phong Uyển Nhi biết rõ chuyện không đơn giản, liền tìm huynh trưởng thương lượng. Dù sao tách ra thì vẫn cần người nối lại a.

“Y là hoàng thượng, ta lại đuổi hắn không đi, có thể có biện pháp gì.” Quệt quệt khóe môi, hắn không nghĩ để ý tới.

Kỳ thật, Mộc Nghị Sâm vẫn kiên trì cái gì, hắn đương nhiên biết, chỉ cần hắn mở miệng, chuyện gì đều giải quyết.

Nhưng là trong lòng của hắn vẫn là rất không yên tĩnh, hắn không biết có thể tin tưởng Mộc Nghị Sâm tới trình độ nào, hơn nữa, hắn cũng muốn hảo hảo tự hỏi một chút tương lai của bọn hắn.

Đây cũng là chuyện hắn vẫn chú ý. Hắn không phải điểu nhi (chú chim), có thể cho nhân nuôi ở trong lồng ngắm cảnh, hắn cần tự do, muốn tôn nghiêm, này một ít, đồng thời tình yêu của Mộc Nghị Sâm, có thể cho hắn sao?

“Ca, ngươi là thật sự muốn đuổi hoàng thượng đi sao, vẫn là muốn thử nghiệm hắn một chút?” Nhìn chăm chăm huynh trưởng, Phong Uyển Nhi chớp chớp hai tròng mắt, tựa hồ nhìn ra cái gì.

Phong Văn Thu liếc nàng một cái, biết mình như thế nào cũng không thể gạt được muội muội thông minh này, liền đầu đuôi nhanh gọn nói cho nàng biết.

Nghe xong mọi chuyện, Phong Uyển Nhi trầm ngâm một hồi, rồi sau đó lộ ra tươi cười, “Ca, cho dù ngươi nghĩ nhiều hơn nữa, không nói cho đối phương biết thì được gì? Này dù sao cũng là chuyện hai người, muốn sâu, cũng phải cùng hoàng thượng nói rõ rồi hãy lại sâu.”

Kỳ thật nàng nhìn ra rõ nhất, hoàng thượng yêu ca ca sâu đậm, hắn có cái yêu cầu gì y đều làm theo. Tin tưởng hoàng thượng cũng biết, ca ca là Hùng Ưng, không phải vẹt nuôi trong lồng sắt, nếu muốn đánh gãy cánh của hắn, ừng mất đi tự do để bay cao, cuối cùng chỉ biết ức uất mà chết.

Hoàng Thượng yêu, chính là tính tình tiêu sái cùng phần chán của ca ca, chỉ cần hảo hảo nói, nhất định có thể nghĩ ra cách xử lý trọn vẹn đôi đường.

“Cũng tốt, liền làm theo lời của ngươi đi.” Phong Văn Thu nghĩ nghĩ, đúng là vẫn nên đáp ứng rồi.

Cách một ngày, suy nghĩ một đêm Phong Văn Thu đẩy ra cửa phòng cách vách, chỉ thấy trên bàn chông một núi nhỏ toàn tấu chương, đem bóng dáng của Mộc Nghị Sâm che hơn phân nửa, trong lòng không khỏi thất một trận.

Y mới đến không bao lâu, người đã gây đi một vòng, không biết là bởi vì quốc sự bận rộn, hay là bởi vì chính mình.

“Văn Thu, ngươi đã đến rồi.” Nghe thấy tiếng cửa mở, ngẩng đầu thấy đến là hắn, Mộc Nghị Sâm hai mắt tỏa ánh sáng, bỏ xuống tấu chương, bước nhanh tiến lên cầm tay hắn.

“Ngươi có vẻ bề bộn nhiều việc.”

“Không vội, so sánh với ngươi, việc này cũng không phải là việc.” Mộc Nghị Sâm vẻ mặt tươi cười, nhưng không thể che hết vẻ mặt mệt mỏi.

“Không vội là tốt rồi, ta nghĩ cùng ngươi nói chuyện.” Nhìn y như vậy, Phong Văn Thu thật sự nghiêm mặt không nói.

Lôi kéo y ngồi vào ghế trên, hắn thẳng tắp nhìn thiếu niên Thiên Tử trước mắt, thấy trong mắt y là thần sắc nóng bỏng, trong lòng không khỏi vừa động.

Uyển Nhi nói rất đúng, bọn họ là nên hảo hảo đem những chuyện này nói rõ ràng, bằng không sớm hay muộn có một ngày sẽ trở thành xung đột giữa hai người.

“Ta nghĩ rõ ràng, không cùng ngươi so đo chuyện quá khứ nữa.” Hắn nhẹ nói.

“Thật sự!” Không thể tin được nhìn hắn, Mộc Nghị Sâm cười kéo tay hắn.

“Nhưng ta còn có chuyện khác muốn nói với người.” Đưa tay rút trở về, bộ dáng Phong Văn Thu nghiêm túc làm cho Mộc Nghị Sâm nghiêm chỉnh lại.

“Người có biết ta từ nhỏ đi theo sư phụ trên chân núi tập võ, sau vài năm lưu lạc giang hồ, tự do tự tại đã quen. Người nói chuyện, ta tin người, cũng tin tưởng người đối với ta là chân tâm thật ý.” Nói đến đây, Phong Văn Thu cúi đầu, mặt cũng thoáng đỏ, “Kỳ thật ta. Ta cũng vậy thực thích người.”

“Văn Thu.” Rốt cục nghe được tâm ý của hắn, Mộc Nghị Sâm lại đi kéo tay của hắn, nắm thật chắc ở trong lòng bàn tay, “Trẫm biết tâm tư của người, người yên tâm, trẫm chắc chắn cả đời yêu quý người.”

Nghe lời nói thành khẩn của y, trong lòng Phong Văn Thu thật rung động, nhưng vẫn là kiên trì nói : “Người không hiểu, người là đế vương, ngôi cửu ngũ, bao nhiêu dân chúng cùng quốc gia trọng trách đặt ở trên người người, nhưng ta ham muốn tự do, tính tình trời sinh không an tĩnh được, không có khả năng cả đời cùng người cùng nhau ở trong cung.”

Mộc Nghị Sâm nghe xong lời của hắn, trong lòng căng thẳng, “. Người là nói, người phải rời khỏi trẫm?”

Phong Văn Thu lắc đầu, “Ta có cái tâm nguyện phải đạt thành, lúc trước ta xuống núi là lúc, ở trước mặt sư phụ hứa nói là ta nhất định phải lên làm minh chủ võ lâm, làm nhạh ngời môn phái của chúng ta. Ít nhất, ta phải đạt thành điều tâm nguyện này.”

“Minh chủ võ lâm.” Nghe vậy, sắc mặt Mộc Nghị Sâm tái nhợt chút. Hắn biết võ công của Văn Thu không kém, nhưng so với trên giang hồ này chỉ hơn đại hiệp một chút, nếu thật đợi cho Văn Thu ngồi trên vị trí minh chủ võ lâm bọn họ mới có thể gần nhau, kia phải đợi đến năm nào tháng nào.

Nhưng là. Đây là tâm nguyện của Văn Thu

Nghĩ như vậy, Mộc Nghị Sâm lộ ra một nụ cười khổ, “Nếu đây là tâm nguyện của người.” Mới ngẩng đầu lên, sắc mặt hắn đã biểu hiện buồn bã, nói cũng không nổi nữa.

Thấy y một bộ dáng cố nén thương tâm, trong lòng Phong Văn Thu không bỏ được ,nhưng cũng thật ngọt. Hắn biết Mộc Nghị Sâm là một đế vương, chịu vì hắn thoái nhượng đến nước này, đã là rất thật.

Y rõ ràng có thể hạ chỉ đem chính mình giam giữ ở trong cung, nhưng y thương hắn, tôn trọng hắn, không muốn như thế, ngay cả lần này hắn nay đưa ra yêu cầu quá mức , đều muốn cố gắng đạt thành tâm nguyện của hắn.

Cuộc đời này có thể cùng người này mền nhau, là phúc khí của hắn, hắn còn có cái gì cần cố kỵ chứ ?

Phong Văn Thu đưa tay qua, nâng lên khuôn mặt đang cúi xuống của Mộc Nghị Sâm, ôn nhu nói: ”Người cũng đừng khổ sở, võ lâm đại hội năm năm cử hành một lần, cách nay còn có ba năm, ở ba năm này ta mặc dù lưu lạc tứ phía, nhưng là không phải không đi trở về.

“Ta bên ngoài dạo chơi một, hai tháng, trở về cung đi đợi một đoạn thời gian, hưởng hồ ta bên ngoài cũng có thể làm tai mắt của người, nơi nào có tham quan ô lại dám hiếp đáp dân chúng, ta liền thay người dạy bọn họ!”

Thấy bộ dáng Phong Văn Thu tay nắm tay vung , trong đồng tử tối đen lóe sáng ngời hào quang, Mộc Nghị Sâm trong lòng một trận vui mừng.

Đúng vậy a, đây mới là Văn Thu của y, tính tình tùy hứng giống như gió, tiêu sái không kềm chế được.

Phong là bắt không được, chỉ có thể theo hắn, chung có một ngày, hắn sẽ trở lại bên cạnh mình .

“Hảo, Văn Thu, trẫm theo ý người.”

Ba năm thời gian qua rất nhanh đi, Phong Văn Thu dựa vào võ nghệ xuất sắc, hành hiệp trượng nghĩa, trừ bạo giúp kẻ yếu, ở trên giang hồ sớm xông ra danh hào, hơn nữa Mộc Nghị Sâm trước khi hắn rời đi, cho hắn một khối ngọc tứ kim bài, làm cho hắn bên ngoài có thể điều động quan địa phương lại, tùy cơ ứng biến.

Dựa vào quyền lực này, mấy năm này hắn cũng trừng trị không ít tham quan, vì dân mà lộ diện, ở giang hồ dân gian, mỗi người ca tụng.

Trên đại hội võ lâm năm năm một lần, tài nghệ của hắn trấn áp quần hùng, đánh bại phần đông cao thủ, hơn nữa vài vị Bắc Đẩu võ lâm đề cử, danh xứng với thực về ngôi trên ngai vàng võ lâm minh chủ.

Đêm nay, để ăn mừng tân Minh Chủ tiền nhiệm, tất cả tham dự hội nghị võ lâm nhân sĩ mở rộng ra tiệc anh hùng, trên dưới không ngừng hướng Phong Văn Thu mời rượu.

Nhưng hôm nay, tân Minh Chủ trong lòng tựa hồ có việc, không uống vài chén liền thừa cơ đi tiểu mà chạy trốn, nhất mực liền tránh về phòng .

Kỳ thật trong tâm Phong Văn Thu vẫn luôn nhớ tới một người, đúng là lâu rồi đã không thấy Mộc Nghị Sâm.

Hắn trước đó vài ngày đi Tây Nam một chuyến, tìm chút thời gian mới gấp trở về tham gia võ lâm đại hội, thoáng chớp mắt đã làm nửa tháng, tính ra cũng có thời gian gần bốn tháng không có nhìn thấy tình nhân, tuy rằng mấy ngày nay đều có dùng bồ câu đưa tin lui tới, nhưng vẫn không kịp chờ nổi gặp mặt.

Nhiều năm tâm nguyện rốt cục đạt thành, hắn đang nghĩ tới sẽ lên đường về kinh, trông thấy người yêu tưởng niệm đã lâu, có thể nào vào lúc này uống rượu, cũng chỉ có thể xin lỗi những huynh đệ kia .

Ai ngờ vừa đẩy cửa phòng ra, một đạo nhân ảnh liền nhào tới trước mặt.

Công lực của hắn xưa đâu bằng nay, cho là có người đánh lén, lúc này một chiêu định đánh ra, kết quả một tiếng “Văn Thu”, làm cho hắn sững sốt, bị người tới ôm vào côi lòng.

“Tại sao là ngươi? !” Người ôm hắn, không phải Mộc Nghị Sâm còn có thể là ai, “Ngươi làm sao lại ở đây?”

“Còn nói sao, ngươi này vừa ly khai chính là bốn tháng, trăm điều nhanh nhớ ngươi muốn chết, mới liền xuất cung tới đây trong này tìm ngươi, may mắn trăm được một vị trưởng bối nhận thức là người của một môn phái, mới có thể tiến vào.” Ôm hắn một chút để xóa bớt tương tư, Mộc Nghị Sâm thế này mới thả lỏng cánh tay, nhìn dung nhan kia làm cho hắn quyến luyến không thôi .

“Văn Thu, ngươi có chút gầy, chịu khổ sao?”

Tức giận đẩy ra móng vuốt sói đang ở trên người mình tàn sát bữa bãi của y, Phong Văn Thu bửu môi nói: “Đó là đương nhiên, ta chung quanh bốn ba, đâu giống như ngươi ở trong cung hưởng phúc.”

“Như vậy trăm liền tiếp ngươi hồi cung để hưởng phúc chịu không?” Một lần nữa đem người kéo vào trong lòng, hấp thu hơi thở quen thuộc trên người của hắn, Mộc Nghị Sâm chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, trông rõ ràng không có người yêu ở bên cạnh, lúc này mới được lấp đầy trở về, “Văn Thu, ngươi này đã là minh chủ võ lâm rồi, tâm nguyện năm đó ngươi nói đã đạt thành rồi, hiện tại có thể cùng trăm hồi cung chứ.”

“Ngươi cho là làm minh chủ võ lâm đơn giản như vậy a!” Phong Văn Thu song chưởng vòng ngực, cao cao ngẩng đầu lên, “Nay toàn bộ võ lâm chuyện đều về ta trông coi ta nào có nhàn tâm cùng ngươi mà ở trong cung chứ.”

Nghe hắn nói đến lúc này, Mộc Nghị Sâm gấp đến độ giơ chân, chỉ sợ hắn muốn bội ước, “Văn Thu, ngươi cũng không thể nói mà không giữ lời a!”

Nếu là như vậy, hắn cho dù là buộc cũng muốn đem người buộc đi!

“Ngươi gấp cái gì, ta chọc ngươi a~.” Phong Văn Thu giả hoạt cười, thấy bộ dáng này của y đã cảm thấy thú vị, “Cùng ngươi hồi cung có thể, nhưng là.”

“Nhưng là cái gì, nói mau, trăm đều đáp ứng ngươi.”

“Hồi cung rồi ta là thị vệ của ngươi, nhưng nếu ta muốn xuất cung, ngươi không thể ngăn cản ta.” Chột chột ngực Mộc Nghị Sâm (=)) , hắn nheo lại hai mắt, “Tựa như ngươi có quốc gia phải xen vào, chuyện giang hồ hôm nay là trách nhiệm của ta, ta cũng không thể buông.”

Huống hồ hấn đây cũng là vì muốn tốt cho Sâm. Giang hồ nhân sĩ từ trước đến nay không phải trong phạm vi quản phạt của quan phủ, dùng võ vi phạm lệnh cấm, cũng thường thường làm cho quan địa phương đau đầu, nay có hấn tọa trấn, Sâm cũng có thể bớt lo lắng. (chém chém)

“” Nhìn chăm chú vào hai mắt của hấn một trận, Mộc Nghị Sâm hiểu rõ ý nghĩ của Phong Văn Thu, trong lòng một trận cảm động, liền cầm lên tay hấn vừa hôn, “Trẫm đáp ứng người, huống hồ người đây cũng là vì trẫm cùng thiên hạ của trẫm. Văn Thu, trẫm có thể có người làm bạn, đời này thế này đã là đủ.”

“Hừ, người có biết là tốt rồi.” Phong Văn Thu đắc ý hừ một tiếng, lại đột nhiên cảm thấy nắm tay to ở bên hông mình bắt đầu rụt rịch , bắt đầu hơi xiêm y của hấn.

“Uy ! Người muốn làm gì!”

“Người vì trẫm suy nghĩ nhiều như vậy, trẫm đương nhiên cần thăm hỏi tốt một chút mình chủ đại nhân a.” Mộc Nghị Sâm cười, đem Phong Văn Thu còn không có thốt ra kháng nghị gian trong nụ hôn.

“Ngô.”

Từ nay về sau, hai người này một người ở triều đình, một người ở giang hồ, đem thiên hạ này thống trị thành ca múa thái bình thịnh thế.

Mộc Nghị Sâm là một minh quân mỹ danh thiên cổ, nhưng chỉ có người biết chuyện biết, trong lúc thịnh thế này, Phong Văn Thu liên tục đảm nhiệm mình chủ võ lâm, cũng không thể bỏ qua công lao. . . Chính là việc này, sách sử không được ghi lại thôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-thuong-du-do-thi-ve>